

Martin Furmaník

**NEŠŤASTNÉ
NÁHODY
NEEXISTUJÚ**

„Nieeee!“ zaznel pridusený výkrik. Nikto ho však nemohol počuť. Obet' bola d'aleko od ostatných a vrah navyše rýchlo a šikovne zasunul nôž do hrdla. Žena s očami vypleštenými od strašného desu sa pomaly zosunula na vankúš. Postel'ná bielizeň sa začala sfarbovať do červena. Pohľad na tento obraz vyburcoval šialenca do krajnej nepríčetnosti. Bol lačný po krvi, no zároveň veľmi inteligentný. Opatrne kráčal po prastarých trámoch domu takého veľkého a zároveň takého starého. Nedalo sa ísť po tej takmer spráchnivenej podlahe bez toho, aby vždy, aj keď sotva počuteľne, zavržďala.

Dostal sa k izbe, v ktorej spali viacerí ľudia. Keď otváral dvere, pánty začali vŕzgať. Bol však trpezlivý a otváral ich veľmi pomaly. Keď boli dokorán, mesiac v splne mu doprial pohľad na svoje obeť. Pracoval rutinérsky a veľmi precízne. Nôž vrážal rýchlym pohybom do oblasti srdca. Ani nemukli. Iba jednej obeť sa vydral z hrude slabý vzdych. Ale bol taký chabý, že ho ledva niekto počul. Keď urobil všetkých v izbe, pery sa mu mimovoľne skrútili do úsmevu. Taký úškl'abok nikde u žiadneho človeka nevidíte. Bol to úškrn diabla.

Napadlo ho, že musí prehl'adať dom. Pohyboval sa nečujne, pomaly prekračoval po vŕzgajúcej podlahe. Bol úplne všade. Dokonca aj v pivnici a na povale. Nikde nič. Kráčal po chodbe. Zrazu sa rozsvietilo. Na druhej strane stálo mladé dievča. Nemohlo mať viac ako dvadsať. Keď ho uvidelo, hrozne skríklo. On sa za ňou vyrútil ako divý zver za korisťou. Dievča sa snažilo dostať k vstupným dverám, no šialenec tam bol skôr. Začala sa strašná naháňačka. Nakoniec obaja skončili v izbe plnej mŕtvol. Dievča chcelo ísť k oknu, no on bol jedným dlhým skokom, nemožnom ľudskému rodu, pri nej. Mocnou ľavou rukou ju zvieral, aby neušla a v pravej studená oceľ sa zľahka dotýkala jej krku. Pomaly, neskutočne pomaly sa zarezávala do jej jemnej pokožky. Dievča od bolesti strašne revalo a on sa zvrhlo vyžíval v jej utrpení. Po dlhom boji naposledy vydýchlo. Na tvári pomätenca sa opäť zjavil úsmev, avšak tentoraz stokrát strašnejší než kedykoľvek predtým. Mesiac náhle zakryli mraky. V miestnosti sa rozhostila najčernejšia tma. Nebolo v nej vidieť absolútne nič. Iba dve hrozné peklohnivé oči.

Vzal som do ruky ovládač a vypol televízor. Zasa taká americká kravina. Veď nič iné ani v tej bedni nedávajú. Fakt skvelý dej. V týchto filmoch ide hlavne o to, aby zaplavili obrazovku čo najväčším množstvom krvi. Neznášam tieto americké trilery, akčné filmy a podobné hovadiny.

Hodil som ovládač do kresla a kývol rukou. Jedenásť preč, pozrel som na hodiny. Ja len čumím do tej bedne, aby som čumel a zajtra maturujem. Stále som si nahováral, že to bude dobré, že to je v pohode, ale darmo. Nemohol som zaspať a celú noc som sa len preval'oval. Cestou do školy sa mi to aspoň trochu podarilo vyhnasť z mysle. Ale keď som zastal pred jej bránou, znova mi všetko došlo. Kráčal som hore schodmi k triede, v ktorej som mal maturovať, so zovretým hrdlom. Mal som ísť ako druhý v poradí. Keď moja kolegyňa vošla dnu a ja som ostal na chodbe sám, začal som sa nepokojne prechádzať. Každú chvíľu som si hovoril, že to nič nie je a na malú chvíľu som ostal pokojný, no aj tak s blížiacim sa časom, kedy som mal vojsť ja, nervozita priamo úmerne stúpala.

Otvorili sa dvere. Ráznym krokom som vošiel dnu. Keď som si vytiahol otázku a prečítal ju, všetko zo mňa opadlo akoby šibnutím čarovného prútika. Po dvadsaťminútovej príprave prišiel môj čas na odpoveď. Nemal som už vtedy žiadne obavy. Povedal som všetko a možno aj čosi viac, ale nechcem sa chváliť. Hlavné je, že neskôr som sa dozvedel, že to bolo za jedna. Prvý zo štyroch kameňov mi spadol zo srdca. Pozrel som na hodiny. Do odpovede zo slovenčiny som mal vyše šesť hodín času. Čo budem taký dlhý čas robiť? Mal som na pláne ešte sa trochu učiť, ale veľmi som to preháňať nechcel. Našťastie som stretol môjho spolužiaka, ktorý práve vchádzal do počítačovej učebne. Vďaka nemu som si pozrel, aké otázky ma na slovenčine čakajú a hneď som vedel, čo by som nechcel vytiahnuť. Potom sa už nikomu nechcelo učiť a tak sme len pozerali videá a surfovali po internete. Tak o dve hodiny šiel spolužiak na geografiu a ja som ostal sám. Znova sa ma začala zmocňovať panika.

Hneď po obede, ktorý neviem prečo som veľmi nemohol do seba dostať, som bol na rade na slovenčinu. Asi najviac som sa bál práve jej, ani neviem prečo. Na parapete okna pred triedou ležali papiere s otázkami. Vždy keď niekto vyšiel po odpovedi z triedy, vyškrtol otázku, ktorú vytiahol. Keď som mal ísť ja, ostali už len tri otázky, ktoré som nechcel dostať. A ako keby naschvál, som predsa len vytiahol jednu z nich. Nebolo to však také hrozné, ako som čakal a nakoniec som dostal dvojku. Neskutočne mi odľahlo. Polovicu som mal za sebou a to ešte dokonca veľmi úspešne. Keď som šiel zo školy, aj slnko krásne svietilo. Dnes vychádzalo absolútne všetko. Perfektný deň. Doma som oboznámil rodičov o priebehu dneška. Boli rovnako radi ako ja. Zaspával som s radosťou, ale aj s obavami z nasledujúceho dňa, no tie obavy neboli rozhodne také veľké, ako včera.

Do školy som šiel tiež o niečo sebedomejši, ako pred dvadsiatimi štyrmi hodinami. Začínal som o čosi neskôr, o pol jedenástej. Ako prvá ma čakala angličtina. Snažil som sa niečo učiť, ale absolútne sa to nedalo. Keď stresujete vy a ešte aj všetci okolo vás, nemáte šancu. Keď nastal kritický čas, zasa som sa musel prechádzať hore-dole. A opäť sa otvorili dvere. Vošiel som a vytiahol otázku. Austrália. Fú, to mi ale odľahlo. Keď som sa pripravoval, trochu ma vyviedlo z miery, ako môjmu spolužiakovi pri odpovedi neustále ide jazyk. Aj ja som však odpovedal celkom obstojne a tak som dostal dvojku. Dnes ma ešte čakal dejepis, ale toho som sa vôbec nebál. Akoby som už teraz zmaturoval. Trochu som síce zneistel vplyvom spolužiakov, ktorí si takmer obhrýzali nechty, ale keď som vošiel dnu, hneď som pochopil, že nebol dôvod na strach.

A tak sa stalo, že som zmaturoval. Katastrofické scenáre sa nenaplnili. Predtým som si hovoril, že budem úplne rád, keď budem mať samé trojky a skončilo to takto. Domov som odchádzal s pocitom dobre vykonanej práce. Keď som rodičom oznámil, ako dobre som dopadol, nemohli uveriť vlastným ušiam. Nie žeby mi neverili, že na to mám, ale kvôli tomu, že to tiež tak prežívali. Myslím, že svoj stres som čiastočne preniesol aj na nich. Otec dokonca nalial ohnivej vody na prípitok. Výborne som si pochutnal aj na večeri, ktorú pripravila mama. Moje obľúbené placky s kapustou. Nikto ich nevie urobiť tak, ako ona. Nie sú to totiž klasické placky, ale sú robené tak, že kapusta je v nich zapečená. Uľahany na smrť, ale s nesmierne povznášajúcim pocitom, som si líhal spať. Tak predsa tie dva týždne nad knihami nevyšli nazmar. Už mi z toho úplne začínalo šibať. Učil som sa od rána do večera.

Na druhý deň som vstal až okolo desiatej. Dosýta som sa vyspal. Zišiel som dole a pretierajúc si oči som pozdravil mamu. Pozrel som cez okno. Otec bol na záhrade. Otvoril som chladničku a premýšľal, čo dobrého by som si dal. No nič preborné som nevyhútal a natrel som si chlieb maslom. K tomu som zajedal syr a zapíjal čaj. Ani som to nedojedol, už mi mama vravela, aby som šiel pomôcť otcovi. Iba som nad tým skrivil ústa a ticho povzdychol. Ale tak, aby ma mama nevidela, ani nepočula, lebo zas by vravela, že mám ku všetkému reči. A to som dnes chcel ísť do knižnice. No čo už. Horko-ťažko som sa postavil a obliekol si nejaké staré veci. Keď som vyšiel na záhradu, otec mi ukázal, kde mám plieť burinu. Keby mi dal aspoň niečo kopat', alebo čo ja viem čo, ale plieť burinu? Ani najmenej sa mi do toho nechcelo. Premohol som sa však, navliekol si rukavice a začal vytrhávať tie pichľavé potvory. Aj keď som mal rukavice, sem-tam ma to pichlo do ruky. Musel som sa ovládať, aby som pred otcom nezahrešil. Mal som hotové asi tri štvrtiny, keď ma to totálne prestalo baviť. Povedal som otcovi, že to dokončím neskôr. Šiel som dnu a rovno k počítaču trochu sa odreagovať. Debilná robota. Človek sa s tým musí srať. Aspoň keby to tak nepichalo. Po chvíli hrania som si uvedomil, že som chcel ísť do knižnice. Bývali sme na okraji mesta a tak mi to do centra trochu trvalo. Dvakrát som musel prestupovať na mestskej. Keď som sa konečne ocitol v knižnici, šiel som rovno k písmenu P. Kde to len... Á, tu je to. Poe. Edgar Allan Poe. Vzal som jednu z kníh a odniesol ju knihovníčke sediacou za prepážkou.

Poviedky E. A. Poea som čítal už dávnejšie. Sú to však také majstrovské diela, že už vtedy som vedel, že si ich aj v budúcnosti prečítam. Na Poeovi ma vždy fascinovalo veľa vecí. V prvom rade už jeho spomínaný unikátny majstrovský štýl. Poe predbehol o niekoľko desaťročí svoju dobu a jeho diela sú aktuálne aj dnes. Jednoducho to bol nadčasový človek. Bol zakladateľom hororu a až o mnoho rokov prišiel Drakula a tí ostatní. Takisto ako prvý písal detektívky. To mu nikto nemôže uprieť. Až po ňom boli Doyle, Christie. Jemu samému však bola jeho nadčasovosť možno viac na škodu, ako na úžitok. Keď žil, ľudia ho nikdy poriadne nedocenili. Teraz tu hovorím najmä o jeho poviedkach. Iná kapitola je jeho básnická tvorba. Otvorene priznávam, k poézii som nikdy nemal nejako obzvlášť kladný vzťah. Možno ma budete mať za burana, ktorý nerozumie umeniu, ale čo narobím. Romány, poviedky a podobná spisba – to je už niečo iné. Vždy si rád prečítam dobrú, kvalitnú knihu. Ale básne – naozaj si nemôžem pomôcť. Žiaľ, ani Poe v tomto nie je výnimka. Zvyšok dňa som tak strávil prevažne čítaním tohto autora, ktorého som tak nekriticky poospevoval.

Ďalší deň sa nedialo nič mimoriadne. Znova som si užíval sladké ničnerobenie. Zasa som vstal okolo desiatej. Do tej štvrtnej som bol striedavo na počítači, pomáhal otcovi a čítal knihu. Na štvrtú sme sa s kamarátmi dohodli, že si trochu zahráme hokej. Teda hokejbal, aby som bol presný. Hrávame na jednom betónovom ihrisku. Nepoužívame hokejbalovú loptičku, iba klasickú tenisovú. Nám to však úplne stačí. Aj tak hráme len rekreačne, nie sme žiadni profesionáli. Od tých sme na míle ďaleko. Nám ide hlavne o tú radosť z hry. Väčšinou prideme len takí traja, štyria. Ostatní majú vždy nejaké povinnosti. Dnes sme sa však vzáčne zišli šiesti. Navyše tu boli aj dvaja malí chlapci, čiže sme mohli hrať štyria na štyroch. Bol to dlhý a dramatický zápas, no nakoniec so šťastným koncom pre moje mužstvo. Vyhrali sme 10 : 9. Unavení, ale s pocitom víťaza som šiel domov. Kamaráti na mňa ešte stačili zakričať, či dnes zájdem na pivo. Ej, pívko by teraz fakt bodlo, pomyslel som si. O takú hodinku sme už sedeli v bare a popíjali zlatistý mok. Preberali sme všetky možné veci, čo sa udiali za týždeň, lebo bol piatok. Medziiným sme spomenuli aj moju úspešnú maturitu. Aby sme to riadne oslávili, každému som zobral pivo. Rozprávali sme sa aj o tom, kto ide čo robiť v lete. Ja som hovoril, že by som mal ísť robiť ako brigádnik do jedného supermarketu. Oni vraveli, že žiadnu brigádu ešte zatiaľ vybavenú nemajú. Bavili sme sa ešte o všeličom inom, až kým hodiny neodbili jedenástu. Šiel som domov. Niektorí kamaráti ešte v bare ostali.

O tri dni na to som mal ísť som mal ísť s triedou na chatu. Malo to byť poslednýkrát, čo sme mali byť všetci spolu. Hneď ako som v ten deň vstal, začal som si baliť veci. Nejaké tričká, kraťasy, ponožky, jedlo čo mi nachystala mama a malo to byť všetko. A samozrejme kečka a pasta. Bez nich by som bol stratený. Naobedoval som sa a bežal na autobus. Bolo strašne teplo. A ja som si obliekol rifle a v ruksaku som nechal kraťasy. To je rozum. Keď som bol v centre mesta, pokúpil som nejaký alkohol. Kúpil som absint a gin. Dobrá kombinácia. Nasadol som na autobus smerujúci rovno k chate. Takú úmornú cestu som hádam ešte nezažil. Cesta, ktorá mala trvať pol hodiny, trvala vyše hodinu. Autobus stál na každej zastávke desať minút. Mal pokazené dvere a šoférovi trvalo, kým ich otvorí a zavrie. A k tomu ešte také sparno. Pot sa zo mňa lial potokmi. Konečne sme dorazili do cieľa cesty. Na chate už boli niekoľkí spolužiaci. Šiel som dovnútra a obliekol si kraťasy. Tiež som si dal iné tričko. Potom som sa pridral k ostatným. Postupne prišla celá naša trieda.

S prichádzajúcimi ľuďmi priamo úmerne vzrastal objem vypitého alkoholu. Nálada začala pozvoľna gradovať. Čochvíľa prišiel večer. Podľa mňa to však bolo o ničom. Na predchádzajúcich chatách sme nikdy neboli všetci a tak sa občasná nuda pripisovala tomuto faktu. Avšak tentoraz sme prišli celá trieda, ale atmosféra nebola bohvieaká. Keďže ma to nejako nebavilo, zvalil som sa na najbližšiu voľnú posteľ. Strávil som na nej s prestávkami také tri hodiny. Nespal som však. O pol štvrtnej ráno ku mne prišiel spolužiak s tým, že tú posteľ mal obsadenú predomnou a že na nej spí on. Po chvíli dohadovania som to vzdal a zišiel som dole. Na prízemí som stretol dve spolužiačky a spolužiaka. A tiež jedného týpka,

ktorého sem zavolala spolužiačka. Tie dve šli spať na pohovku, no my traja sme už nemali spánku. Viedli sme reči o ničom až do takej šiestej, keď sme sa rozhodli zájsť do mesta čosi nakúpiť. Ten týpek mal auto a tak sme šli s ním. Kúpili sme nejaké jedlo a pitie. Tiež jednu fľašku. Zakrátko sme boli späť.

Deň sa rozbiehal len veľmi pomaly. Spolužiak, ktorý šiel s nami do mesta, to však zobral dosť zhurta a v krátkom čase do seba prevrátil štyri poldeci. Začali sme pripravovať guláš. Chlapi šli do lesa po drevo a ženy krájali zemiaky, mäso, skrátka starali sa o ingrediencie. Myslel som si, že aj tento deň bude o ničom. Veľa som nepil. Ani guláš som nejedol. Dali doňho veľa leča a to ja nemusím. Viaže sa mi k nemu nepríjemný zážitok asi z piatej triedy základnej školy, keď som sa z neho poveral. Odvtedy ho nejem.

Ako sa však deň chýlil ku koncu, nálada osadenstva, aj moja, začala o poznanie stúpať. Otvoril som absint, ktorý som deň predtým kupoval a už to šlo samo. Začali k nám prichádzať hostia a všetci sa dobre bavili. Okolo polnoci sme sa zišli pri ohnisku. Niektorí začali slziť, že sme poslednýkrát spolu a už nikdy viac sa nevidíme. Nakazili tým aj mňa. Chmúrne myšlienky som sa snažil odohnať pri pohárikú ginu. Začal som strácať pojem o čase. Náhle som sa ocitol na pohovke. Bol už slnečný deň. Premýšľal som, ako som sa sem dostal. Normálne som mal okno. Pocítil som ohromné sucho v ústach. Zúfalo som poblízku hľadal nejaké tekutiny. Nič. S ťažkosťami a ťažkou hlavou som sa postavil. Zamieril som do kuchyne. Vzal som čistý pohár a napustil si kvalitnú chlórovanú vodu. Na jeden dúšok som ju vypil. Umyl som si zuby a šiel sadnúť vonku k ostatným. Naraz som si uvedomil, že už za tri hodiny mi ide autobus. Dal som si ešte zo dva poháriky. Tie tri hodiny prešli neuveriteľne rýchlo a ja som sa musel rozlúčiť so spolužiakmi a spolužiačkami. Ktovie, kedy ich znova uvidím. Ale vedel som, že sa nelúčime navždy. Absolútne sa mi nechcelo odtiaľ odísť, ale musel som sa premôcť.

Domov som sa dotrepal okolo tretej. Ruksak som hodil do kúta a zvalil sa na posteľ. Bol som totálne vyčerpaný. Ved' za posledné tri dni som spal dokopy možno štyri hodiny. Zatvoril som oči a okamžite ma prepadli driemoty. Prebudil som sa až na to, že mi je zima. Ustlal som si a zababušený v paplone som spal ďalej. Zobudil ma až známy hlas. Moja mama mi vravela, že je večera. Bolo pol ôsmej. Tak som sa doterigal do kuchyne a nejakou sa mi podarilo do seba dostať aspoň časť večere. Umyl som sa a znova šiel spať. Zobudil som sa až ráno o deviatej. S krátkou prestávkou som spal vyše šesť hodín. To sa mi ešte nestalo. Zišiel som dole dať si niečo dobré na raňajky. Odkrojil som si krajec chleba a natrel ho nejakou nátierkou, ktorú som našiel v chladničke. Bol som sám doma. Nenapadalo ma, čo by som tak mohol robiť. Ako toľkokrát, aj teraz ma zachránil počítač. Už dávno nie je najlepší priateľ človeka pes, ale tento univerzálny prístroj. Trochu som sa na ňom zahral, pozrel pár videí a popísal s kamarátmi. Na obed som si vzal čosi pod zub, keď v tom prišiel domov otec. Vedel som, že to neveští nič dobré. Moja predtucha sa vyplnila. Mal som mu pomôcť v garáži. Už predtým orýpal časť steny, na ktorej bola puklina. Teraz sme ju mali nanovo omietnuť. Srali sme sa s tým skoro do večera. Chvíľu som si čítal knihu a potom už bola večera. Keď som dojedol, ešte som si chcel niečo pozrieť v telke. Keď som však v programe videl, aké úbohosti dnes dávajú, radšej som šiel spať.

O dva dni som nastupoval do práce v supermarkete ako brigádnik. Začínal som o piatej ráno. Pracoval som na oddelení ovocia a zeleniny. V prvý deň som mal problém vôbec sa dostať dnu. Stál som pred dverami, až kým ma zamestnankyňa idúca tiež do práce nevpustila dovnútra. Tiež mi chvíľu trvalo, kým som sa zorientoval, kde sa môžem prezliecť do pracovného oblečenia a u koho sa mám hlásiť. Všetko sa vyriešilo a mne hneď prikázali vykladať prepravky. Vedúca mi vravela, čo má kde ísť. Vykladať napríklad také prepravky s jahodami nebolo nič ťažké. Avšak ak máte vysypať dvadsať vriec so zemiakmi, to už dá trochu zabráť. Vyložiť tovar nám trvalo (lebo sme robili dvaja) zhruba dve hodiny. Potom začali prichádzať ľudia. Na chvíľu som mal oddych, no potom bolo treba ísť opäť do

oddelenia ovocia a zeleniny a upratovať za zákazníkmi. Takisto bolo potrebné postupne dopĺňať tovar. Končil som o deviatej. Podobné to bolo aj v nasledujúcich dňoch.

V piatok som mal voľno. Kamarát oslavoval narodeniny a tak kúpil nejaký alkohol. Zobrali sme aj špekáčky, slaninu a chlieb a vybrali sa k lesíku za mestom. Dovedna sme boli ôsmi. Zložili sme veci k ohnisku a šli hľadať nejaké schopné drevo. Nebolo to však jednoduché, lebo predchádzajúci deň pršalo a raždie bolo ešte vlhké. Aj tak sa nám podarilo niečo zohnať. Nebolo toho veľa. Pomyslel som si, že dlho opekať asi nebudeme. Nakládli sme drevo do ohniska a položili naň papier. Zapálil som ho. Onedlho to začalo horieť. Našťastie. Veľké šance som tomu vlhkému drevu nedával. Museli sme využiť plameň, rýchlo sme nastokli špekáčky na palice a opekali. Ja som si takto opiekol štyri. Bol som veľmi hladný. Doma som totiž nejedol. Ved' načo aj, keď som vedel, že pôjdeme opekať. Pahreba čochvíľa dohasla a nebolo už poruke ako tak suché drevo. Bolo nutné zahriať sa inak. Kamarát otvoril fľašu. Nalial nám všetkým po poldeci. Zdalo sa nám to málo a tak sme dali ešte po jednom. Už dávno sa zotmelo. Pomaly zaspávajúce osadenstvo malo znova energiu. Začali sme si rozprávať oplzlé vtipy. Na neďalekú lúku sme vzali loptu, ktorú sme si priniesli so sebou a naháňali sme sa za ňou ako malé deti. Druhá fľaša už bola takmer dopitá. Ja už som viac nechcel, ale keď pijú ostatní a vy ste v stave, keď vám je všetko jedno, dáte si tiež. A to som nemal robiť. Celý zvyšný čas som potom sedel s hlavou sklonenou. Bolo mi veľmi zle. Tie špekáčky našťastie ostali tam, kde bolo ich miesto.

Domov som sa vrátil o siedmej ráno. Hneď ako som prišiel, zaľahol som do postele. Dlhو som si ale nepospal, lebo na desiatu som mal byť v práci. Takýto zničený som šiel vykladať prepravky so zeleninou a ovocím. Po takých dvoch hodinách som sa ledva držal na nohách, ale zaľal som zuby a nejako som tú osemhodinovku vydržal. Keď som skončil, takmer sa mi zahmlievalo pred očami. Ani som nepozeral, na ktorý autobus nastupujem, ale hádam na ten správny, lebo som sa dostal domov. Spal som dlho, predlho, no svoj osobný rekord som neprekonal. V nasledujúcich dňoch sa nedialo nič zvláštne. Chodil som do práce, sem-tam som pomohol doma.

Asi o dva týždne bola v jednom klube blízko môjho bydliska veľká akcia. Prišlo veľa ľudí a nemohol som chýbať ani ja. Bol som tu s kamarátmi. Pár spolužiakov avizovalo, že prídu tiež. A naozaj, bolo niečo po jedenástej, keď sa objavili. Bol som rád, že prišli. Pýtal som sa ich čo je nové a tak. Niektorí z nich vraveli, že idú pracovať cez leto do zahraničia. V družnej debate sme zotrvali hodnú chvíľu. Ja veľmi na tancovanie nie som, ale po pár pivách je človek povolnejší takýmto návrhom a tak sme šli na parket. Prišli aj niektoré spolužiačky, tak som ich dosýta povykrúcal. Všetci sme sa skvele bavili až do skorých ranných hodín. Domov som prichádzal mimoriadne spoločensky unavený, ale rád.

To bola posledná výnimočnejšia udalosť, ktorá stála za zmienku. Zvyšok leta bol stále o tom istom stereotype – cez týždeň štyri hodiny a v sobotu osem hodín tej istej činnosti v práci, doma počítač, alebo práca okolo domu a záhrady a občasné zájdenie do baru s kamarátmi. Ustavične to isté dookola. Boli chvíle, keď som sa na smrť nudil. Nevedel som sa vyslobodiť z tej monotónnosti. Keď som chodil do školy, stále deň čo deň to isté. Dúfal som, že keď odtiaľ vypadnem, zmení sa to. Kdeže.

Blížil sa koniec septembra a s ním aj môj nástup na vysokú školu. Už som si začal vybavovať internát, pretože škola bola v inom meste. Pripadla mi slušná izba s troma posteľami desať minút chôdze od školy. Takisto bolo nutné vybaviť aj preukaz na zľavnené cestovné a podobné veci. Po všetkých tých vybavovačkách nadišiel deň D. Rozlúčil som sa s rodičmi a šiel. Boli dojatí a zároveň hrdí na svojho syna, ktorý sa ešte nedávno preháňal na trojkolke a teraz ide na vysokú. Ani ja som sa neubránil slzám. Šťastia, samozrejme. Vzal som batožinu a vyrazil na železničnú stanicu, ktorá sa nachádza neďaleko nášho domu. Nechcel som, aby šli rodičia so mnou. Nemám rád dlhé rozlúčky. Nasadol som na vlak plný očakávaní z budúcnosti. Tešil som sa na niečo nové, nepoznané, no priznám sa, mal som

mierne obavy. Predsa len, ak ide človek do niečoho úplne neznámeho, sú tieto obavy úplne na mieste. Sadol som si k oknu. Vlak sa začal pomaly hýbať. Bezmyšlienkovite som sledoval ubiehajúcu krajinu. Ani presne neviem, ako dlho som takto čumel do blba. Zrazu, z ničoho nič, mi hlavou úplne jasne preblesla myšlienka. Už dlhší čas sa mi v hlave hromadilo množstvo rôznych vnemov a podnetov. Boli však veľmi neurčité a nevedel som si ich dať dokopy. Až teraz moju myseľ ovládla jedna jasná konkrétna myšlienka. Keď som vystupoval z vlaku, vedel som, že dnes sa už na fakultu zahlásiť nepôjdem. A možno tam nepôjdem nikdy. Vedel som úplne presne, čo urobím...

Cestou vlakom som videl hrať sa nebezpečne blízko trate akési deti. Tie mi vnukli nápad. Vtedy som však ešte netušil, že ho budem môcť zrealizovať tak skoro.

V staničnom bufete som si dal párok v rožku a pivo. Na tabuli príchodov a odchodov som si pozrel, kedy mi ide najbližší osobák. Dojedol a dopil som a za pätnásť minút mi šiel spomínaný vlak. Zaviezol som sa na v poradí tretiu zastávku. Bola to dedina, ktorá mohla mať takých 1500 až 2000 obyvateľov. Začal som si hľadať nocľah. Opýtal som sa prvého človeka, ktorého som stretol. Ten starček mi povedal, že v dedine majú dve možnosti ubytovania. Penzión priamo v obci, alebo ubytovanie za dedinou smerom k lesu. Poprosil som ho, aby mi vysvetlil, ako sa dostanem k tomu penziónu v dedine. Dve minúty mi vykladal, že rovno, potom doľava, pri kostole zahnúť dole, potom doprava a tak ďalej, čiže veľmi múdry som z toho nebol. Najprv som šiel ako mi vravel – rovno, potom doľava, no pri kostole som už zabľúdil. Znova som sa musel opýtať, tentoraz mamičky tlačiacej kočík, ako sa dostanem do cieľa svojej cesty. Jasne a zreteľne mi povedala, kde mám ísť a tak za takých desať minút som bol tam.

Bola to novostavba, nemohla mať viac ako päť rokov. Penzión bol natretý na ružovo-béžovo. Plastové okná veľmi neladili so starosvetským vchodom, celkovo to vyznievalo dosť gýčovo. Bola to dvojpodlažná budova. Po ľavej i pravej strane od vchodu mala po štyroch oknách. Zboku som ju nemal možnosť veľmi vidieť, ale asi to bolo podobné. Pred budovou bol malý kúsok zelene – trávnik a štyri, päť okrasných stromčekov. Prešiel som po krátkom dláždenom chodníku a vošiel dovnútra. Na prvý pohľad celkom solidne a čisté. Zazdalo sa mi, že vonku nad vchodom mali dve hviezdičky. Recepčia nebola veľká, ale zato útulná. Okrem recepcného tu sedeli ešte dvaja ľudia. Čosi ešte písal do nejakej knihy, tak som musel čakať.

„Budete si priať?“ znenazdajky zavrel knihu a opýtal sa ma vľúdnym tónom.

„Máte niečo voľné?“

„Hm, áno. Niečo sa určite nájde.“ Hovoril to tak, ako keby mal takmer plno, ale podľa mňa nebola obsadená ani štvrtina izieb.

„A koľko sa platí za noc?“

„V bežných izbách 800 a v tých s vyšším štandardom 1300.“ Ani som sa nepýtal, či je to aj s raňajkami, alebo bez a otočil som sa na päte. Aj tak by to nemalo význam. Fakt skvelé ceny. Asi po minúte premýšľania nad kapitalizmom u nás, som si spomenul, že ten starček hovoril aj o nejakom druhom ubytovaní. Opäť som sa opýtal najbližšieho počestného, ako by som sa tam mohol dostať. Dotyčný mi vysvetlil cestu. Na moju otázku, ako dlho to bude trvať povedal, že takú polhodinu. Takže zase ma čaká riadna štreka. No čo už. Vydal som sa na cestu. Asi po desiatich minútach chôdze som siahol do ruksaka a vytiahol fľašu minerálky. Bol som poriadne smädný. Našťastie na trase nebolo žiadne stúpanie, tak mi to raz dva zbehlo. To ubytovacie zariadenie stálo na okraji lesa. Celé to bolo obložené drevom. Vyzeralo to ako chata. Dobrý dojem trochu kazil kachličkový sokel, ale nič predsa nie je dokonalé. K vchodu viedlo päť betónových schodov. Po vstupe mi udrel do nosa silný cigaretový smrad. Bolo tam nafajčené ako v najhoršom pajzli. Recepčný, alebo ako ho mám nazvať, sedel za stolom a s ďalšími tromi chlapmi hral karty. Všetci dymili odušu ako továrenské komíny.

Keď ma „recepčný“ zbadal, hneď vyskočil a spýtal sa ma, čo si želim. Ja som mu povedal, že si hľadám nocľah. On na to, či tu chcem prespať len túto noc, alebo mám v pláne zdržať sa dlhšie. Odvetil som, že zatiaľ ešte neviem, ale asi sa zdržím dlhšie. Zároveň som sa opýtal na cenu. 150. A pri každej noci po tretej noci 30% zľava. Tak to už je niečo iné. Nie ako v tom hviezdnom penzióne. „Recepčný“ mi dal kľúče a ja som šiel hore. Otvoril som dvere. Vcelku slušná izba, vzhľadom na tých 150 korún. Ja si na luxus nepotrpím a tak mi to úplne stačilo. V izbe bola jedna posteľ, avšak aj s možnosťou prístelky. Lahol som na posteľ a zavrel oči. Dlho som však takto nerozjímal, lebo v mojom bruchu sa začali ozývať muzikanti. Zišiel som dole spýtať sa, či sa tu dá zohnať niečo pod zub. Dozvedel som sa, že tu majú malý bufet, ktorý však širokou škálou sortimentu neoplýva. Mne to ale nevadilo. Hlavne, že budem mať niečo v žalúdku. Len tak, pre zaujímavosť som sa potom opýtal, koľko tu majú izieb. Zistil som, že dve jednoposteľové, šesť dvoj a štyri trojposteľové. Zašiel som do spomínaného bufetu. Ponuka naozaj nebola veľká. Mali tu párok v rožku, hranolky a nejaké keksy. Nápojový lístok obsahoval pivo, minerálku a džús. Objednal som si tie hranolky a džús. Pomaly sa začínalo zvečeriavať. Šiel som hore. Na poschodí bola jedna kúpeľňa so záchodom. Umyl som sa, nahodil do pyžama, vykonal potrebu a šiel do svojej izby. Netrvalo to dlho a premohol ma spánok.

Nebolo ani pol siestej, keď ma prebudili prvé lúče slnka. Nemôžem si pomôcť, ale keď je už raz von vidno, nedá sa mi zaspáť, ani keby čo bolo. Tak som vstal z postele a obliekol sa. Zišiel som dole. Nikto tam nebol. Vyšiel som von. Sadol som si na terasu na druhej strane chaty. O tej terase som vôbec nevedel, až teraz som ju objavil. Mal som odtiaľ skvelý výhľad na široké okolie. Videl som lúky, kúsok lesa a v diaľke pár domov. Bola to asi osada patriaca k dedine. Z toho všetkého vyžaroval nesmierny pokoj. Nikde ani živej duše, ani vtáčika letáčika. Asi dvesto metrov odo mňa sa síce tiahla železničná trať, ale momentálne bola úplne pustá. Zazdalo sa mi, že niekto, alebo niečo ide smerom od osady. Sprvoti malá čierna bodka sa neskôr zmenila na ľudskú postavu. Kráčal po poľnej ceste, no potom z nej zostúpil a šiel popri koľajniciach. Pravdepodobne šiel do práce a takto si skracoval cestu. Neďaleko bola totiž železničná stanica. Tá však bola mimo môjho zorného uhla a tak aj ten muž sa mi za chvíľu stratil. V priebehu dňa sa mi úplne vytratil z mysle a nebyť mojej nespavosti, celkom by som naňho zabudol. Avšak aj na druhý deň som si sadol na terasu a on kráčal opäť popri koľajniciach. Pozrel som na hodinky. Bolo presne 6:30. Na ďalší deň šiel znova presne v ten istý čas. Teraz som si bol absolútne istý. V nasledujúci deň som si privstal, aby som mu mohol ísť naproti popri trati. Veľmi si ma nevšímal. V ďalšie ráno si ma už trochu obzeral a deň potom mu to už bolo veľmi čudné. A tak to šlo deň za dňom. Raz to však už nevydržal a podráždene sa ma opýtal kto som a čo od neho vlastne chcem. Ja som mu povedal, že vôbec nič, že mám rád toto miesto a preto sa tu každý deň vyberiem na prechádzku. Jeho znepokojenie síce neustúpilo, ale aj tak chodil vždy v rovnakú dobu.

Čas plynul a ja som už myslel, že môj plán sa mi nepodarí uskutočniť. Už sme vedľa seba chodili dva týždne a stále nič. Jedného rána som sa predsa len dočkal. Ten chlap bol odo mňa vzdialený asi 50 metrov, keď som začul vlak. Srdce sa mi od vzrušenia rozbúchalo. Predsa to len malo byť po prvýkrát. Plechová ozrta sa približovala. Bol to nákladný vlak. Práve keď sme sa s chlapom míňali, vlak prechádzal popri nás. Neváhal som ani sekundu. Sotil som ho celou silou pod vlak. Vtiahlo ho to pod kolesá a úplne rozomlelo. Bežal som odtiaľ preč. Čochvíľa som sa predieral hustým porastom a z bezpečnej vzdialenosti som sledoval, ako to vlak spomalilo. Z vlaku ma nemohol nikto vidieť, pretože keď prichádzal, šiel práve do zákruhy a mňa zakrýval veľký ker. Rušňovodičovi chvíľu trvalo, kým zastavil vlak, vyšiel von a pozrel sa čo sa stalo. Čo nasledovalo potom, už neviem, lebo som sa snažil byť čím skôr v chate. Keď som tam dorazil, tak ako po minulé dni, ani teraz dole ešte nikto nebol. Potichu som vyšiel hore a pre istotu sa prezliekol do pyžama. Nič také však nebolo potrebné. Od „recepčného“ som sa neskôr dozvedel, že na železničnej trati neďaleko chaty zrazil vlak

človeka. Bol to chlap z osady, ktorý dennodenne chodil popri koľajniciach do práce. Pravdepodobne sa pošmykol na klzkých kameňoch a spadol tak nešťastne, že ho vlak stiahol pod kolesá.

Po tejto udalosti som sa radšej pobral niekam inam. Nepadol na mňa síce ani len drobučký tieň podozrenia, ale aj tak som považoval za vhodné zmeniť miesto pôsobenia. Kotvy som spustil v jednom menšom meste.

Raz som sa vybral do miestneho parku plného brestov a topoľov. Bolo to miesto oddychu obyvateľov mesta. Oáza pokoja tohto síce nie veľmi veľkého, ale rušného priemyselného sídla. Keď som sa len tak prechádzal pozorujúc vtáky šantiacie v korunách stromov, začul som zvláštny hlas. Bol taký ľúbezný a znel tak dobrušne. Prirovnať by som ho mohol, aj keď nie presne, k hlasu tých tiet, čo v televízii hovoria rozprávky. Zistil som, že ten hlas vychádza z úst jednej starency sediacej na neďalekej lavičke. Sedel tam s ňou muž v jej veku, akiste jej manžel. Sadol som si obďaleč a tváril sa, že obdivujem okolitú prírodu. V skutočnosti som sa započúval do jej rozprávania.

Vravela, že tam odkiaľ pochádza, bolo v čase jej detstva veľké množstvo topoľov. Rástli okolo potoka. Tam sa ako deti chodili hrať. Z orechových škrupín si robili lodičky a púšťali ich dole prúdom. Potom si robili venčeky z púpav a iných kvetov a popritom si spievali. A chlapci im dievčatám popritom robili zlosť. Časy nevinných detských hier však netrvali večne. Keď bola o čosi staršia, musela pomáhať na poli. V tých časoch, v časoch krízy, bolo ťažké vôbec sa uživiť a tak museli pracovať všetci – chlapi, ženy aj deti. Ich bolo šesť detí. Nepracovali iba tie najmenšie. Skoro stratili matku a tak to bolo pre nich ešte ťažšie. Deti boli nútené predčasne dospieť. Nerobili však celý rok. Cez zimu chodievali do školy. V tom období sa v školách prísne trestalo. Učiteľ a trstenica boli nerozlučná dvojica. Nebolo to síce správne, ale žiaci sa aspoň vedeli správať, nie ako teraz. V dnešnej dobe už učiteľ nemá skoro žiadnu autoritu.

Starenka náhle prerušila svoje rozprávanie a pritisla si ruku k hrudi. Povedala, že stále ju trápí to srdce. Jej manžel jej na to odvetil, že by sa mala šetriť a že už by mali ísť radšej domov. Musí si vziať lieky. Ona prisvedčila a tak obaja vstali a pobrali sa preč. Ja som tiež po chvíli odišiel. Ten park na mňa zvláštnym spôsobom zapôsobil. Človek si v ňom mohol dobiť energiu a načerpať nové sily. A tak som sem zavítal aj na druhý deň. Tentokrát som si so sebou vzal aj noviny. Zaujímalo ma, čo je nové. Asi po polhodine som sa chystal odísť, keď som začul známy hlas. Poobzeral som sa vôkol a na lavičke asi dvadsať metrov odo mňa sedela tá starenka zo včera. Nenápadne som si prisadol bližšie. Rozprávala sa s mužom o zdražovaní elektriny, o zdražovaní potravín a o podobných veciach. Pre mňa nič podstatné a tak som príliš pozorne nepočúval.

Asi minútu boli obaja ticho. Potom stará pani riekla, že pozajtra to bude už desať rokov, čo im zomrel syn. Mohol som sa dozvedieť, že bol horolezcom a zahynul v Tatrách. Chvíľu som premýšľal, či to nebude z mojej strany nevhodné, no napokon som sa odvážil. Zdvihol som sa a šiel k tým dvom. Ozval som sa, že som trochu započul o čom sa rozprávajú a povedal som, že môj otec takisto zahynul v Tatrách. Pracoval ako záchranár. Tiež som im povedal, že už nemám ani mamu. Samozrejme, že to nebola pravda, obaja rodičia boli živí a zdraví, ale chcel som využiť situáciu. Tí dvaja sa so mnou ihneď dali do reči. Povedal som ešte, že na svete nemám nikoho, že len nedávno som vyšiel z detského domova a hľadám si miesto v živote. Ja som sa zas dozvedel, že oni dvaja žijú doma sami. V tomto meste nebývajú dlho, iba päť rokov. Deti sa im rozprchli po celom Slovensku, jedna dcéra žije dokonca až v Anglicku. Myslím, že som si s nimi padol do oka a tak sa naše stretnutie skončilo tým, že ma pozvali na obed. Najskôr som odmietal, vravel som nech si so mnou nerobia starosti, no napokon som privolil. Domáca pani pripravila vynikajúcu slepačiu polievku a vyprážený karfiol so zemiakmi. Pochválil som ju, že niečo tak dobré som už dávno nejedol. Začali ma považovať

za chudáčika, ktorý stratil rodičov a teraz sa iba bezprizorne túla po svete. To mi perfektne hralo do karát. Keď som dojedol, poďakoval sa a povedal im, že ich už nebudem obťažovať. Oni mi na to, že aké obťažovanie, že sú radi, že ma spoznali. Stará pani mi povedala, že sa musím zastaviť na obed aj zajtra. A tak som sa na druhý deň zastavil.

Odvtedy som bol u starkých častým hosťom. Veľmi si ma obľúbili. Pýtali sa, kde vlastne bývam. Ja som im povedal, že v jednej robotníckej ubytovni. Sem-tam vypomáham na stavbách a z toho si akurát zaplatím nocľah a stravu. Na nič iné mi nezvýši. Tak mi ponúkli, aby som býval u nich. To som nemohol prijať okamžite. Prehovárali ma dlhšiu dobu, kým som súhlasil. Prijali ma úplne za svojho. Spríjemňoval som im jeseň života.

Zanedlho musel ísť starký do nemocnice. Dlhšiu dobu mal problémy s bedrovým kĺbom a teraz mu ho mali operovať. Sprvoti nemal byť v nemocnici viac ako týždeň, avšak nastali isté komplikácie a tak si mal poležať oveľa dlhšie. A ja som ostal so starou pani doma sám. Pomáhal som jej vo všetkom možnom, chodil na nákupy a často sme sa spolu dlhé hodiny rozprávali. Hovorila, že keby nebolo mňa, nevie čo by si takto sama počala. Tiež vravievala, že som darom od Boha. Mnohokrát som ju však počul sťažovať sa na jej choré srdce. V poslednom čase ani nevychádzala von. Aj slabé rozrušenie by ju mohlo zabiť. Ja som ju však ubezpečoval, že sa o ňu postarám.

Jedného večera som jej povedal, že ešte idem trochu von, no ona nech si už ide ľahnúť. Poslúchla ma a šla spať. Zamkol som za sebou dvere a odišiel. Zamieril som rovno k úschovni batožín. Vzal som si odtiaľ svoju tašku s vecami, ktoré som si iba dnes kúpil. Šiel som na záchod prezliecť sa. Vybral som z tašky a obliekol si kostým zelenohnedého netvora. Pozrel som do zrkadla. Vyzeralo to naozaj hrôzostrašne. Ešte aj oči mu svetielkovali. Takto prestrojený som sa vybral späť. Keď som kráčal po ulici, nevzbudzoval som veľmi pozornosť, lebo dnes bolo všetkých svätých. Americký Halloween pomaly preniká aj k nám a tak niekoľko ľudí chodí v maskách v tento deň aj u nás. Na uliciach aj tak nebolo veľa ľudí (čo bolo nezvyklé vzhľadom na ten prvý november). Zastal som pred panelákom. Svetilo sa v pár oknách, no na chodbe už nie. Vošiel som dnu a potichu kráčal po schodoch. Došiel som na štvrté poschodie. Zazvonil som. Po chvíli sa otvorili dvere. Keď ma takto stará pani uvidela, chcela vykriknúť, no z pľúc sa jej vydral iba pridusený vzdych. Zviezla sa na zem. Skontroloval som jej pulz. Žiadny. Rýchlo som vošiel dnu a prezliekol sa. Hneď na to som zavolať záchranku. Privolaný lekár mohol iba skonštatovať smrť. O dva dni na to sa vrátil z nemocnice starký. Niesol to veľmi ťažko. Uzatvoril sa do seba a s nikým nekomunikoval. Ani so mnou.

Krátko po pohrebe sa konalo dedičské konanie. Závet spisala stará pani len nedávno. Spolu s deťmi a manželom doňho rovnocenne zahrnula aj mňa. To som nečakal. Musím povedať, že to bol slušný balík. Aby to nebolo také nápadné, ešte chvíľu som ostal bývať v byte. Potom som však už odišiel aj s peniazmi, ktoré mi právom patrili.

Teraz, keď som už bol dostatočne finančne zabezpečený, som sa rozhodol opustiť územie nášho skvelého štátu. Ten Schengen je úžasná vec. Moje kroky smerovali k našim severozápadným susedom.

Už od malička ma fascinovali ľudia ako jednotlivci, ako samostatné individuality. Rád som pozoroval ich tváre, ich celkový výzor a premýšľal som, odkiaľ asi idú, kam majú namierené, akú majú povahu, či majú rodinu, či sú chorí. To všetko som sa snažil vydedukovať iba z ich zovňajšku. Takisto som sa snažil uhádnuť, na čo ten ktorý človek v danej chvíli myslí. Možno si poviete, že je to z mojej strany pochabosť zaoberať sa takými detailmi, pre mnohých nepodstatnými vecami. Ale svet sa skladá práve z detailov. Je to ako obrovská skladačka. Každý do nej prispievame svojou troškou. Ale dost už filozofovania. Prejdem k veci.

Ako som spomenul, rád pozorujem ľudí. Takých, ktorí sú niečím zaujímaví, špecifickí, sledujem pozornejšie. Takto ma zaujal jeden muž, ktorého som uvidel v jednej juhomoravskej

dedine. Bol stredne vysoký, ani chudý, ani tučný, taký ten stred. Lebku mu pokrýval chumáč sivastých vlasov jemných ako páperie. Pri silnejšom poryve vetra mal človek pocit, že mu ich odfúkne. Oči, napriek tomu, že boli vpadnuté, mali svojim spôsobom vznešený výraz. Z nosa aj z uší mu trčali jemné oceľovosivé chlípky. Tvár mal pokrytú trojdňovým strniskom. Črty tváre boli vcelku bežné, nevybočovali z priemeru, ale bolo na nich čosi nezvyklé. Museli by ste tú tvár vidieť, lebo sa nedá konkrétnejšie opísať. Oblečený mal tmavomodrý sveter a sivé nohavice. Napohľad boli dosť obnosené a podľa mňa nemali menej ako dvadsať rokov. Na nohách zachovalé čierne topánky, no aj na nich bolo vidno, že už majú svoj vek. Ten chlap vyzeral na niečo medzi päťdesiat a šesťdesiat, ale presný vek si netrúfam odhadnúť. Možno mal menej, možno viac, skutočne neviem. Môj dojem z neho bol, že pracoval, alebo ešte pracuje niekde vo fabrike, alebo na družstve, skrátka robí manuálne. Určite nebol úradníkom. Podľa mňa bol momentálne nezamestnaný a finančne na tom tiež nebol veľmi dobre. Vyzeral dosť zanedbaný. Podľa môjho názoru bol starý mládenec.

Ale toto všetko boli len dohady z momentu, čo som ho zahliadol. Všetko mohlo byť úplne inak. Pre väčšinu ľudí by tento človek nebol ničím zaujímavý. Priemerný chlap. Mňa však na ňom pútalo niečo nezvyčajné, čo som ani sám nevedel popísať. Rozhodol som sa spoznať ho lepšie. Prvýkrát som ho zbadal na autobusovej zastávke v už spomínanej juhomoravskej dedine. Odvtedy som sa ho držal ako kliešť. Sledoval som ho ale tak, aby si nič podozrivé nevšimol. Autobusom som sa viezol až do okresného mesta. Tam vystúpil. Kráčal pešo dobrú polhodinu až kým nedošiel k sídlisku. Vošiel do jedného z panelákov. Vyšiel až na najvyššie poschodie. Tam zazvonil. Otvoril mu asi tridsaťročný muž. Keď vstúpil do bytu, stratil sa mi z očí, nie však z uší. Keď som totiž okolo neho prechádzal v autobuse, pripevnil som mu na sveter miniatúrnu plošticu. Keď som si obstarával tieto zariadenia, dobre som vedel, že v budúcnosti mi budú veľmi užitočné. Teraz som si ich mohol prvýkrát vyskúšať v praxi.

Z rozhovoru vysvitlo, že ten muž, ktorý prišiel otvoriť, je syn sledovaného. Syn vyčítal otcovi, že sa neukáže častejšie. Otec mu na to, že aj on by ho mohol niekedy navštíviť. Po chvíli nechali výčítiek a jeden druhého sa spytovali, čo je nové. Syn povedal, že v podstate nič. Minulý týždeň vymaľovali kuchyňu, jemu nepatrne zvýšili plat a Vlasta (asi manželka) urobila štátnice. Otec tiež povedal, že uňho ide všetko po starom. Akurát, že mu trochu zateká strecha. Syn mu na to, že hneď mal pýtať peniaze. Otec mu povedal, že mu iba hovoril čo má nové a on si hneď myslí, že prišiel iba kvôli peniazom. Dovtedy som si myslel, že v byte nikto iný nie je, ale začul som ženský hlas. Bola to asi tá spomínaná Vlasta. Svokor jej povedal, že počul ako úspešne zložila štátnice a pogrataloval jej k tomu. Ona poďakovala, povedala pár zdvorilých slov a viac ju nebolo počuť. Asi odišla do inej izby. Pravdepodobne so svokrom dobre nevychádzala. Pravdupovediac ani z rozhovoru otca a syna som neusúdil, žeby ich vzťah bol najlepší. Myslím, že mal v pláne ostať na noc, ale odišiel už večer. Nie som si istý, ale syn mu asi tie peniaze dal. Sledoval som ho z bezpečnej vzdialenosti aj naďalej.

Znova šiel autobusom a znova vystúpil v tej istej dedine ako ráno nastupoval. Zo zastávky šiel rovno do krčmy. Bolo už čosi po jedenástej. Sadol si k partii chlapov sediacej pri jednom stole a objednal si pivo. Prehodil pár slov s ostatnými. Bolo na nich vidno, že už majú riadne pod čapicou. Pivá s pribúdajúcim časom tiež pribúdali. Začal sa meniť aj náš sledovaný. Na začiatku mlčky muž sa po čase s každým bavil a mal aj lepšiu náladu. V krčme bol už tak tri hodiny. Pivo mu akosi prestalo chutiť a tak si začal objednávať vodky. Okolo tej tretej bolo na ňom zjavne vidieť, že je úplne na mol. Krčmár mu už nechcel nalievať. Sledovaný začal byť agresívny a bol by najradšej všetkých pobil, ale bol taký ožratý, že nevládal ani zdvihnúť ruku.

Keď mu bolo jasné, že tu už nič nezmôže, dotackal sa k dverám a vyšiel von. Kráčal z jednej strany cesty na druhú. Potkol sa a spadol. Asi minútu nehybne ležal na kraji cesty. Nechápal som, čo sa s ním stalo. Potom z ničoho nič vstal a akoby sa nič nestalo, pokračoval ďalej. Napokon došiel k svojmu domu. Od krčmy bol vzdialený okolo päťsto metrov.

Normálne by to človek prešiel maximálne za desať minút. Jemu to však trvalo trištvrte hodiny. Otvoril bráničku a doterigal sa k dverám. Len-len, že sa nepotkol na schodoch vedúcich k vchodu. Ruku vopchal do vrecka a vytiahol z neho kľúče. Divne sa na nich pozrel a chcel ich vložiť do kľúčovej dierky. Šmátral tam najmenej ďalších päť minút, kým odomkol. Zdalo sa mi, že pri otváraní dverí postojacky zaspal. Vošiel však dnu a zažal svetlo. To všetko som sledoval z ulice. Vôkol mňa nikto iný nebol, obklopovala ma iba čierna tma. Odhodlal som sa vojsť dnu. Nebolo zamknuté. Z chodby som pozoroval toho chlapa ako pije v kuchyni pivo. Vypil ho na ex. Zhasol v kuchyni svetlo a šiel do spálne. Hodil sa na posteľ a v momente zaspal. Aj mňa už premáhali driemoty. Pozrel som na hodinky. Bolo štyri päť. Tak som aj ja šiel spať. Veď to najdôležitejšie, kde ten muž býva, som už vedel.

Na druhý deň ráno som išiel opäť k tomu domu. Práve vychádzal z bráničky, mňa si však nevšimol. Vyzeral, akoby ho prešiel parný valec. Jeho chôdza nasvedčovala, že ešte stále má v sebe nejaké to promile. Tak ako včera, aj dnes smeroval na autobusovú zastávku. A opäť si pýtal lístok do okresného mesta. Boli sme tam oveľa rýchlejšie ako včera, lebo to bol linkový autobus. V najbližšom stánku si kúpil cigarety a zápalky. Zapálil si a fajčiac vykročil smerom k hlavnej ulici. Tu vošiel do budovy úradu práce. Nechcel som tam ísť tiež, bolo by to príliš nápadné a tak som si vystačil s plošticou. Keď na sledovaného došiel rad, opýtal sa úradníčky, či nie je niečo nové. Tá naňho pozrela karhavým pohľadom. Nie, vymýšľam si, neviem aký bol jej pohľad. Ale viem si ho predstaviť. Počul som ale, že povedala, že takto to nemôže robiť, veď naposledy bol u nich pred pol rokom. On sa ospravedlňoval a vravel, že mal zdravotné problémy. Úradníčka mu riekla, že má pre neho nejaké pracovné príležitosti a že by sa tam mohol zastaviť. Poďakoval sa a odišiel. Po pár metroch vošiel do ďalšej budovy. Bola to pošta. Vypočul som si, že si tam prišiel pre sociálne dávky. Keď vyšiel von z pošty, pokrčil akýsi papier a hodil ho do koša. Zvedavosť ma nútila vybrať ho odtiaľ aj napriek povážlivým pohľadom okoloidúcich. Na tom papieri boli názvy a adresy firiem prijímajúcich zamestnancov. Ten papier mu celkom určite dala tá úradníčka z úradu práce. Sledovaný šiel na autobusovú stanicu. Najbližší autobus mal však odchod až o polhodinu. A tak, aby si skrátil čas, kúpil si pivo a sadol na lavičku. Popíjal zlatistý mok a pritom pofajčieval.

Autobus bol pomerne plný. Cestovalo ním veľa ľudí zo školy a z práce. V dedine na zastávke prehodil pár slov s chlapmi v jeho veku a šiel domov. Teraz som sa však dnu za ním neodvážil. Po ulici chodilo veľa ľudí a on bol triezvy. Počul som však, že ani teraz nikto iný v dome nebol. V diaľke som začul hovorené slovo, ale len šum, buď televízor alebo rádio. Zo začiatku som počul aj tečenie vody a iné zvuky, ale potom len ten šum. Z dlhotrvajúceho monotónneho zvuku ma prebudilo až chrápanie. Ten teda zaťahoval naozaj kvalitne.

Bol už večer, keď chrápanie aj šum prestali. Otvorili sa dvere a odtiaľ vyšiel náš vyfešákovany sledovaný. Zamieril si to opäť tam, kde aj včera. Do budovy, kde je najviac osôb neschopných riadiť motorové vozidlo na meter štvorcový. Tentoraz však začínal inak. Dal si pivo a rum. Sadol si k svojej známej partii. Nejaký čas sa navzájom doberali. Potom všetkým objednal po pive. Aby sa nepovedalo, že je držgroš, pridal každému rum. Mal za čo objednávať. Veď bol pri peniazoch. Včera dostal od syna, dnes sociálka. Radosť žiť. Čím viac etanolu pretieklo hrdlom, tým viac boli oplzlé reči prítomných. Ak by som ja vypil za noc toľko čo on, už dávno by som mal otravu alkoholom. Dnes šiel domov ešte neskôr a ešte viac nekoordinovane. Mal som možnosť vidieť na vozovke aj jeho večeru. Nič príjemné. Tentoraz nevybral z vrecka ani kľúč. Chcel otvoriť dvere, no keď to nešlo, sklzol sa na zem a tak zaspal.

Podobné to bolo aj v nasledujúcich dňoch. Skoro vždy to bolo rovnaké. Teraz som si bol istý, kedy je doma a kedy nie. Keď som stopercentne vedel, kedy odíde a kedy asi príde, v ten deň som ho nesledoval, ale šiel som na obhliadku domu. Prikradol som sa dnu tak, aby ma nik nevidel. Už som tam síce bol, ale vtedy bola tma a tak som skoro nič nevidel. Teraz som sa tu mohol v pokoji poobzerať. Najskôr som prešiel prízemie. Z verandy som sa dostal na chodbu.

Boli v nej rozvešané nejaké obrazy, avšak veľmi zaprášené. Potom som sa presunul postupne do kuchyne, obývačky a spálne. Bolo jasné, že tu žije sám. Riady v kuchyni boli neumyté a mastné, posteľ v spálni neustlaná a v celom dome bolo nafajčené a veľmi dusno. Snáď tu ani nevetral. Potom som sa bol pozrieť na poschodie. Bolo tam niekoľko prázdnych izieb a nejaké haraburdie. Znova som zišiel dole. Prechádzal som sa po kuchyni a nazeral do hrncov. V jednom z nich bola polievka. Hm, tak on vie variť, to by som naňho nepovedal. Rozhodol som sa, že tu naňho počkám. Skryl som sa a čakal.

Boli už tri hodiny preč a ja som začal strácať trpezlivosť. Vtom som začul šramot na dverách. To musí byť určite on. Po chvíli sa mu podarilo odomknúť. Vošiel dnu. Tresol za sebou dverami a dotackal sa na chodbu. Tam si ľahol na zem. Podišiel som k nemu. Bol totálne na mol. Už som presne vedel, čo urobím. V kuchyni som zapálil svetlo. Z hrnca som nalial polievku do taniera a položil ho na stôl. Dal som k nemu ešte lyžicu. Pritiahol som toho ožrana do kuchyne a posadil ho na stoličku. Bol totálne mimo. Vôbec nereagoval. Chytil som ho za hlavu a ponoril ju do polievky. Takmer vôbec sa nebránil. Asi po dvoch minútach som skontroloval pulz. Nemal žiadny. Nechal som mu hlavu v tanieri a odišiel som.

Na druhý deň som mohol sledovať, ako jeden jeho kamarát ide okolo. Čudoval sa, že cez deň sa v dome svieti. Chvíľu váhal, no potom vošiel dnu. Zanedlho sem prišla sanitka a za ňou pohrebák. Večer sa v krčme nehovorilo o ničom inom, len o tom, ako sa chudák utopil v polievke. Hovorilo sa aj o tom, že s alkoholom to veľmi preháňal a takto sa mu to vypomstilo. Ale taká hlúpa smrť...

Rozhodol som sa, že sa vyberiem do hôr. Už som mal po krk civilizácie. Vybral som sa na Šumavu. Kráčal som po lesnom značenom chodníku. Vchádzal som hlbšie a hlbšie do lesa. Bolo tu úžasne. Ticho prerušovali iba vtáky v korunách stromov. Každú chvíľu som zastal, zhlboka sa nadýchol a kochal sa tou nádherou. Cestou som stretol dokopy možno piatich turistov.

Čarovné ticho však zanedlho prerušil rev motorových píl. Ako je to možné, že ťažia drevo v národnom parku? Zišiel som pár metrov tým smerom, keď som narazil na tabuľku s nápisom „Národný park“. Čiže to drevo neťazia priamo v národnom parku, ale na jeho okraji. Aj tak ma to vyviedlo z miery a dobrý pocit z panenskej prírody bol fuč. Mrzutý som kráčal po chodníku ďalej.

Došiel som na lúku, na ktorej konci bola akási búda. Niekedy býva moja zvedavosť horšia ako u malého decka a tak som sa tam šiel pozrieť. Pred búdou boli porozhadzované nejaké papiere. Na jednom z nich bolo napísané, že drevospracujúca spoločnosť hľadá nových zamestnancov na pozíciu drevorubača. Bol to však zožltnutý papier a tak som si myslel, že ponuka už dávno neplatí. Hodil som na papier pohľad ešte raz a zistil som, že nových zamestnancov prijímajú ešte dva týždne. Hlavou mi preblesla myšlienka, pri ktorej som sa musel pousmiať. Vtom vyšiel z budy chlap v červených montérkach.

„Vraj beriete nových drevorubačov,“ ozval som sa.

„Jó, to máte pravdu,“ odvetil on, „a mněl by jste zájem?“

„Znie to celkom zaujímavo.“

„Za chvíli príjede šéf. Můžete si s ním o tom promluvit.“ Tak som počkal. Keď prišiel šéf, rozprával som sa s ním o veci. Na moje počudovanie to šlo celkom ľahko a hneď ma aj prijali. Nastúpiť som mohol ihneď.

Šéf mi dal montérky a povedal mi, že dnes sa budem iba prizerať, ako sa to robí. Obliekol som si pracovné oblečenie a šiel som s jedným z robotníkov. Ten mi ukázal, že píliť sa môžu iba označené stromy. Aj to nie len tak, kde sa mi zachce. Vždy sa píli asi pol metra od zeme. Taktiež je veľmi dôležité, kde bude strom padať. K tomuto účelu slúži vypílenie akéhosi klina na strane, na ktorej chceme aby strom padol. Potom už len z druhej strany klasicky pílime, avšak s miernym sklonom, aby sme aj týmto dopomohli pádu do požadovanej strany.

Keď robotník urobil všetko tak, ako povedal a strom sa s rachotom zrútil, pokračoval s vysvetľovaním. Keď strom bezpečne dopadne na zem, je nutné odpíliť konáre z koruny. To však už nie je také náročné, ako pílenie samotného stromu. A nakoniec sa strom napíli na rovnaké časti. Vtedy treba ísť po merací prístroj podobný kružidlu, už si nespomeniem na jeho odborný názov, a odmerať časti po päť metrov, pričom sa začína od kmeňa. Zreteľne sa označí, kde sa má píliť a tieto časti sa odpíli. A to je všetko. Plat nie je určený hodinami ako v iných povolaniach, ale je určený počtom spracovaných stromov za jeden deň. Takto spracovať strom trvá asi polhodinu. Robotník mi povedal, že ja ako začiatočník by som to mohol stihnúť do hodiny. Prácu svojho vedúceho som sledoval zvyšok dňa.

Na druhý deň som už mal píliť aj ja, aj keď pod jeho dohľadom. Narezal som si klin a začal z druhej strany píliť samotný strom. Trochu mi trvalo, kým ma začala píla poslúchať, no po chvíli mi to už celkom šlo. Keď bol strom na spadnutie, kopol som doňho a on sa zrútil na žiadanú stranu. Potom som orezával konáre z koruny. Keď som to mal hotové, šiel som po merací prístroj a odmeral, kde mám strom popíliť. Keď som dokončil aj to, vypol som pílu a pretrel si rukou spotené čelo. Pozrel som na vedúceho. Ten mi riekol, že to všetko som stihol presne za hodinu a osem minút.

„Na prvýkrát dobré, nie?“ ozval som sa.

„No, nebylo to zlé. Uvidíš, časem to bude ešte lepší.“

Pod dohľadom vedúceho som v ten deň spracoval deväť stromov. Večer som bol totálne zmordovaný. Pomyslel som si, že také niečo by som teda nemohol robiť celý život. V nasledujúce dni som už pracoval sám. Postupne sa čas, za ktorý som spracoval strom, skracoval. Zároveň som však pozorne sledoval stromy na okolí. Hľadal som nejaký vhodný, ktorý by poslúžil účelu, na ktorý som ho potreboval. Na okraji oblasti, kde sme pracovali, som napokon taký strom našiel. Bol už dosť spráchnivený a navyše stál na úplne ideálnom mieste. V ďalších dňoch som sa vždy k nemu nebadane prikradol a nepatrne ho napíli. Prirodzene, ručnou pílkou. Toto mi trvalo vyše dvoch týždňov, kvôli tomu, aby som nevzbudil pozornosť. Čochvíľa mal prísť okamih, kedy som mohol zrealizovať svoj plán, ktorý som tak dlho držal v hlave.

A vtedy prišla jedna neočakávaná udalosť. Tou udalosťou bola silná búrka. Lialo a hrmelo celý deň i noc. Za obeť jej padlo niekoľko stromov, medzi inými aj ten, ktorý som si tak prácne pripravoval. Bol veľmi narušený a tak nevydržal už pri prvých nárazoch vetra. Bol som teda nútený začínať od nuly. Dosť ma to štvalo, lebo práca drevorubača ma už vonkoncom nebavila. Hľadal som vhodný strom, no beznádejne. Neoznačeného spráchniveného nebolo nikde.

Jedného rána som šiel na miesto, kde stál strom, ktorý som plánoval využiť pôvodne. Premýšľal som, že to tu už asi vážne zabalím, keď som zazrel to, čo som hľadal. Bol som asi slepý, alebo ako sa vraví, pod lampou je najväčšia tma. Hneď vedľa miesta, kde stál spráchnivený strom, bol jeden prehnitý. Tľapol som sa po čele. Opäť nasledovalo to isté. Každý deň som ho chodil trochu narezat'. Modlil som sa, aby už žiadna búrka, ani nič podobné už neprišlo. Strom bol už úplne na spadnutie. Ale vôbec tak nevyzeral, čo mi vyhovovalo. O jeho skutočnom stave som vedel iba ja.

Bolo hmľisté ráno. Všetko navôkol pohlcovala biela tma. Prišiel som do práce ako vždy. V búde, kde sa schádzali drevorubači, boli teraz iba traja. Popíjali čaj a jedli chlieb so salámou. Pripravovali sa na ďalší ťažký deň v hore. Ja som tiež vypil čaj a vyšiel som von. Tam som stál asi minútu, kým nevyšiel jeden môj kolega. Šiel na malú potrebu. Povedal som mu, že tak o desať minút ho potrebujem v sklade náradia. Bola to plechová búda asi tristo metrov odtiaľ. Povedal, že príde, len čo doje chlieb. Ja som prikývol. Rýchlym krokom som kráčal cez rúbanisko. Došiel som až k svojmu stromu. Stál na skutočne ideálnom mieste, rovno medzi búdou z ktorej som prišiel a búdou s náradím. Spomínal som, že bola hustá hmľa. Svojho kolegu som videl prichádzať, až keď bol odo mňa vzdialený okolo dvadsať metrov.

On ma však nevidel, lebo som bol skrčený za stromom. Keď bol presne podo mnou, celou silou som sa zaprel do stromu a zvalil ho. Kolega sa otočil na praskanie dreva. Možno by bol aj odskočil, no keď uvidel mňa, ostal stáť ako skamenený. Počul som lámanie jeho kostí. Najprv som sa poobzeral okolo seba a potom rýchlo priskočil k nemu. Oči mal otvorené a z úst mu vytekal pramienok krvi. Bežal som k ostatným oznámiť im tú hroznú správu. Keď prišli na to miesto, tiež mohli iba skonštatovať smrť. Neskôr tam prišli aj ľudia z poisťovne a polícia. Začalo sa vyšetrowanie. Netrvalo však dlho. Zakrátko skončilo tým, že šlo o nešťastnú náhodu. Ten strom bol prehnitý a skôr či neskôr mohol spadnúť. Nikto nebol obvinený, vedeniu firmy však bolo vytýkané, že taký nebezpečný strom nezrezali. A tým to bolo všetko ukončené.

Bol začiatok leta. Ani za svet mi nechceli prísť na um žiadne originálne nešťastné nehody. Rozhodol som sa to nateraz neriešiť. Iba tak ma napadlo, že si pôjdem pozrieť stovežatú. Ved' viete, pamiatky a tak. Ak máte vo vrecku dosť papierikov, nie je problém realizovať takéto nápady. Nezáväzný život je úžasný. No a tak som sa ocitol v tejto miliónovej metropole. Aj keď som mal pri sebe dosť peňazí, nechcel som ľahkovážne utrácať a nebytoval som sa v päťhviezdičkovom hoteli. Ubytoval som sa na jednom vysokoškolskom internáte. Keďže boli prázdniny, študenti ich teraz neobývali. Keď som si zložil veci v izbe, vybral som sa do mesta.

Metrom a mestskou dopravou som sa dopravil najskôr na hrad. Tento symbol mesta som nemohol nenavštíviť ako prvý. Prešiel som mostom ponad Jeleniu priekopu a ocitol som sa na hradnom nádvorí. Z Matúšovej brány medzi prvým a druhým nádvorím som sa Pacassiho schodišťom dostal do reprezentačného salónu v južnom krídle a stĺpovou sieňou s Rothmayerovou sálou do veľkých sál severného krídla. V tomto krídle sú Španielska sála a Rudolfova galéria. V nich sa nahromadili počas 16. storočia zbierky cisára Rudolfa II. Musím uznať, sú to skutočne skvosty. Myslel som si, že vstupenka je platná pre celý hrad, ale zistil som, že konkrétne táto platí iba v obrazárni.

Našťastie v katedrále sv. Víta sa neplatilo. V sprievodcovi som sa mohol dozvedieť, že vchádzam dverami zdobenými reliéfmi s výjavmi z histórie chrámu a z legiend o sv. Václavovi a Vojtechovi. Novogotickú časť katedrály tvorí hlavná loď a úzke bočné lode s postrannými kaplnkami a severné krídlo priečnej lode. Do priestoru priečnej lode čiastočne zasahuje kaplnka sv. Václava. Z tretieho nádvoría vedie ku kaplnke slávnostný vstup do katedrály, zvaný Zlatá brána. Pri tomto som si spomenul na spevácku súťaž a v duchu som sa pousmial.

V chóre katedrály, pred hlavným oltárom sa nachádza kráľovské mauzóleum a pod ním, v podzemí chrámu kráľovská hrobka. Chór obklopuje veniec gotických kaplniek. V niektorých z nich sú pochovaní panovníci a svätí patróni Čiech. Mal som šťastie, pretože práve v týchto dňoch boli vyložené korunovačné klenoty. Musel som vystáť riadne dlhý rad, kým som ich mohol uvidieť. Ich hodnota sa peniazmi nedá vyčísliť. Podľa mňa ich musia strážiť lepšie ako prezidenta a predsedu vlády dokopy.

Od klenotov som sa presunul ďalej, až k známej Zlatej uličke. Ešte aj tam som musel platiť vstupné. No čo už. Prešiel som sa po týchto malebných domčekoch. Vo väčšine boli obchodíky najmä so suvenírmi. V jednom takomto dome žil istý čas Franz Kafka. Táto vstupenka zahŕňala aj prehliadku múzea o histórii hradu. Tak som zašiel aj tam. Po dlhej a poučnej prehliadke hradu som sa vybral do Hradčian a odtiaľ na Karlov most.

Bol zaplavený stovkami ľudí. Na každom kroku boli umelci pripravený urobiť váš portrét na počkanie. Tento most bol skutočným Babylonom. Tu ste počuli Rusa, tam Angličana, za vami nejakí Španieli či Taliani. Týmto mostom sa jednoducho nedá prejsť rýchlo z jednej strany na druhú, aby sa váš pohľad nepristavil pri niečom zaujímavom. Keď som prišiel na Staromestské námestie, začalo sa stmievať. Bol som poriadne hladný a aj smädný a tak som si

sadol pred priechelie jednej reštaurácie. Pekná čašníčka sa ma opýtala, čo si budem priať. Objednal som si vyprážený syr s hranolkami a pivo. K tomu mi začal hrať orloj. Úžasné. Keď som dojedol a dopil ten skvelý chladený nápoj, vybral som sa na internát. Keď som už kráčal smerom k svojej izbe, neubránil som sa myšlienke, aké by to asi bolo, keby som sa vtedy rozhodol ísť na vysokú. Bol som však príliš uťahaný na takéto myšlienky a tak som skoro zaspal.

Na druhý deň som sa metrom odviezol rovno k Národnému múzeu. Vstúpil som do tejto novorenesančnej budovy a kúpil si vstupenku. Trvalo mi hrozne dlho, kým som prešiel antropologickú, zoológickú, mineralogicko-petrologickú a osteologickú expozíciu. No a nesmiem zabudnúť ani na expozíciu pravekých dejín Čiech, Moravy a Slovenska a expozíciu radov a vyznamenaní európskych krajín. Vo väčšom múzeu som jakživ nebol. Pri východe z neho ako prvé môj pohľad zaujala monumentálna jazdecká socha sv. Václava. Vybral som sa len tak po jeho námestí. Nazeral som do obchodov, pričom som sa nikde nezastavoval a už tradične som pozoroval ľudí. Nikdy ich už nestretnem. Čo asi robia? Čomu sa venujú? Keď som prešiel celým dlhokánskym Václavským námestím, napadlo ma, že už keď som deň začal múzeom, mal by som ním aj pokračovať.

A tak som sa odviezol na Letnú, miesto spartakiád a zašiel do neďalekého Technického múzea. Prezrel som si technické výdobytky a ich vývoj. Je zaujímavé vidieť, ako vyzerali fotoaparáty, telefóny, či motocykle pred sto rokmi. No najviac zo všetkého ma uchvátili autá. Mám slabosť na veteránov a tak som pri nich strávil väčšinu času. Pri pohľade na ne jeden takýto kúsok mi srdce zapišťalo a zatúžil som sa v ňom aspoň trochu previezť. Prehliadku som ukončil pri leteckej technike, ktorú tu boli schopní napratať. Keď som vyšiel von, bolo pol siedmej večer. Je to možné? Ako ten čas letí. Skočil som si do najbližšej reštaurácie dať čosi pod zub a odviezol som sa na internát.

Na ďalší deň som toho nemal veľa naplánované. Akurát som chcel navštíviť zoológickú záhradu a zvyšok dňa som sa chcel iba tak túlať mestom. V tunajšej zoo som bol naposledy ako malý chlapec. Odvtedy to tu trochu pomenili. Zdalo sa mi to väčšie a mali tu aj viac zvierat. Kým som to všetko prešiel, tak aby som na nič nezabudol, bola už kopa hodín. Nohy ma už dosť boleli a tak som prechádzku mestom zrušil. Sadol som na autobus a šiel som smerom k internátu, v ktorom som momentálne býval. Autobus sa však po chvíli pokazil a náhradný mal prísť až o polhodinu. Napriek tomu, že ma boleli nohy, nechcelo sa mi čakať a šiel som pešo. Odhadoval som, že na internáte budem do polhodiny. Začalo sa stmievať.

Prechádzal som okolo akejsi ubytovne, alebo čo to bolo. Bola to jednopodlažná budova. Svietilo sa v jednom okne. Podišiel som bližšie. To okno bolo pootvorené. V izbe bola žena, čosi po dvadsiatke. Vyzliekala sa. Keď bola úplne nahá, obliekla si pyžamo. Zazdalo sa mi, že sa pozrela von. Skrčil som sa. Keď som dovnútra pozrel znova, bolo už zhasnuté. Len s ťažkosťami som videl, že leží v posteli. Mohol som to urobiť teraz, no vonku bolo ešte príliš vidno. A tak som šiel na internát.

Na druhý deň som sa iba tak potľkal po meste. Musím povedať, že večer je čarovné. Osvetlené historické budovy sú za tmy ešte krajšie ako cez deň. Opäť som šiel k tej ubytovni. Tentoraz však už bola hlboká noc. Ani teraz som nič nepodnikol. Nechal som si to až na ďalšiu noc. Aj vtedy bolo okno pootvorené. Poobzeral som sa okolo. Nikde ani živej duše. Čo najtichšie som vkĺzol dnu. Ležala na posteli. Prikrývka ju napoly odhaľovala. Bola nahá. Ani sa jej nečudujem. Aj v noci bolo v týchto dňoch strašne horúco. Sledoval som jej dvíhajúcu sa a klesajúcu hrud'. Začala sa hýbať. Stárpol som. Bol to planý poplach. Iba sa obracala na druhý bok. Spod bundy som pomaly vytiahol malý vankúšik. Pristúpil som k nej a pritlačil jej ho na tvár. V tom momente sa zobudila. Metala sa, kopala, no to bolo z jej strany všetko. Nevydávala žiadne zvuky, ani nemohla a to bolo pre mňa dôležité. Nerovný boj prehrala asi po troch minútach. Pritlačil som dva prsty na jej krčnú tepnu. Nič. Upravil som ju do prirodzenej polohy a vytratil som sa z izby.

O pár dní som sa z novin dozvedel o nezvyčajnom úmrtí. Mladá brigádnička, úplne zdravá, šla večer spať a ráno sa nezobudila. Nikto si nevie vysvetliť jej smrť. Jednoducho prestala dýchať.

V Českej republike som potom ešte nejaký čas pobudol. Končilo babie leto, keď som usúdil, že som tam bol už dosť dlho a odcestoval som do krajiny obývanej tretím západoslovanským národom. Šiel som do jedného malého mestečka. Tam som sa ubytoval v najlacnejšom penzióne, aký bol k dispozícii. Peňazi som už nemal vonkoncom toľko, ako kedysi. Kradnúť som nechcel, ale inú možnosť som asi nemal.

Ako som tak premýšľal nad tým, či nie je nejaká iná alternatíva, napadlo ma, že by som si mohol stavať. Ak by to nevyšlo, asi by som bol naozaj nútený kradnúť. A tak som vzal všetky svoje posledné úspory a dal ich na jeden jediný zápas. Hralo sa el clasico, Real Madrid a Barcelona. Keďže hrali dvaja takýto silní súper, bol aj vysoký kurz. Barcelona hrala vonku. V poslednom čase bola z formy a tak bol kurz na ňu o poznanie vyšší. Stavil som na ňu. Celý deň som potom típol. Také žalúdočné kŕče som ešte nemal. A keď začal zápas, bolo to ešte horšie. Podľa očakávania začal Real ofenzívne. Barcelonská obrana však statočne odolávala. Prvých tridsať minút patrilo Realu. Držali loptu, mali šance, no gól vsietiť nedokázali. Potom začala hrať aj Barcelona. Ku koncu polčasu spálila vyslovenú tutovku. Vzápätí sa stalo čosi strašné. Z následného protiútoku dal Real gól. Na brankára šli dvaja. Nemal šancu. Po polčase šla Barcelona do plných a všetci hráči boli neustále na polovici Realu. Barcelonský hráč vystrelil prudkú strelu spoza šestnástky. Už som myslel, že je to gól, avšak napálil do iba do žrde. Barcelonský tlak však neutíchal a po rohu sa dočkali krásnej hlavičky rovno do vinkla. 1:1. Do konca ostávalo tridsať minút. To je dosť času. Avšak iniciatívu prebral Real. Potom sa hra prelievala z jednej strany na druhú. Strhujúci futbal. Barcelonský hráč sa dral dopredu a Madridčan ho nedovolené zastavil. Bolo to asi dvadsať metrov od brány. Loptu si pristavil najlepší barcelonský hráč. Napriahol a ... neminul. Lopta skončila za brankárom. Obrovský balvan mi spadol zo srdca. Do konca bolo desať, dvanásť minút. To už musia udržať. Sedel som s tvárou nalepenou na obrazovke a päšť som mal takmer celú v ústach. Odpočítaval som sekundy. Vlieklo sa to neskutočne pomaly. Plynila tretia minúta nadstaveného času. Už sa nič nemôže stať. Vtom došlo k prečísleniu a pred brankárom sa naraz ocitli traja hráči a iba jeden obranca. Musel faulovať. Ináč by bol z toho jednoznačne gól. Rozhodca postavil loptu na značku pokutového kopu. Sánka mi padla mimovoľne dole. Hráč Realu sa pozrel na rozhodcu. Ten zapískal. No, už je všetko stratené, pomyslel som si. Už môžem premýšľať nad tým, ako vykradnem banku. Hráč vystrelil a ... brankár ju vyrazil! Zaplavil ma pocit neveriteľného šťastia. Zato hráč, ktorý nepremenil penaltu, mal hlavu v dlaniach. Lopta bola položená na stredovú čiaru a rozhodca odpískal koniec. Začal som kričať, revať od radosti ako zmyslov zbavený. Čo na tom, že všetci naokolo spali. V tú noc som nemohol oka zažmúriť. Neustále som premýšľal nad tým, aké šťastie ma postretlo. Človek by neveril, aká tenká je hranica medzi úspechom a totálnym dnom. Na druhý deň ráno som stál pred stávkovou kanceláriou už pätnásť minút pred jej otvorením. Podal som pracovníčke tiket a ona ma vyplatila. Nepoviem vám, aká to bola čiastka. Bude vám musieť stačiť to, že som si s tými peniazmi vystačil na veľmi dlhú dobu.

Čochvíľa napadol prvý sneh. Krajinu pokryl biely koberec. Opustil som to malé mestečko, v ktorom som sa doteraz zdržiaval a vybral som sa do jednej malebnej dedinky učupenej v objatí krásnych hôr. Prišiel som na ňu úplnou náhodou. Len tak som blúdil prstom po mape a bolo to. Pri dedine bol lyžiarsky vleč. Nebolo to nejaké extra veľké lyžiarske stredisko, ale keď ho krátko po mojom príchode spustili, vždy tam bolo plno ľudí. V tom čase zaujali moju pozornosť oznamy v televízii o lavínovom nebezpečenstve v Tatrách a ďalších oblastiach. Oblasť v ktorej som sa nachádzal ja, medzi ohrozenými nebola. Dosť som sa tomu čudoval, lebo na okolitých kopcoch bolo plno snehu a mne sa zdalo, že to nie je príliš

bezpečné. V týchto veciach som bol vtedy úplný laik a tak mohla byť pravda niekde úplne inde. Rozprával som sa o tom s ľuďmi z dediny. Tí jednomyselne tvrdili, že tu nikdy lavíny neboli. Jeden chlapík mi dokonca dosť odborne vysvetľoval, že lavíny sú najmä na severne a východne orientovaných svahoch a tunajšie kopce sú orientované južne a západne. Navyše sklon svahu tu nie je väčší ako 30 stupňov. A keď mi povedal jeden asi osemdesiatročný dedko, že on tu žije od narodenia a nikdy žiadnu lavínu nezažil, malo ma to dostatočne presvedčiť. Ja som však ostal neoblomný.

Zisťoval som si všetky možné informácie o lavínach a porovnával s miestnymi pomermi. Ľudia mali pravdu, keď vraveli, že tu sú iba južne a západne orientované svahy, ktoré nemajú veľmi strmý sklon. To sú však iba topografické faktory. Treba však zobrať do úvahy aj iné faktory ovplyvňujúce vznik lavín. Z meteorologických sú to najmä nový sneh a vietor. Za posledné dni výdatne snežilo. Navyše bolo veterno.

Prvý sneh napadol, keď bola pôda nezamrznutá. Ak je pôda nezamrznutá a náhle ju prikryje tenká vrstva snehu, ktorá ostane dlhodobo pod vplyvom nízkych teplôt vzduchu, nastáva v snehovej pokrývke veľký teplotný spád. Tým sa vytvárajú podmienky pre konštruktívnu premenu, pri pôde vzniká vrstva pohyblivého snehu alebo dutinovej inovate. Snehová pokrývka týmto dostáva zlý základ, ktorý môže ostať aj po celú zimu a predstavuje stále nebezpečenstvo.

V správach som sa dozvedel, že v najbližších dňoch má dôjsť k otepleniu. Rýchle oteplenie až k bodu topenia má za následok drastické zníženie pevnosti snehu. Tieto poveternostné faktory ma primäli k tomu, aby som preskúmal terén. S lopatou som sa prehrabal až k pôde. Zistil som, že pod snehom je vysoká uľahnutá tráva, čo je ideálna sklzná plocha pre lavíny.

Rozhodol som sa urobiť pár testov. Lyžiarskou paličkou som jemne poprepichoval snehovú pokrývku. Z veľkosti odporu som mohol usúdiť tvrdosť jednotlivých vrstiev. Z otvoru po paličke som vybral sneh a určil jeho druh. Pri kopaní snehového profilu sa vrstva vysypala ako cukor a mala minimálnu tvrdosť. Bol to pohyblivý sneh a dutinová inovat'. Zrná pohyblivého snehu a dutinovej inovate nemajú medzi sebou prakticky žiadnu súdržnosť a vrstvy tvorené týmito zrnami predstavujú ideálnu sklznú plochu pre nadložné vrstvy. Čím väčší je rozdiel tvrdosti medzi vrstvami, tým je snehová pokrývka nestabilnejšia a náchylnejšia na vznik lavín.

Urobil som ešte jeden test. Najpresnejší z lavínových testov – K.O. test. Osamostatnil som v snehovej pokrývke kocku, ktorá mala vrcholovú hranu zvislo v spádnicí svahu. Horný roh kocky som zrezal, aby vznikla vodorovná plošina. Na túto plošinu som udieral lopatkou spočiatku zľahka, silnejšie, celou silou, stúpaním nohou, skokom a sledoval som, či sa vrstvy navzájom posúvajú. Posúvali sa.

Teraz som si bol stopercentne istý. Tieto testy som urobil na viacerých svahoch. Vyplynulo mi z toho, že riziko lavín je v troch lokalitách. Najväčšie priamo nad lyžiarskou zjazdovkou. Vďaka mojim znalostiam som vedel určiť, kedy bude nebezpečenstvo najväčšie. V tom čase lavína spadnúť mohla, ale nemusela. Ak by však bola riziková oblasť narušená mechanicky, zosuv by nastal na 99 %. Rozmýšľal som, ako by som to len mohol spraviť. Na rizikové miesto som sa neodvážil. Určite by to stiahlo aj mňa.

Bolo jasné slnečné ráno. Tak ako po minulé dni, aj teraz pofukoval vietor. Zo spánku ma prebudil akýsi lomož. Obliekol som sa a zišiel som dole. Asi som zabudol povedať, že som býval v jednej horskej chate. Keď som zišiel dole, zistil som, že sem prišli žiaci na lyžiarsky zájazd. Odhadujem, že to mohli byť takí prváci, druháci na strednej. Popod nohy sa im preplietal pes majiteľa chaty. Bol to bernardín. Tie deti si ho hneď obľúbili a maznali sa s ním. A ja som sa tľapol po čele. Že ma to nenapadlo skôr. Ten pes nebol nikde zavretý a tak sa neraz iba tak túlal po dedine. Nedalo sa povedať, že ho jeho majiteľ držal ako oko v hlave. A tak sa stalo, že v jednej nestráženej chvíli som privolať toho obrovského, ale zlatého psika k sebe. Dal som mu svoju buchtu a už sa ma nechcel pustiť. Šiel som hore kopcom a on

poslušne za mnou. Kráčal som stále vyššie a vyššie, až kým som nedošiel na úroveň najrizikovejšieho miesta. Samozrejme som stál v bezpečnej vzdialenosti. Aj napriek stromom, ktoré mi čiastočne bránili vo výhľade, som videl dole množstvo lyžujúcich sa ľudí. Videl som ich iba ako čierne bodky. Rozopol som si bundu a vytiahol asi kilový šťavnatý kúsok mäsa. Vybral som ho z igelitového vrecúška. Keď to videl pes, hneď mal papuľu plnú slín. Poslušne si sadol a úpenlivo na mňa hľadel. Rozohnal som sa najviac, ako som vedel a hodil to mäso do nebezpečného priestoru. Pes sa za ním bezhlavo rozbehol. Taký bernardín je ťažký ako dospelý muž. Keď tak skákal po tom vysokom snehu, zreteľne som videl, ako sa posúvajú jednotlivé jeho vrstvy.

Bol to zlomok sekundy a celé sa to dalo do pohybu. Zo začiatku pomaly, no potom masa nabrala rýchlosť. Skuvíňanie psa zaniklo v hroznom dunení. Sledoval som tých dole. Niektorí včas stačili odskočiť, no iní toľko šťastia nemali. Biela masa sa zastavila asi päťsto metrov od prvotného zosuvu. Rýchlo som zbehol dole a šiel pomáhať ostatným vyhrabávať zasypaných. Podľa mojich vedomostí zasypaná osoba má po 15 minútach 93 % šancu na prežitie, po 30 minútach 40 %, po 90 minútach 15 % šancu. Do pätnástich minút sme našli siedmich živých ľudí. Niektorí boli síce zranení, ale hlavne, že žili. Potom sme dlho nikoho nenašli. Až po polhodinu sme našli chlapca a zanedlho dievča. Asi po 45 minútach od spadnutia lavíny prišla horská služba. Hľadali celý deň, no našli iba jedného živého. Ostatných päť tiel nejavilo známky života. Hľadali aj v noci, aj keď šanca, že nájdú ešte niekoho živého, bola takmer nulová. Tej noci a ešte na ďalší deň našli dvoch mŕtvych. Celková bilancia bola teda sedem vyhasnutých životov. Z toho štyria ešte neboli plnoletí.

Tak predsa len spadla lavína tam, kde o nej nikdy predtým ani nechyrovali.

Bežal som k vlaku. Stihol som nastúpiť v poslednej chvíli. Bol som dnu pár sekúnd, keď sa vlak pohol. Uf, to som mal ale šťastie. Keby som nestihol tento, tak na ďalší by som si musel počkať dobré dve hodiny. Mal som pred sebou riadne dlhú cestu. Prechádzal som úzkou uličkou a nazeral rad radom do kupé. Všade plno. Nebyť tej prekliatej horúcej kávy, nebol by som prišiel na poslednú chvíľu a mohol som sedieť. V jednom kupé boli traja. Už som chcel vojsť, ale neviem prečo som sa zvrtol a šiel ďalej. A ďalej a ďalej. Prešiel som do ďalšieho vagóna, no stále nič. Ja debil, prečo som nešiel tam, kde boli iba traja. No z ničoho nič som nadabil na kupé s dvoma osobami nežného pohlavia. Obe sedeli pri okne. Otvoril som dvere s otázkou, či si môžem prisadnúť. Prikývli s úsmevom na perách. Vyteperil som svoju príručnú batožinu hore. Sadol som si k staršej z nich (aby som mal oproti sebe mladšiu). Spočiatku som nevedel, či tie dve cestujú spolu a či sú rodina.

Žena sediaci vedľa mňa vyzerala na niečo medzi šesťdesiat a sedemdesiat. Nepozeral som sa na ňu priamo, keďže sedela vedľa mňa, ale na jej odraz v okne. Oblečené mala tmavomodré šaty s bielymi kvietkami. Typické oblečenie starej ženy. Krk jej zdobil biely náhrdelník, klasická lacná bižutéria. Kučeravé vlasy mala nafarbené na tmavohnedo. Na kolene mala prehnutý časopis a v ruke pero. Keď som sa prizrel bližšie, zistil som, že je to krížovka. Keď som odhadoval v akej spoločenskej situácii je táto žena, tipol som si, že celý život drela za málo peňazí v nejakej fabrike, ktorá bola ešte aj zdraviu škodlivá, mala päť detí roztratených široko ďaleko, ktoré prídu mamu pozrieť horko-ťažko na Vianoce a kopu vnúchat. Neviem prečo, ale mal som taký dojem, že je vdova.

Táto žena však nezaujala moju všetečnú pozornosť tak, ako dáma sediaci oproti mne. Bola veľmi pekná. Každú chvíľu som musel na ňu hodiť pohľad. Nestačil mi jej obraz v okne. Podľa mňa mala po dvadsiatke. Pri ženách človeka veľmi mýli mejkap. Čiže pokojne mohla mať sedemnásť alebo dvadsaťosem. Látky, čo pokrývala jej krásne telo, nebolo veľa. Mala priliehavý biely top a džínsovú minisukňu. Aj vďaka nej mohli vyniknúť jej krásne nohy. A keď si preložila jednu cez druhú... Priliehavé tričko zvýrazňovalo jej už dosť výrazné horné partie. Mala dokonalé ladné črty tváre, tak ako celé telo. Podľa mňa neexistuje muž, ktorý by

nehorel žiadostivosťou za jej dokonale krojenými perami. A keď ich potuteľne našpúlila... Čo vám budem hovoriť. Mala neuveriteľne jemnú hodvábnu pokožku bez jedinej chybičky. A vlasy boli korunou krásy aj u tohto nádherného stvorenia. Zľahka sa vlnili k pleciam. Boli hnedé s blond nádychom. Nebol to žiadny melír, ale nádych. Inak to neviem pomenovať. Väčšinou jej jasné modré oči hľadeli von. Iba dva, či tri razy sa naše pohľady stretli, aj to som bol hneď v rozpakoch. No nebuďte pri takej úžasnej žene. Prešli sme niekoľko zastávok a nič sa nezmenilo. Po ďalšej som počul jej hlas. Povedala, že je tu horúco. Postavila sa a otvorila okno. Vtedy som videl jej zadnú časť tela. Hm, to bol pohľad. Sadla si a rukami si zahrabla vzadu vo vlasoch. Dlhو som sa však jej krásou nekochal, lebo na nasledujúcej zastávke vystupovala. Ešte raz pohľad na jej super zadok a už jej nebolo.

O chvíľu sa do kupé nahrnuli štyria zadychčaní ľudia. Na otázku, či je voľné, som kývol hlavou. Muž zhodil z chrbta veľikánsky ruksak a spolu s cestovnou taškou ho vyhodil hore. Aj jeho žena si batožinu vyložila hore. Ich dve malé deti si pohotovo prisadli k oknu.

Muž, nakrátko ostrihaný, oholený a s okuliarmi na nose, vyzeral na nejakého úradníka. Hoci teraz bol v športovom, oblek by bol na jeho postave neodmysliteľný. Dnes si bol s najväčšou pravdepodobnosťou vyraziť niekam na výlet so svojou rodinkou. Určite boli radi, že si na nich našiel čas v rámci nabitého programu. Toto bol workoholik ako sa patrí. Sadol si a už aj vyberal z tašky notebook. Jeho žena pri tom len prevracala oči. Určite sa mala pri ňom a pri jeho plate veľmi dobre a mohla si dovoliť, čo chcela, ale na druhej strane si asi svojho muža príliš neužila. Tak ma napadlo, že keď vyzerajú takí solventní, prečo sa vozia vlakom. Á, no jasné. Ak by šli autom, tak by si muž nemohol vybavovať veci do práce.

Keď som sa tak na ňu pozeral, tá žena bola celkom pekná a prítlačivá. Sedela pri dverách, ruky mala založené a pozerala iným smerom ako sedel jej manžel. Jej tichý vzdor jej dodával taký neurčitý pôvab. Mala dlhé čierne vlasy a tvár južanky. Takú snedú pleť a veľké mandľové oči. Vrásky, ktoré jej vôbec nepristali, jej nerobil nielen nezaujímavým manželom, ale aj nezbednosť dvoch malých synov.

Boli to dvojčičky, ktoré sa podobali ako vajce vajcu a mali tak šesť, sedem rokov. Odkedy vošli do kupé, boli ako živé striebro. Škriepili sa, kto bude sedieť pri okne a keď ich mama usadila, aj naďalej do seba dobiedzali. Otec ich podchvíľou upozorňoval, aby ho nerušili, lebo musí pracovať. Na chvíľu sa ukľudnili, no potom to začalo odznova. Keď som tak sledoval ich črty tváre, mali niečo z otca aj z matky. A samozrejme, tak ako boli rovnakí oni, mali aj rovnaké oblečenie. Modro-biele pruhované tričko, červené kraťasy a na hlavách oranžové šiltovky.

Čas sa vliekol a mňa už nebavilo sledovať týchto ľudí. Tak som vytiahol mobil a surfoval po internete. Len tak pomimo som si všimol, že ten muž vytiahol z tašky chlieb a začal ho jesť. Bol som zabratý do internetu, keď sa ten chlap začal dusiť. Hneď na to vykrikol na ženu, prečo mu na ten chlieb dávala jahodový džem, keď dobre vie, že na jahody je alergický. Rýchlo našmátral v taške minerálku a hltavo vypil niekoľko glgov. Na to vyšiel z kupé a otvoril okno. Musel sa ísť nadýchať čerstvého vzduchu. O pár minút sa vrátil a opäť vynadal žene. Ona mu na to, že sa musela pomýliť, nech sa na ňu nehnevá. A on bol taký zabratý do práce, že si ani nevšimol, čo vlastne je.

Na ďalšej zastávke stará pani vystúpila a ja som ostal s tou rodinou v kupé sám. Tou príhodou sa pre mňa stal ten človek zaujímavým a tak som sa rozhodol, že sa ho nepustím. Po ďalších dvoch zastávkach sa rodinka chystala na odchod. Zhodili zhora ťažké batohy a chystali sa preč. Letmo sa rozlúčili a ja som odzdravil. Stále som sedel na svojom mieste a tváril sa, že cestujem ďalej. Keď však odišli, vzal som si svoje veci a nasledoval ich, ale tak, aby si ma nevšimli. Keď som vystúpil z vlaku, chvíľu som ich hľadal v dave, no nakoniec som ich zbadal ako vchádzajú do staničnej budovy. Stále som im bol v päťach. Keď nastúpili na autobus mestskej hromadnej dopravy, nastúpil som tiež. Viezli sme sa asi dvadsať minút. Rodina vystúpila na predmestí. V bezpečnej vzdialenosti som za nimi kráčal až k ich domu.

Bol to dvojpodlažný priestranný dom s ešte priestrannejšou a pekne upravenou záhradou. Keď vošli dnu, pozrel som na číslo domu a vryl si ho do pamäte. Kráčal som až na koniec ulice, aby som zistil jej názov. Potom som sa odviezol autobusom do centra, aby som si našiel nejaké ubytovanie.

Na druhý deň som pred ich domom striehol už od piatej ráno. Ako sa ukázalo, nebolo to potrebné, lebo pán domu vyšiel až o siedmej. Šiel autom. Ukázalo sa, že to je trochu problém. Netušil som, kam smeruje. Celý deň som nemohol nič robiť. Až v noci som sa smel prikraďnúť k autu. V pohode som preliezol plot, lebo nemali žiadne poplašné zariadenie a auto stálo pred garážou, takže som naň mohol priložiť okom sotva viditeľný lokalizátor.

Ráno som si v predstihu zavolať taxík a čakal, kam dnes pôjde ten chlap. Červená bodka na mape môjho lokalizačného zariadenia sa zastavila na parkovisku pred nemocnicou. Onedlho som bol tam. Vystúpil som z taxíka a chvíľu stál pred nemocnicou premýšľajúc, kam presne mohol ísť. Predsa ho nebudem hľadať po celej tej obrovskej budove. Po chvíli sa mi vybavila tá jeho príhoda z vlaku a tak som zamieril na alergiológiu. A skutočne tam v čakárni sedel. Už pred príchodom sem som si uvedomoval, že ma už videl a tak mu bude podozrivé, že sa okolo neho obšmietam. Preto som si vzal iné oblečenie ako som mal vo vlaku a hlavne, nalepil som si bradu a fúzy a dal okuliare. Nejaký čas som sa tam len tak nezúčastnene prechádzal a obzeral si plagáty na stenách. Keď som tak hľadel na jeden plagát, nepozorovane som na môj objekt prilepil miniatúrnu plošticu. Keď naňho prišiel rad a on vošiel dnu, vzdialil som sa a počúval, čo sa hovorí v ordinácii.

Dozvedel som sa, že sledovaný má alergiu na všetko možné. Bol alergický na peľ, na citrusové plody, jahody, ananás, mliečne výrobky a na bodnutie včelou. Takisto boli spomínané aj nejaké lieky, ale ich odborné názvy, ešte aj narýchlo povedané, som si nestihol zapamätať. Lekár mu asi pichol injekciu a dal predpis na nejaké lieky. Teraz som už vedel všetko, čo som potreboval. Jediným problémom ostávalo, ako nepozorovane vniknúť do domu. Ja som však bol trezlivý. Namiešal som nápoj z citrónu, pomaranču, grepu, jahôd, ananásu a mlieka. Vytriasol som do toho ešte peľ z niekoľkých kvetov. Podarilo sa mi chytiť pár včiel. Keď som ich zabil, vybral som im žihadlá a naostatok vhodil do nápoja. Ten som potom vylial do ampulky, ktorú som pevne uzavrel. Nosil som ju stále pri sebe. Po čase som si uvedomil, že aj keby som vnikol do domu, ako by som vedel, kde mám ampulku vyliať? Akú istotu by som mal, že napríklad čaj do ktorého to vylejem, vypije práve sledovaný? A navyše, aj keď alarm vonku nebol, v dome bude celkom určite.

Musel som na to ísť inak. Pomocou lokalizátora som zistil, kde pracuje. Bolo to v jednej finančnickej firme. Pred jeho kanceláriou pracovala jeho sekretárka. Často pripravovala kávu pre šéfa. Vždy tam bola ona, alebo niekto iný a tak som bol dlho bezradný. Oplatilo sa však vyčkávať a v jednom momente nebolo pred jeho kanceláriou ani živej duše. Rýchlo som priskočil k šálke s kávou a vylial do nej obsah ampulky. Hneď na to som šiel odtiaľ preč a situáciu pozoroval z bezpečnej vzdialenosti vonku pred budovou. Asi o dvadsať minút prifrčala sanitka. Prudko zabrzdila pred vchodom do firmy. Vybehli z nej štyria záchranári. Jeden z nich držal v rukách nosidlá. Rýchlo vošli dnu. Po piatich minútach sa opäť objavili vo vchodových dverách. Teraz sa už nehali. Na nosidlách niesli človeka úplne prikrytého plachtou. Naložili ho a sanitka odišla. Vôbec sa nenáhlila a čo je najdôležitejšie, nemala zapnutú sirénu. To mohlo znamenať len jedno.

V ten deň bolo naozaj sparno. Len som ráno vstal, otvoril okno a ovanul ma horúci vzduch. Pozrel som na teplomer. Dvadsaťosem stupňov. A to bolo iba osem hodín ráno. Čo to potom bude napoludnie. A tak ma napadlo, ako inak stráviť deň, ak nie na kúpalisku. Opláchol som sa v studenej vode, obliekol kraťasy, tričko bez rukávov, nazul šľapky a vybral sa do Vodného raja. Tak sa to kúpalisko volalo. Po polhodine cesty autobusom som bol tam. Plavky som už mal na sebe a tak som iba zo seba zhodil šatstvo a skočil do vody. Bolo to

úžasné osvieženie pri týchto vysokých teplotách. Zaplával som si dvakrát na šírku bazéna a potom dvakrát na jeho dĺžku. Potom som sa iba tak čvachtal vo vode. Po čase ma to prestalo baviť a tak som vyšiel von, aby som sa na slniečku trocha osušil. Sadol som si na lôžko a nasadil si slnečné okuliare, aby ma chránili pred ostrým slnkom. S pribúdajúcim časom pribúdalo na kúpalisku aj ľudí. Chodili sem najmä rodiny s deťmi. Ale prichádzali aj mladé pekné baby. Jedna taká si zložila veci na lehátku vedľa mňa. Zhodila zo seba sporé oblečenie a ostala iba v plavkách. Len na malý moment som obrátil zrak inde, keď ma oslovila ľubozvučnou poľštinou (ale pre porozumenie to prekladám): „Prosím ťa, nemohol by si mi natriet' chrbát?“ Usmievala sa držiac v ruke fľaštičku s opaľovacím krémom.

„Ale samozrejme,“ odvetil som. Natieral som jej chrbát a popri tom sme sa dali do reči. Dozvedel som sa, že momentálne má pred skúškovým obdobím na vysokej škole a celé dni je zavalená knihami. Preto sa rozhodla dnes trochu vypnúť a vyraziť si na kupko. Ja som jej o sebe povedal, že som tu prišiel ako turista trochu si obzrieť ich krásne mesto a keď je dnes taká horúčava, prišiel som sa schladit' na kúpalisko.

„Ale nevrav. Ty si turista. Ja som si myslela, že si tunajší,“ riekla ironicky a zasmiala sa. Ja som sa tiež zasmial a navrhol som, žeby sme si mohli ísť zaplávať. Ona prikývla a tak sme šli. Po osviežení sa v životodarnej tekutine sme obaja vysmädli a tak sme zašli do bufetu na colu. Rozprávali sme sa o všeličom možnom aj nemožnom a napriek miernej jazykovej bariére sme sa výborne bavili. V tom najlepšom jej však zazvonil mobil a ona mi povedala, že musí ísť súrne domov. Narýchlo sme sa rozlúčili a už jej nebolo. Také skvelé dievča a ja som si od nej ani číslo nevypýtal. Sotva ju už niekedy uvidím. Objednal som si ešte jednu colu a hamburger a premýšľajúc nad udalosťami posledných minút som ho zjedol. No čo už. Ako prišlo, tak aj odišlo. Šiel som späť na kúpalisko. Vrátil som sa do detských čias a pár krát som sa spustil na tobogane. Opäť som si bol zaplávať, no tentoraz o čosi dlhšie. Vo vode som bol asi hodinu, keď som z nej vyšiel. Sadol som si na svoje lehátko. Ako už je mojim zvykom, sledoval som ľudí. Teraz okolo obeda sa ich tu hemžilo ako hadov.

Moju pozornosť zaujalo niekoľko nevšedných typov. Jeden chlap mal neobyčajne zarastenú hrud'. Keď vyšiel z vody, vyzeralo to skoro ako srst'. Na druhej strane som zas zahliadol mimoriadne tučnú ženu. Že sa vôbec odvážila sem prísť a ukazovať sa v plavkách. A kdesi vzadu som zazrel chlapíka s veľkým červeným nosom. Ako prvé ma napadlo, že to má od pitia, ale potom som si uvedomil, že to bude asi skôr zapríčinené nejakou kožnou chorobou. Keď sa človek pozornejšie zapozereá, uvidí okolo seba toľko bizarností.

Ned'aleko mňa sa na dvoch lôžkach zložil jeden mladý pár. Hovorili dosť hlasno a tak som sa do ich rozhovoru chtiac-nechtiac započúval. Hovorili o tom, že majú aspoň jeden deň sami pre seba, lebo malý je u starých rodičov. Usúdil som, že hovoria o ich malom dieťati. Žena sa ponosovala, že v spoločnosti, kde pracuje majú prepúšťať a tak sa bojí, že sa to dotkne aj jej. Spomínali ešte veľa pre mňa nepodstatných vecí. Moju pozornosť upútalo, až keď ten muž povedal, že nevie plávať a preto sa rád iba tak čvachtá v nízkej vode. Inokedy by som nebol odhodlaný to urobiť, ale kvôli môjmu momentálnemu citovému rozpoloženiu, keď sa niečo skončilo skôr, ako sa vôbec začalo, ma začali prepadávať zlomyseľné myšlienky. A načisto ma aj opantali.

Tých dvoch som nespúšťal z očí. Do vody som už nešiel, lebo by som ich mohol stratiť a navyše som sa chcel na slnku úplne vysušiť. Najskôr boli v bazéne a na jeho okraji si hrkúťali. Potom vyšli von a slnili sa pod žiarivými lúčmi slnka. Po chvíli vstali z lôžok a ruka v ruke niekam kráčali. Najprv som myslel, že idú preč a chcel som ísť za nimi, no uvedomil som si, že si tu nechali veci a tak som vedel, že sa ešte vrátia. Asi sa šli iba niekam poprechádzať. Využil som príležitosť a na ich tašku nalepil lokalizátor. Človek nikdy nevie, kedy sa mu to môže zísť. Vrátili sa asi po polhodine. Znova šli trochu do vody. Keď odtiaľ vyšli, žena povedala svojmu partnerovi, že je hladná. On jej na to, že donesie niečo pod zub a aj na pitie. O chvíľu bol naspäť s plnými rukami. Držal v nich dva langoše a dva poháre

s colu. Keď sa najedli, ešte sa chvíľu slnili a potom si začali baliť veci. Keď boli odo mňa chrptom tak päťdesiat metrov, rýchlo som sa obliekol aj ja a nasledoval som ich. Videl som, ako nastupujú do auta. Naštartoval, vycúval a už ho nebolo. Ja som však auto nemal a tak som nemohol vedieť, kam idú... keby nemali pri sebe lokalizátor. Na mape môjho lokalizačného prístroja som videl, že zastavili na jednej uličke pri hlavnom námestí.

Na autobus som si počkal desať minút a na tú ulicu som sa odviezol. Teda nie presne na tú ulicu, ale od autobusovej zastávky to bolo na skok. Ich auto stálo pred jednou reštauráciou. Vyzerala zvonku dosť nóbl. Keď som vošiel dnu, zistil som, že ani vnútrajšok nie je zlý. Sadol som si hneď k prvému stolu a nenápadne som hľadal pohľadom sledovanú dvojicu. Po chvíli som ich zbadal. Nemohol som tu iba tak sedieť. Musel som si niečo objednať. Keď som však pozrel na tie ceny, skoro mi to vyrazilo dych. Uspokojil som sa s jedným čajikom, ktorý som celý čaj pochlipával a aby to nevyzeralo tak hlúpo, čítal som noviny. V tej reštaurácii sedeli už poriadne dlho a ja som sa s tou prázdnu šálkou cítil dosť trápne. Zdvihli sa, keď bolo päť hodín. Vyšli von, ale nenastúpili do auta. Bol som im stále za chrptom.

Vošli do neďalekého kina. Tak tam sa mi už za nimi nechcelo ísť. Kúpil som si chipsy a stal si obďaleč. Už ma to vôbec nebavilo. Šiel som zomrieť od nudy. Z toho kina vyšli najmenej po troch hodinách. Potom šli k autu a odviezli sa domov. Nechce sa mi už dopodrobna vysvetľovať, ako som ďalej sledoval toho človeka a zisťoval jeho návyky. Veď aj tak moje sledovacie postupy už ako tak poznáte. A tak prejdem rovno k veci, o ktorú tu celý čas ide a ktorú som celý čas držal v hlave, ale ako to už býva, trvalo dlho, kým som to mohol zrealizovať.

A tak sa stalo, že jednej noci som takmer iste vedel, že ten muž pôjde cez most ponad Vislu. V predchádzajúcich dňoch výdatne lialo a tak bola teraz rieka dosť rozvodnená. Hladina síce o poznanie stúpila, ale nie tak, aby hrozilo nebezpečenstvo povodne. Čakal som ho pri vstupe na most. Na druhej strane som videl kohosi naň vchádzať. Vykročil som aj ja. Z takej diaľky som si nebol istý, či je to ten pravý. No veď uvidíme. Pomaly sme sa k sebe približovali. Nikde nijakí ľudia, dokonca ani autá. Dúfam, že mi môj plán nič neprekazí. Na vzdialenosť desiatich metrov som si bol absolútne istý, že je to on. Keď sme sa míňali, sotil som doňho. Bol úplne prekvapený. Vôbec to nečakal. Preletel cez zábradlie. Už som si myslel, že je vo vode, no všimol som si, že sa stihol jednou rukou zachytiť zábradlia. Zohol som sa a prstík po prstíku som pevné zovretie uvoľňoval. Padal asi dve sekundy. Zmizol pod hladinou. Myslel som, že sa už nevynorí. Párkrát som ho však ešte videl vynoriť sa nad hladinu, no potom už nadobro zmizol. Mal som pri sebe ďalekohľad. Sledoval som ním pozorne riekku ešte nejaký čas, no ukázalo sa to ako úplne zbytočné. Nikde po ňom ani stopy.

Na svojich cestách po strednej Európe som vystupoval predovšetkým ako turista. Preto som nemohol obísť ani Malopoľskú oblasť a niekoľko jej najvýznamnejších miest. Samozrejme ako prvý som musel navštíviť centrum vojvodstva - Krakov.

V centre mesta som si ako prvý pozrel námestie, teda Hlavný trh (po poľsky Rynek glówny) a jeho najvýznamnejšie budovy – Mariánsky kostol, Adalbertov kostol a samozrejme Sukiennice. Kedysi to bolo hlavné centrum medzinárodného obchodu. Aj dnes sa tu hemží obrovské množstvo ľudí. Potom som sa iba tak túlal po starom meste, sem-tam zašiel do nejakého obchodíka, až som nakoniec došiel na Wavel. V dobách dávno minulých bol tento hrad sídlom poľských kráľov. Je to pomerne rozsiahly komplex svetských a sakrálnych budov. Istý čas tu sídlila aj Jagellonská univerzita.

Po prehliadke hradu som opustil Krakov a vybral sa do neďalekej Wieliczky známej svojimi soľnými baňami. Pracuje sa v nich nepretržite od 13. storočia. Baňa je 327 metrov hlboká a dĺžka chodieb dosahuje tristo kilometrov, ale verejnosti sú prístupné iba 2 % z celkovej dĺžky chodieb. Boli tam úžasné klenuté siene, kaplnky, sochy historických a mýtických postáv a to všetko zo soli.

Na tretí deň som sa vybral do Osvienčimu. Nikomu nemusím vysvetľovať, čo sa tu odohrávalo. Človek často počúva v médiách, alebo číta v knihách o nacistických zverstvách, ale až keď príde tu, doľahne naňho tiesnivá, skľučujúca atmosféra tohto miesta. Až tu si uvedomíme skutočný rozsah strašnej genocídy Židov, Rómov, homosexuálov, postihnutých ľudí a odporcov režimu. Vyše milión ľudí tu našlo smrť najmä v plynových komorách. Zomierali však aj zastrelením, v dôsledku lekárskeho pokusu, alebo rozpustením v kyseline.

V Osvienčime som nasadol na autobus smerujúci na Slovensko. V mojej rodnej krajine som nebol dost' dlhý čas. Vedel som, že sa tu dlho nezdržím, lebo som mal namierené do Rakúska. Tak ma napadlo, že sa niekde na istý čas zamestnám. Už ma nebavilo len tak sa potľkať a trochu manuálnej práce nikdy nezaškodí. Rozmýšľal som, čo také by som mohol robiť. Taká murárčina by nebola zlá. Človek nikdy nevie, na čo sa mu môžu podobné znalosti hodiť. Chodil som po stavebných firmách a pýtal sa, či nepotrebujú brigádnikov. Myslel som si, že bude úplne jednoduché nájsť si nejaké miesto. V tomto štáte však nájsť si trvalé zamestnanie, alebo len brigádu, vôbec nie je ľahké. A tak som si robotu našiel až v treťom meste, v ktorom som hľadal.

Začal som robiť v jednej firme, ktorá stavala domy na kľúč. Mali pomerne širokú pôsobnosť. U nich bol taký systém, že na stavbu jedného domu boli vyslaní priemerne desiatich chlapí, ktorí ho mali postaviť do pol roka. Samozrejme čas závisí od veľkosti domu, čiže vždy je to individuálne. V prvých dňoch som sa iba prizeral, sem-tam čosi pomohol, takpovediac som sa zaučal. Potom som však už robil tak ako ostatní. Keď je vás toľko, práca ide od ruky a dom rastie ako z vody. Za dva mesiace bola hrubá stavba urobená. Bol som užasnúty, ako rýchlo môže dom vyrásť. Jeden môj kolega ma však pri týchto slovách iba priateľsky tľapol po pleci a povedal, že to najhoršie len máme pred sebou. Hrubá stavba je nič oproti omietnutiu vnútrajšku, vonkajšku, osadeniu dverí, okien, urobeniu podlahy, vymaľovaniu a tak ďalej a tak ďalej. A mal veru pravdu. Ak ste niekedy nerobili na stavbách, nevíete čo je drina. Plat som mal však celkom slušný. Keď som mal voľno, väčšinou som chodil na futbal.

Keď nebol práve prvoligový, zašiel som aj na ten dedinský. Je veľmi zábavné sledovať takéto zápasy. Aj keď úroveň nie je práve najvyššia, hráči do toho dávajú všetko. Bol som na mnohých takýchto zápasoch a môžem povedať, že zhruba každý tretí je predaný. Človek by musel byť slepý, ak by nevidel to do očí bijúce správanie niektorých hráčov. Keď je kúpený rozhodca, to človek tiež vie hneď odhadnúť: darované pokutové kopy, vymyslené ofsajdy, prehnane vylúčenia. Najlepšie na tom všetkom je, ak prehrá domáce mužstvo a kto iný je za to vinný, keď nie rozhodca. A pod' ho za ním. No, také už je raz dedinská kultúra. Ja sa na tom môžem len schuti zasmiať. Ale asi som príliš odbočil kamsi mimo.

Raz som si bol zájsť do jednej dediny na futbal. Tá dedina bola úplne blízko mesta, v ktorom som pracoval a tak sa mi ani neoplatilo ísť autobusom. Šiel som peši. Bol mimoriadne horúci deň a všetko bolo pozaliezane vnútri. Iba na jednej ulici, ktorou som prechádzal, robil niekto stále rámus. Keď som bol bližšie, zistil som, že to ide z jednej garáže. K tej garáži sa šlo rovno z ulice, ale bola riešená tak, že k nej viedla dlhá príjazdová cesta. Na tej garáži bola pripevnená plechová tabuľa a na nej nápis „Autosúčiastky“. Ten lomoz robil chlapík opravujúci auto. Buchot prerušovali nadávky a kliatie. Zreteľne som z nich vyrozumel, že ten chlap stále nemôže čosi nájsť. Bolo zrejmé, že vo veciach nemá žiaden poriadok. Zastavil som sa pri tomto dome len krátko a pokračoval som ďalej. Bolo mi však jasné, že som znova natrafil na zaujímavého týpka. Ani som sa nejako nesnažil a náhoda mi ho po nejakom čase opäť strčila do cesty.

Ja a jeden môj kolega sme šli Aviou do práce. Bola doplna naložená rôznym stavebným materiálom, najmä kameňmi na vydláždenie chodníkov. Prechádzali sme cez tú dedinu. Práve sme z nej vychádzali, keď začali byť nejaké problémy s autom. Trhalo nás to dopredu. Ako tak sme ho odstavili na krajnicu. Kolega vyšiel von pozrieť, čo sa stalo. Otvoril kapotu a na tvár a ruky mu vytryskol prúd horúcej vody. Zvrieskol od bolesti. Rýchlo som vybehol z auta

pozrieť sa, čo sa stalo. Kolega mi vravel, že to nič nie je, ale pohľad na jeho červenú tvár a ruky napovedal niečo iné. Povedal som mu, že s tým musí ísť k doktorovi. On mi na to, že to počká, že v prvom rade musíme niečo urobiť s autom. On by však s tými rukami toho veľa nenarobil a ja som sa do áut príliš nevyznal. Akurát som vedel, že problém je v chladiacej kvapaline. A to bolo asi tak všetko. Kolega povedal, že tu v dedine má jedného známeho, ktorý je automechanik. Tak sme zamkli auto a ponáhľali sa tam. Keď som videl stav môjho spolupracovníka, chcel som, aby auto bolo čo najskôr pojazdné.

Dorazili sme k tomu domu okolo ktorého som nedávno šiel a v ktorom robil ten zvláštny chlapík. Aj teraz sa vrtal v nejakom aute. Narýchlo sme sa s ním pozdravili a kolega rovno prešiel k veci. Automechanik nahádzal do svojej brašny nejaký vercajg čo mal rozložený v garáži a šli sme. Keď sa pozrel do útrobov nášho motora, riekol, že keby to bolo iba v tej kvapaline, bola by to malina. Spomínal však, že sú tam aj iné poruchy (motorom sa nerozumiem a tak neviem o čo presne išlo) a tak auto musíme odtiahnuť k nemu do garáže. Zbehol domov po auto a za chvíľku bol späť. Priviazal ho lanom o naše a potiahol ho do jeho dielne. Až teraz si všimol (a to bol s nami vyše pätnásť minút), že kolega je trochu popálený a tak zavolať ženu, aby ho ošetrila. On sa najprv zdráhal, že to nič nie je, ale nakoniec privilil a šiel sa dnu ošetriť.

Medzitým začal opravár opravovať. Ako minule, aj teraz mal všade strašný neporiadok, nevedel čo kde má. Hľadal jednu vec. Trvalo mu dlho kým ju našiel, po použití ju zas niekam odložil, hľadal druhú, našiel ju, potom potreboval prvú, no nevedel si spomenúť kam ju položil. Bol strašne roztržitý. Človek by neveril, že tento tu dokáže opraviť auto, no nakoniec sa mu to neviem ako podarilo. A pritom vôbec nebol lenivý. Bol neustále v pohybe. Jeho jedinou chybou bola neporiadnosť. Keď sme sa presvedčili, že Avia ide znova ako hodinky, zaplatili sme mu, poďakovali a šli preč. Museli sme sa ponáhľať, lebo sme boli v dosť veľkom časovom sklze. Na stavbe sme mali byť už pred dvoma hodinami. Sám neviem prečo, ale toho človeka som opäť pustil z hlavy.

Stavba domu sa chýlila ku koncu. Vnútrajšok bol hotový na 99 % a dokončievali sme hlavne okolie domu. Upravovali sme terén do konečnej podoby a sadili trávu. V tom čase som zašiel znova na futbal. Normálne ma ten dedinský futbal začal baviť. Tento zápas bol ešte zaujímavejší, lebo domáci slávil sedemsto rokov od založenia obce a tak boli pripravené aj nejaké sprievodné akcie. Samozrejme zadarmo boli párky a pivo. Začal sa variť guláš, aby hneď po skončení zápasu bol k dispozícii. Od domácich sa v tejto atmosfére nečakalo nič iné ako víťazstvo, aj keď súper bol celkom silný. Tribúny a vlastne celý priestor okolo ihriska bol zaplnený. Nebudem teraz rozoberať priebeh tohto štvrtoligového zápasu. Bude vám musieť stačiť, že sa skončil 3:3. Domáci hrali čo im sily dovoľovali, ešte minútu pred koncom viedli, ale remíza bola zaslúžená.

Keď skončil zápas, chystal som sa domov. Pôvodne som chcel ísť aj na ten guláš, ale akosi ma začalo bolieť brucho. Keď som vychádzal zo štadióna, zbadal som známú tvár. Až po chvíli sa mi vybavilo, že to je ten automechanik. Stál asi desať metrov odo mňa a držiak v ruke pivo sa bavil s kamarátmi. On ma však nevidel. Vtedy som si už konečne povedal, že keď mi ho náhoda postavila už tretí raz do cesty, treba s ním už niečo robiť. Pri pohľade naňho som vedel čo.

Na druhý deň som šiel len tak okolo jeho dielne. Pracoval v garáži, no mňa si nevšimol. Na bráničke mal napísané od kedy do kedy má pracovný čas. Deň potom som šiel okolo opäť, no tentokrát mimo pracovnú dobu. Znova bol v dielni. Aj ďalšie dni som šiel námatkovo okolo a vždy bol tam. Iba raz tam nebol. Aj to iba o jednej v noci. Ten chlap bol v tej dielni od rána do večera. Snáď ani nejedol. Dobré som si v jeho garáži všimol najmä jednu vec. Vždy pil ten istý druh piva.

Onedlho som sa dozvedel, že kolega, s ktorým som bol vtedy, keď sa pokazila tá Avia, chodí za automechanikovou ženou. Len tak medzi rečou som od neho zistil, že v dome okrem

nich dvoch nikto iný nebýva. Od tohto môjho kolegu som v dvojďňovom predstihu vedel, kedy pôjde automechanikova žena za ním. Mužovi však povie, že ide k mame. A tak som si už v predstihu mohol zadovážiť kyselinu. Zaobstaral som si takú, ktorú je bežne dostať v domácich potrebách a tak nebolo nič podozrivé.

V ten deň som stál obďaleč ich domu a čakal, kým vyjde jeho žena. Potom som zavolať do ich domu na pevnú linku. Až na tretí raz ten automechanik začul, že zvoní telefón. Zmeneným hlasom som povedal, že mám pokazené auto a že stojím asi kilometer odtiaľ na krajnici. On odpovedal, že hneď je tam. Zložil a autom šiel na miesto. Ja som využil príležitosť a vošiel do jeho garáže. Myslel som, že to bude zložitejšie, ale on ju nechal vo svojej roztržitosti otvorenú. Spod bundy som vytiahol pivovú fľašu a vymenil ju s tou, ktorá bola položená na zemi. Z tej, čo som doniesol, som trochu dolial do tej čo tam bola položená, aby obsah bol taký istý a odišiel som. Pivovú fľašu z garáže som prirodzene vzal so sebou, kým tú moju som tam nechal.

Pozoroval som automechanika, keď sa vrátil. Bolo na ňom vidno, že je rozčúlený, lebo si niekto z neho vystrelil. Na miesto, kde ho zavolali, nikto nebol. Taký našťvaný zamieril rovno k pivu a napil sa ho za riadny glg. V momente fľašu pustil. Rozbila sa na márne kúsky. Začal hrozne kašľať a chrčať. Kľakol si a v hrozných kľčoch si šiel vykašľať pľúca. V tejto agónii bol asi minútu. Bezzvládne sa zvalil na zem. Potom som už radšej odišiel. Nechcel som tam zbytočne oxidovať. O pár dní som sa dozvedel od môjho kolegu, akou strašnou smrťou zomrel manžel jeho frajerky. Ten automechanik, známy svojou roztržitosťou, vypil namiesto piva kyselinu. Keď sa jeho žena vrátila domov, už bol mŕtvy. Pre istotu zavolala sanitku, no bolo jasné, že neskoro. Následná pitva odhalila, že mal totálne rozleptaný celý tráviaci trakt od úst až po žalúdok.

Zanedlho sme úspešne dokončili dom a majiteľovi boli odovzdané kľúče. Bol to môj prvý dom na ktorom som pracoval od začiatku až do konca a zároveň posledný. Ako som už spomínal, mal som v pláne zdržať sa tu iba krátko a pretiahol sa to na viac ako pol roka. A tak hneď na druhý deň po odovzdaní kľúčov majiteľovi som dal v práci výpoveď. S odstúpným nad moje očakávania som nasadol na vlak smerujúcim do Rakúska.

Tam som vystúpil v jednom asi desaťtisícovom meste. Keď som vychádzal z vlaku, práve v tom okamihu slnko zasvietilo tak silno, až ma to na chvíľu oslepilo. Pretierajúc si oči som kráčal smerom k staničnej budove. Akurát keď som vchádzal dnu, mocne zahrmelo a čochvíľ sa spustil prudký lejak. Len tak z ničoho nič. Jednoznačne to bola búrka z tepla. Trvala riadne dlho a tak som bol nedobrovoľne uväznený na stanici. Vhodil som do automatu mincu a čakal na kávu. Potom som si ju vzal, sadol si a premýšľal čo robiť.

Prvých desať minút som si nahováral, že to o chvíľu prestane, no keď búrka stále naberala na intenzite, otvoril som ruksak a vybral z neho knihu, ktorú som si nedávno kúpil. Trochu som ju čítal aj vo vlaku a práve som bol na mieste, kde čašníčka v hostinci, Frida kryje zememerača pred svojim nadriadeným. Začal som čítať. A tak som sa začítal, že som si ani neuvedomil, že vonku prestalo pršať. Pozrel som na hodinky a zistil som, že som tu strávil vyše tri hodiny. Do knihy som vložil záložku, hodil ju do ruksaka a vybral sa do mesta. Šiel som si hľadať nejaké ubytovanie. Do centra to nebolo ďaleko a tak som sa už o pár minút ocitol na hlavnom námestí.

Boli tam nejaké hotely, ale o tých som si hneď pomyslel, že budú drahé. V jednej bočnej uličke som natrafil na akýsi penzión a šiel som skúsiť šťastie tam. Moja nemčina nie je nič moc, ale s recepciou som sa dohodovil. Dozvedel som sa, že cena za noc je celkom obstojná a tak som tam ostal. Večer som si vyšiel trochu obzrieť mesto. Práve som vychádzal z penziónu, keď oproti mne kráčala banda takých desiatich hrozivo vyzerajúcich pankáčov. Všetci v čiernom, hlava po bokoch vyholená a v strede takmer polmetrový kohút. Napriek svojmu vzhľadu prešli okolo mňa úplne normálne. Jeden ma dokonca zastavil a opýtal sa:

„Hast du feuer?“ Fajčím len príležitostne, ale zapalaovač som v tej chvíli mal. Ohotne som mu pripálil. Poďakoval a šiel s ostatnými. Vzápätí ma napadlo, že je to zvláštne, že nikto z jeho kamarátov nemal ani len zápalky. Možno, že ostatní nefajčia. Hm, to asi ťažko, v duchu som sa pousmial a pokračoval v ceste.

Na námestí som zašiel do jednej pizzerie. Bolo tam plno a ja som si sadol k poslednému voľnému stolu. Mali to tam zaujímavo riešené, pretože dvaja kuchári pripravovali pizze priamo pred očami hostí a dávali ich tam aj do pece. Čiže človek mohol vidieť celú prípravu svojej pizze od kuchárovho majstrovského točenia cesta nad hlavou až po samotné servírovanie. Tí dvaja boli napohľad Taliani. Čierne kučeravé vlasy aj typické črty. Talian bol istotne aj ten čašník, ktorý sa mal lámanou nemčinou opýtal, čo si budem priať. A ja rovnako lámanou nemčinou som odpovedal, že kalábrijskú pizzu a k tomu víno. Aké to bude už nechám naňho.

Ďalšou zaujímavosťou bolo, že tu ponúkali pizze podľa oblastí Talianska – kampánsku, rímsku, ligúrsku, piemontskú, lombardskú, sardínsku, toskánsku, sicílsku, umbrijskú, benátsku, apúlijskú a tú, ktorú som si objednal – kalábrijskú. Doniesli mi ju na stôl spolu s fľašou vína. Čašník ju samozrejme otvoril a nalial do pohára. To víno aj pizza boli úplne skvelé.

Po výdatnej večeri ma začal premáhať spánok a tak som šiel späť do penziónu. Pár metrov pred ním som zbadal tých mierumilovných pankáčov. Keď som sa prizrel bližšie, zistil som, že kohosi mláčia. Pomaly som urobil krok späť a nepozorovane som sa odtiaľ vytratil. Napadlo ma, žeby som to mohol ísť ohlásiť na políciu, ale potom som zvážil, že radšej sa tu do ničoho nebudem pliesť a šiel som sa radšej poprechádzať po meste. Aj keď vďaka tomu, čo som pred chvíľou videl, to nebolo práve bezpečné, ale povedal som si, že to bude len na krátky čas a potom sa vrátim. Príliš som sa tu nevyznan, tobôž v noci a bál som sa, že sa tu stratím. Preto som sa držal len v okolí námestia. Po nejakom čase som uznal za vhodné vrátiť sa. Teraz už pred penziónom nikto nebol. Vstúpil som dnu a šiel na svoju izbu.

Na ďalší deň som sa prevažne flákal. Nemal som čo robiť. Chodil som iba tak po obchodoch a občumoval čo majú. Tešil som sa iba na večer. V neďalekom meste, oveľa väčšom ako toto, má dnes vystúpiť jedna svetoznáma elektronická skupina. Spolu s nimi by mali vystúpiť ďalší nemenej známi hudobníci rovnakého žánru. Veď iba kvôli tomuto koncertu som sem chodil. Teda najmä kvôli nemu. Večer som nasadol na autobus a za pár minút som bol v centre diania. Koncert bol v jednej obrovskej hale. Podľa mojich očakávaní sa tu už pred jej otvorením hemžilo plno ľudí. Asi o polhodinu nás začali púšťať dnu. Chlap pri vchode mi prezrel lístok a ja som šiel ďalej. Táto hala mala kapacitu desaťtisíc ľudí. Keď nadišla hodina, kedy sa to malo začať, bolo to tu totálne natrieskané.

Hlavní aktéri síce trochu meškali, ale keď sa zjavili na pódiu, začala sa davová psychóza. Ľudia šaleli, keď ich videli. Členovia skupiny zaujali miesta pri svojich setoch a veľkolepá šou mohla začať. Na začiatok odpálili svoje najväčšie hity. Potom dali niečo zo svojho nového albumu, tiež nemenej kvalitné. Celá ich šou výborne podfarbená svetelnými efektmi trvala niečo cez dve hodiny. Po nich nastúpila ešte ich spriatelena skupina, ktorá tiež nehrala zle. Po hodine už všetci mysleli, že je koniec, no headlineri večera znova nečakane vybehli na pódium a spustili svoj najväčší hit. Keď predtým skončili, čudoval som sa, že ho nezaradili do svojho repertoára. Tak predsa.

Vychádzal som odtiaľ plný príjemných dojmov. Teraz sa mi rozhodne nechcelo spať a tak som sa rozhodol zísť niekam do baru. Zaujal ma jeden s názvom Alcatraz. Tak som vošiel dnu a sadol si za barový pult. Objednal som si pivo. Ako som tak popíjal, ktosi ma poklepal po pleci. Kto to len mohol byť? Otočil som sa a oproti mne stojí môj bývalý spolužiak.

„Je to možné? Čo ty tu robíš?!“ vykrikol som prevrpený.

„Prišiel som na ten koncert. A ty?“

„Aj ja som na ňom bol, ale teba som nikde nevidel. No to je ale náhoda. Tak dlho sme sa nevideli a stretneme sa práve tu.“

„Tak to vidíš. Čo piješ?“

„Dal by som si whisky,“ odvetil som. Spolužiak zavolať na čašníčku, žeby rád zwei whisky. Rozprával mi, že chodí na vysokú. Pýtal sa, čo robím ja. Odpovedal som, že v poslednom čase trochu cestujem a tento koncert som si nemohol nechať ujsť. Pýtal som sa ho, či je tu sám. Ukázal na pohovku obďaleč, na ktorej sedel tak dvadsaťročný chalan s hlavou sklonenou. Bolo na ňom vidno, že dnes to s alkoholom trochu prehnal. So spolužiakom som sa potom bavil dosť dlho. Presný čas vám naozaj neviem povedať. Lebo viete. Keď sa po dlhšej dobe stretnete s kamarátom, zákonite musí ísť dole hrdlom aj niečo tvrďšie. Netrúfam si odhadnúť, koľko som za ten večer vypil. Viem iba, že okolo piatej, šiestej ráno som sa nejako dostal na autobus smerujúci do mestečka v ktorom som bol ubytovaný. Musel som fakt dobre vyzeráť aj páchnuť, lebo keď som prechádzal okolo recepcie, iba sa na mňa pohrdlivo pozrela. Vyteperil som sa do svojej izby a ľahol si do postele. Ani som sa neunúval prezliecť. Ľahol som si rovno v tých veciach, v ktorých som prišiel.

Zobudil som sa asi po piatich hodinách ešte opitý na sucho v ústach. Napil som sa čistej vody z vodovodu a znova šiel spať. Potom som sa prebudil až k večeru. Hlava ma strašne bolela a ukrutný smäd neprestával. Šiel som do kúpeľne a opláchol si tvár. Pozrel som do zrkadla. Ty ale vyzeráš, povedal som mu. Nejedol som poriadne dlho a tak som aj riadne vyhladol. Obliekol som sa a šiel von. Rozmýšľal som, či nezájdem do tej pizzerie, kde som bol minule, ale napokon som sa rozhodol, že dnes vyskúšam nejakú inú reštauráciu.

Šiel som do reštaurácie, kde podávali typické rakúske jedlá. Objednal som si Tafelspitz, čiže varenú hovädzINU so zemiakmi a jablkovým chrenom, potom knedličky so slaninkou a kyslou kapustou a Spätzle, halušky so syrom. Zapil som to dobrým rakúskym pivom. Veľmi som si na tom pochutil. Túlať po meste sa mi nejako nechcelo a tak som šiel späť na penzión. Veľa som toho nenaspal. Už o pol šiestej som bol hore. Šiel som na raňajky do neďalekej kaviarne. Dal som si kávu a croissant a popri tom som listoval noviny. Už som vravel, že moja nemčina nie je veľmi dobrá. Článok na prednej strane sa mi však podarilo ako tak prečítať. Sám som bol z toho prekvapený.

Písalo sa v ňom, že akýsi psychopat zabil deviatich ľudí. Na fotke bol tridsaťročný okuliarnatý muž, čistý intelektuál. Údajne sa to všetko začalo po hádke so susedom. Páchatel' rozzúrený vbehol do susedovej kuchyne a vzal odtiaľ veľký kuchynský nôž. Bodal ním najprv prekvapeného suseda, potom jeho ženu a dve malé deti. Následne vybehol celý nepríčetný von na ulicu a napadol každého, koho stretol. Ľudia začali pred ním utekať, no jeho to ešte viac vyburcovalo. Bodal všetko čo mu prišlo pod ruku. Potom z ničoho nič pustil nôž, kľakol si na zem a s tvárou v dlaniach sa rozplakal. Vstal a pokojne, akoby sa nič nestalo, kráčal až na políciu, kde sa sám udal. Výsledkom jeho beštiálneho vyčíňania bolo už spomínaných deväť mŕtvych a osem zranených. Už teraz je jasné, že páchatel' nemôže dostať nič iné ako doživotie. V súvislosti s týmto prípadom sa zároveň obnovili polemiky o zavedení trestu smrti. A navyše, udalosť sa stala v meste vzdialenom iba tridsať kilometrov odtiaľto. Človeka až zamrazí pri čítaní takýchto riadkov. Navyše keď sa dozvie, že sa také niečo stalo tak blízko. Prieči sa to zdravému rozumu.

Dopil som kávu a premýšľal nad myšlienkovými pochodmi takého vraha. V momente činu to snáď ani nie je rozmýšľanie človeka. Šiel som na penzión a keď som došiel na izbu, roztvoril som podrobnú mapu okolia. Z hlavnej cesty od mesta v ktorom som bol, viedla odbočka na vedľajšiu cestu smerujúcu do jednej malej dedinky. Oproti mestu to bolo vyše päťstometrové prevýšenie. Cesta sa preto dosť kľukatila do serpentín. Vtom okamihu sa mi tiež vybavila jedna nedávna príhoda a keď som si tie dve veci dal dokopy, hneď som vedel čo v najbližšom čase podniknem. Kúpil som si prenosný reflektor s mimoriadne silným svetlom. Najideálnejšia na môj plán bola bezmesačná úplne temná noc. Tak som si na ňu počkal. Ved'

som sa nikde neponáhľal. V tú noc som sa vybral s reflektorom a stojanom v ruke k jednej zo serpentín vedúcej k dedine. Postavil som reflektor na stojan a nastavil ho tak, aby svetlo dopadalo presne do výšky šoférových očí. Trochu mi to trvalo, ale našťastie za celý ten čas nešlo žiadne auto. Keď som bol hotový, čakal som, kedy niečo pôjde. Zanedlho išlo, ale zhora a tak som nemohol zrealizovať svoj plán. Trvalo najmenej dve hodiny, kým šlo auto zdola. Už som začal strácať trpezlivosť. Keď sa však objavilo, bol som v strehu. Báľ som sa, že sa oneskorím čo i len zlomok sekundy, ale vyšlo mi to perfektne. Zasvietil som úplne presne, pretože hneď na to vozidlo prudko stočilo doľava a rútilo sa prevracajúc dole strmým svahom. Toto nemohol nikto, kto bol v ňom prežiť. Potom som vzal stojan aj reflektor a šiel som späť do mesta.

Hľadel som z okna. Tisíce kvapiek prudko dorážali na hrubé sklo. Vonku lialo ako z krhly. Už týždeň bolo takéto počasie. Včera sa trochu vyjasnilo, no bol to len klam. Neznášam jeseň. Vždy býva takto sychravo.

Momentálne som sa nachádzal v jednom malebnom mestečku na úpätí alpských končiarov a premýšľal, čo ďalej. Dost som sa po tieto dni sám na izbe horskej chaty nudil. A prečo tu ja vlastne čuším, pomyslel som si. Je toľko vecí, čo sa dajú robiť. Pri mohutnom zaburávaní hromu mi však nič nenapadlo. Lahl som na posteľ, dal ruky za hlavu a pozeral do stropu. Nie, tak to už ďalej nejde, povedal som si a vyskočil na rovné nohy. Hodil som na seba bundu, obul topánky a schytil dáždnik. Môžem srať na to, aké je vonku počasie. Predsa tu nebudem takto zavretý.

Vyšiel som von a nadýchol sa vlhkosťou presýteného vzduchu. Iba tak som sa prechádzal, nevedno kam. Dážď bol mimoriadne silný a tak mi ani môj veľký dáždnik veľmi nepomohol. Ale mne to bolo jedno. Hlavne že som bol na čerstvom vzduchu. Okrem mňa tu nebol teraz nikto. Všetci mali viac rozumu ako ja a boli zalezení vnútri. Znova mocne zahrnelo. Až mnou trhlo. Čo ma to napadlo chodiť v takom nečase von. Ešte do mňa udrie blesk alebo čo. Kráľal som však ďalej.

Po chvíli bezcieľneho chodenia ma napadlo, že zídem ku kostolu. Stál na vyvýšenom mieste a bol dominantou obce. Vystupoval som k nemu po strmých schodoch opierajúc sa o klzké zábradlie. Odkedy som na schody vstúpil, ani neviem prečo, začal som ich počítať. Bolo ich tridsaťosem. Pred vchodom do kostola som zastal. Zdvihol som oči k nebu. Týčila sa k nemu veža nevysoká, ale aj tak majestátna. Položil som studenú ruku na studenú kľučku. Ťažko povedať, ktorá z nich bola chladnejšia. Dvere sa pomaly otvárali. Vstúpil som dnu. Vojst' do samotného kostola som však nemohol. Bránili mi v tom železné mrežované dvere. Keď som sa ich pokúsil otvoriť, zistil som, že sú zamknuté. Tak som tu len ostal stáť a pozeral som na vnútrajšok kostola. Bol zariadený skromne, no napriek tomu pôsobil veľkolepo. Každý kostol je veľkolepý. Či už je to Bazilika svätého Petra, alebo tento dedinský kostolík. Chvíľu som hľadel len tak do prázdna a nemyslel na nič. Potom som si všimol plagáty pozývajúce na púte do rôznych pútnických miest. Pod nimi stála železná pokladnica masívnymi reťazami pripútaná ku stene. Takže nielen u nás sa kradne. Siahol som do vrečka a vybral peňaženku. Do pokladničky som vhodil mincu. A ešte jednu. Po chvíli váhania som vytiahol bankovku a prehol ju napoly. Vhodil som ju do toho úzkeho otvoru.

Otočil som sa a vyšiel von. Kráľal som hľadiac pritom k nebu. Dážď pomaly ustával. Vtom som sa pošmykol na klzkom kameni a spadol na schody. Do riti aj s tým. Pozerám sa po vtáčikoch, nie aby som pozeral pod nohy. Mal som odretú ruku a lakeť, ale to bolo nič oproti tomu, ako ma bolela ľavá noha v oblasti lýtka. Musel som revať od bolesti, inak sa nedalo. Pri každom, čo i len malom pohybe to bolelo ešte viac. Chvíľu som nerobil nič a potom som sa pokúsil rázne postaviť. Nadľudským úsilím sa mi podarilo postaviť sa a oprieť o zábradlie. Trochu som si oddýchol a pokúsil sa urobiť pár krokov. So slzami v očiach spôsobených

ukrutnou bolesťou som musel skonštatovať, že v mojom momentálnom položení to nebude možné.

Istý čas som sa tej myšlienke bránil, no musel som uznať, že iné riešenie nie je. Zobral som do ruky mobil a vytočil číslo záchranky. Oznamil som im, že mám asi zlomenú nohu a nemôžem sa hýbať. Tiež som im povedal, kde majú prísť. Za polhodinu, ktorá sa mi zdala ako večnosť, bola sanitka tu. Bol som rád, že nemala zapnutú sirénu. Nechcel som robiť zbytočný rozruch. Ved' prečo aj by ju mali mať zapnutú kvôli obvyčajnej zlomenej nohe. Zastavila pod kostolom. Vyšli z nej dvaja chlapi s nosidlami. Zakýval som na nich. Oni ma zahliadli a ponáhľali sa hore. Nejako som sa s nimi dohodovil, čo sa mi stalo. Lahol som si na nosidlá a oni ma pripútali popruhmi. Zniesli ma dole do sanitky. Tam mi dali nohu do stabilizovanej polohy. Tiež mi pichli niečo, po čom bolesť značne poľavila. Cesta trvala asi dvadsať minút.

Keď sme dorazili na miesto, dvere sa roztvorili a mňa vyniesli von. Položili ma na pristavený vozík. Pri ňom stála milá sestrička. Celý ten čas ako tlačila vozík sa na mňa milo usmievala. Mala krásny, nenútený úsmev. Došli sme až na jednu prázdnu izbu. Vzápätí do nej vošiel doktor, aby sa mi pozrel na nohu. Trvalo to iba minútu a poslal ma na röntgen. Keď mi ho urobili, na krátku chvíľu som sa na tej izbe ocitol sám. Potom po mňa prišli a naznačili, že sa mám prezliecť do oblečenia, ktoré mi priniesli. Keď som tak urobil, odviezli ma na operačnú sálu. Ani som sa nenazdal a nebol som pri vedomí. Mne sa to javilo ako veľmi krátka doba, potom čo som sa prebudil, ale pokojne to mohlo byť aj inak. Hlavné je, že keď som sa zobudil, mal som na nohe sadru. Bol som na izbe, kde nikto iný nebol a trvalo vyše dve hodiny, kým sa na mňa prišiel niekto pozrieť. Moja prvá otázka na doktora bola, ako dlho tu zotrám. On to odhadol na také dva týždne. Potom mám ešte dva týždne ležať doma. Až vtedy mi môžu dať dole sadru. V posledné dni som nevychádzal von, strašne som sa nudil a teraz toto? Išiel som vyskočiť z kože. Našťastie sa to však veľmi dobre zrastalo a tak na moje prekvapenie i prekvapenie doktorov som nemocnicu opustil už o týždeň.

Rozhodol som sa, že pôjdem späť do toho mestečka, v ktorom som bol ubytovaný aj predtým. Cestoval som autobusom. Tvár som mal nalepenú na skle a ako malé decko som pozoroval okolitú prírodu. Zaujala ma strmá skalná stena okolo ktorej sme prechádzali. Cesta sa v týchto miestach kľukatila do rôznych strán. Spojil som si to s reportážou v správach v ktorej sa hovorilo, že neďaleko Viedne došlo k padaniu skál na vozovku a hneď som vedel čo robiť. Výdatné dažde v poslednom čase značne rozrušili skalné podložie kopca nad cestou a kamenie sa uvoľnilo. Našťastie v tom čase tadiaľ neprechádzalo žiadne auto. Tu to bolo podobné. Bola tu síce značka „padajúce kamene“, ale žiadna ochranná sieť. Mohlo to hocikedy prísť, ale tiež nemuselo.

Ubytoval som sa znova v horskej chate. Sadru som mal na nohe ešte desať dní. Lekári žasli nad obdivuhodným zahojením zlomeniny. Aj ja som bol rád, že som sa tak skoro vyliečil. Hneď na druhý deň som sa rozhodol, že skúsim šťastie a zájdem na ten inkriminovaný kopec nad cestou. Vyšiel som naň z druhej, oveľa menej strmej strany. S baterkou a ťažkým drúkom som sa predieral cez hustý lesný porast. Prišiel som až k okraju skalnej steny. Musel som dávať pozor, kade kráčam, aby som sa nezošmykol dole. Videl som odtiaľ cestu podo mnou. Sem-tam prešlo nejaké auto. Začal som skákať, dupať nohou a udierať drúkom. Bol som zvedavý, čo to urobí. Veľa som od toho nečakal, ale kamene začali skutočne pozvoľna padať. Rýchlo som odskočil nabok, na bezpečnejšiu stranu. Počul som ako s rachotom padajú skaly na cestu. Museli to byť riadne balvany. Celé to netrvalo ani päť sekúnd. Zišiel som dole a z dostatočnej vzdialenosti som sa bol pozrieť, ako to tam vyzerá. Pod skalnou stenou stálo auto. Rovno v čelnom skle malo zaborený vyše metrový balvan. Okrem neho naň dopadli aj ďalšie kamene, žiadne však neboli také veľké. Rýchlo som sa odtiaľ vytratil.

Na druhý deň o tej udalosti už hovorili všetci. Až ráno som sa však dozvedel, kto sedel za volantom. Sám starosta obce. Bol na mieste mŕtvy. Spolujazdkyňa, jeho dcéra, bola prevezená

so zraneniami do nemocnice. Hm, to som fakt netušil, že stačí párkrát poskakať po kameňoch a tie sa hneď uvoľnia. Inokedy by sa to možno nestalo, ale po lejakoch bola štruktúra podložia výrazne narušená.

Onedlho som šiel na kontrolu do nemocnice. Lekár skonštatoval, že sa to hojí veľmi dobre. Aj tak mi však odporučil pobyt v kúpeľoch. Zmena prostredia mi padla vhod a tak som súhlasil. Na druhý deň ráno som si už balil veci a sadal na vlak smerujúci do kúpeľov pri jednom pohraničnom jazere. Môj prvý dojem z kúpeľov bol veľmi priaznivý. Privítali ma nedávno zrekonštruované budovy z devätnásteho storočia obklopené pekne upravenou zeleňou. Zahlásil som sa na recepcii a odtiaľ ma odviedli k lekárovi, aby ma prehliadol a predpísal procedúry. Napísal mi to všetko na papierik a dal do ruky. Zdravotník, ktorý ma sprevádzal na izbu ma poprosil, aby som harmonogram dodržiaval, lebo má aj iných pacientov. Keď odišiel, vyvalil som sa na posteľ a odhodil z nôh topánky. Cesta sem bola poriadne dlhá. Musel som dvakrát prestupovať. Ale prostredie aj zariadenie izieb tu majú naozaj na úrovni. Takto som ležal len chvíľu, lebo zanedlho som mal ísť na prvú procedúru. Preobliekol som sa a šiel tam.

Nohu mi zabalili do liečivého bahna, podobného ako v Piešťanoch. Potom som mal k dispozícii ešte masáž, tak prečo ju nevyužiť. Ľahol som si na brucho a masér začal pozvoľna masírovať môj stuhnutý krk. Potom prešiel aj na chrbát. Bolo to úžasné uvoľnenie. Po tej masáži som sa cítil ako vymenený. Šiel som sa trochu prejsť von. V príľahlom parku sa prechádzalo dosť ľudí. Boli to muži aj ženy v rôznom veku. Niektorí boli na vozíčku, alebo o barlách. Vybral som sa smerom k čerešňovej aleji. Pomaly som kráčal a hľadel do korún stromov. Oproti mne šli dve ženy. O čomsi sa rozprávali. Na okamih, len na kratučký okamih sa môj pohľad stretol s jednou z nich. Mala v sebe niečo zvláštne, niečo čo sa nedá opísať, čím ma zaujala. Oni aj ja sme však pokračovali v ceste. Do hlavnej kúpeľnej budovy som sa vrátil, keď sa začalo zvečerievať. Zašiel som do miestnej reštaurácie a dal si tam št'avnatý biftek so zemiakmi a vynikajúcou omáčkou, ktorej názov si bohužiaľ nepamätám. Po výdatnej večeri som mal krásne sny.

Ráno hneď po raňajkách som si šiel zaplávať. Je všeobecne známe, že plávanie pôsobí blahodarne na pohybové ústrojenstvo. Práve keď som vchádzal do bazéna, vychádzala z neho tá kráska zo včera. Naše pohľady sa opäť stretli. Tentoraz som však nenechal oči len na jej peknej tváričke. Mala dokonalé telo. Škoda, že sa znova takto míňame. Zvyšok dňa som myslel len na ňu. Na jej zľahka pootvorené ústa, nežné oči a na pohľad hebkú pokožku. Hoci som sa jej nedotkol, dobre som si vedel predstaviť jej jemnosť. K večeru som si zaumienil, že hneď ráno sa ju pokúsím vyhľadať. Moja snaha však bola márna. Prekutral som každý kút kúpeľných budov aj parku okolo nich, no akoby sa pod ňou zľahla zem. Tri dni nebolo po nej ani chýru ani slychu.

Už som to vzdal, keď sa opäť z ničoho nič objavila. Vychádzal som z reštaurácie a ona vchádzala dnu. Teraz sa jej už nepustím. Ktovie, kedy ju zas uvidím. Šla sama. To mi len vyhovovalo. Pozval som ju na drink. Ona sa usmiala a súhlasila. Videl som, že ani jej nemčina nie je dokonalá. Spýtal som sa odkiaľ je a ona mi povedala, že pochádza z Brna. To ma dostalo. Začal som sa smiať. Nechápala prečo. Povedal som jej, že ja som zo Slovenska. Zasmiala sa aj ona. No to je dobré. Slovák s Češkou sa rozprávajú po nemecky. Naša debata však netrvala dlho, lebo mi povedala, že musí ísť na procedúru a nerada by meškala. Nechcel som, aby sa mi zasa stratila a tak som sa jej opýtal, či sa ešte uvidíme. Ona mi na to, že možno. Bola už ďaleko, keď som zakričal, že zajtra na raňajkách. Prikývla. Bol som rád, že som ju stretol, aj keď to bolo veľmi krátke stretnutie. Dúfam, že zajtra príde. Ani sme sa navzájom nepredstavili. Ráno to musíme napraviť.

Keďže sme sa nedohodli na presnom čase, sedel som tam pre istotu už od šiestej. Vystriedalo sa tam plno ľudí, no jej stále nikde. Keď bolo desať hodín, znechutene som vstal a zasunul za sebou stoličku. V tej chvíli vošla dnu. Okamžite keď som ju zbadal, som prestal

byť nahnevaný. Ved' na ňu sa ani nedalo. A na presnom čase sme sa nedohodli, takže som nemal byť ani prečo. Pozdravil som ju a odsunul jej stoličku. Spýtal som sa, čo jej donesiem. Odvetila, že by rada šišky a kávu. S radosťou som jej to priniesol. Keď som sa s raňajkami v rukách vrátil, nenútené som načal rozhovor. Zistil som, že sa volá Laura a tu sa zotavuje po ťažkej nehode, ktorú nedávno zažila. S nevlastným otcom šla v noci autom, keď sa zrazu začali sypať kamene a jeden obrovský balvan dopadol rovno na čelné sklo. Ona z toho vyviazla, no jej otčim toľko šťastia nemal. Mala ho rada ako vlastného.

Po týchto slovách odťahla hlavu trochu nabok a riekla, že o tom nerada hovorí. Ja som preglgol slinu a tiež som sa nezmohol na slovo. Chvíľu bolo trápne ticho, ktoré som prerušil rečami o ničom – že je pekné počasie, dobre sa tu u nás starajú a tak. Potom sa poďakovala za príjemnú spoločnosť a ospravedlnila sa, že musí ísť, lebo sa musí zbaliť. Ešte dnes odchádza.

„Tak skoro,“ utrúsil som.

„Ako skoro? Odkiaľ viete, ako dlho tu som?“

„No, neviem. Ja len, že iba teraz sme sa lepšie spoznali a už musíte odísť.“

„Prežívam ťažké obdobie a necítim sa tu dobre. Niežeby to bolo kvôli vám, to nie, som rada, že som vás spoznala. Ja iba, že je tu príliš veľa ľudí a ja by som bola teraz radšej sama. Prepáčte. Možno sa ešte niekedy uvidíme.“

Zo svojej izby som mohol potom sledovať ako nakladá batožinu do taxíka, sadá doň a ako to auto mizne, až sa napokon stráca za obzorom.

Karol pozhŕňal na tanieri posledné kúsky mäsa a zemiaky, podobral ich vidličkou a na dvakrát zjedol. Pretrel si ústa chrbtom ruky a do druhej vzal pohár piva. Upil si z neho zo dva, tri riadne gly. Pozrel na svoje deti. Netváрили sa obzvlášť radostne.

„Ale deti, ved' nebud'te také smutné,“ ozval sa vl'údny tónom.

„Prečo musíš zase preč,“ riekol malý Karolko.

„Si doma pár dní a znova ťa neuvidíme,“ utrúsila Sonička, „kedy prídeš?“

„To vám neviem presne povedať,“ povzdychol Karol, „ale nebudem preč dlhšie ako dva týždne. To viem iste.“

„Deti,“ zapojila sa do rozhovoru mama Silvia, „dobre viete, že ocko musí veľa pracovať mimo domu, aby sme ako tak vyžili.“

„Ale určite vám niečo pekné donesiem,“ povedal Karol, „tak ako vždy.“

„Karolko, nerýp sa v tom a jedz,“ upozornila svojho syna Silvia.

„Už nevládzem,“ odsunul od seba tanier.

„Ani ja,“ riekla Soňa.

„Vy ste toho dnes zasa zjedli,“ zalomila rukami Silvia, „no choďte. Choďte sa hrať, alebo čo.“

Obaja sa postavili a šli preč. Silvia a Karol ostali pri stole sami.

„Ale deti majú pravdu. Skoro vôbec ťa nevidíme.“

„V dnešnej dobe si človek nenavyberá. Môžem byť rád, že mám vôbec nejakú robotu. Koľkí by chceli byť aspoň tam, kde som ja.“

„Ja viem,“ chytla Silvia Karolove ruky do svojich, „ja len že sme už tak dávno neboli spolu. Vieš, ako to myslím.“

„Ale ved' dnes v noci som ešte doma,“ usmial sa na ňu Karol potmehúdsy. Odchádzam až zajtra ráno o deviatej.“ Silvia sa naklonila ku Karolovi a zľahka sa pobožkali.

„Soňa bude mať zajtra koncert,“ povedala Silvia.

„Aký koncert?“

„Vieš, že Soňa hrá na husle, nie?“

„Hej, to viem.“

„Tak zajtra budú mať deti z umeleckej školy koncert a ona tam bude vystupovať tiež.“

„Hm, keby to záviselo len odo mňa, tak by som nevidel dôvod neísť tam.“

„A tvoj syn napísal poslednú písomku z matematiky na jednotku. Mal plný počet. Nikdy tak dobre nenapísal.“

„Vážne? No to je skvelé.“

„Ty si o tom nevedel?“

„Nie. Nikto mi to nepovedal. Ani o tom koncerte.“

„Vieš ty vôbec, čo robia tvoje deti? Hm, nikto ti to nepovedal. Tak sa zaujímaj o svoje deti. Aj ten krátky čas, čo si doma len polihuješ, keď za tebou prídu, hovoríš im, aby ťa nechali, lebo si unavený a potrebuješ si oddýchnuť.“

„No to je dobré. Ja driem ako kôň, koľkokrát robím nad svoje možnosti a ani doma nemôžem mať trochu pokoja? A že vraj sa im nevenujem. A kto bol s nimi minule v zoologickej záhrade?“

„Raz si bol s nimi niekde von a teraz to budeš dookola vykrikovať. A že ty drieš ako kôň. A ja tu iba celé dni ležím a ani prstom nepohnem, hej? Doobeda robím v tej poondiatej fabrike a poobede sa musím starať o deti, o domácnosť. Celé dni sa nezastavím. A viem si pritom nájsť na nich čas. Ale škoda reči. Nemá to význam.“ Prudko vstala od stola a zbierala z neho taniere. Zlostne ich kládla na kuchynskú linku, ale tak, aby sa nerozbili. Karol tiež namrzený vstal a šiel si ľahnúť do spálne. Asi po polhodine vstal a vybral sa do detskej izby. Opýtal sa detí, či by si nechceli niečo zahrať. Karol hral hru na počítači a Soňa čítala knihu. Veľmi sa im nechcelo, ale pristali na otcov návrh. Pravdepodobne si vypočuli rozhovor rodičov. Karol navrhol, že by si mohli zahrať žolíka. Soňa aj Karol však pokrútili hlavami, že to hrať nevedia.

„Tak vás to naučím,“ povedal Karol rázne a začal vysvetľovať. Prvýkrát hrali nanečisto a potom naostro. Hrali päť kôľ, pričom vždy nechal Karol vyhrať svoje deti. Tie potom povedali, že sa im už nechce a vrátili sa k svojim pôvodným činnostiam. Otec keď videl nezaujímať deti, to tiež vzdal a šiel späť do spálne. Spať sa mu však nechcelo. Iba tak pozeral na plafón. Zbadal na ňom malú prasklinku. A nad oknom bola obitá omietka. Keď sa vrátil, musí to dať do poriadku. Malý Karol šiel za mamou spýtať sa, či môže ísť trochu von. Rovnako aj Soňa.

„A domáce úlohy máte?“ opýtala sa Silvia.

„Ja mám,“ odvetil Karol.

„Aj ja,“ pridala sa Soňa.

„Tak teda choďte. Ale do večere nech ste doma.“ Deti prikývli a už ich nebolo. Karol vstal a vyšiel zo spálne. Chcel si trochu pozrieť televízor, ale keď videl, že pri ňom sedí jeho žena, zmenil plány.

„Idem na jedno,“ zavolať na ženu. Nereagovala. Prehodil na seba vetrovku a vyšiel von. Zašiel do najbližšej krčmy. Ak si chcel niekde trochu posedieť, vždy zašiel práve tam. Nebolo v nej dnes veľa ľudí. Nikto známy. Iba zopár ľudí, ktorých poznal len z videnia. Dal si preto len dve pívá a šiel domov. Tam si sadol k televízoru a čumel doňho len tak, až kým nebola večera. Deti sa akurát vrátili a Silvia im povedala, aby zavolali aj otca. Pri stole bolo ticho. Všetci jedli a hľadeli si iba do svojho taniera. Keď dojedli, Karol pochválil ženu za dobré jedlo. Bez odozvy. Rezignovane odišiel do obývačky späť k televízoru. Presunuli sa tam aj Silvia a Soňa. Malý Karol šiel k počítaču. Pozerali nejaký americký vojnový film. Skončil o desiatej.

„Chod' spať,“ prikázala Silvia Soni, „a povedz aj Karolovi.“

„Ale mami, veď...“

„Soňa,“ zvýšila hlas Silvia.

„No dobre,“ riekla znechutene Soňa a zdvihla sa z kresla. Na dobrú noc pobozkala otca a mamu. Zanedlho to isté urobil aj Karolko. Silvia a Karol ostali v miestnosti sami. Minútu bolo ticho. Potom sa Karol prisunul k svojej žene a šepol jej do ucha: „Tak sa už nehnevaj.“

Silvia sa snažila robiť ešte chvíľu urazenú, no nejako jej to nešlo. Ústa jej mimovoľne sklzli do jemného úsmevu.

„Na teba sa ani nedá. Maximálne tak pol dňa,“ pozrela na svojho manžela.

„Ja sa polepším. Viem, že nie som ideálny otec.“

„Nikto nie je dokonalý.“ Karol sa zľahka dotkol jej pier. Razom to prerástlo do vášnivého bozku. Po chvíli slastného pocitu Silvia pretrhla to naruživé spojenie pier a šepala manželovi:

„Poďme do spálne.“ On prikývol a v tuhom objatí tam odkráčali.

„Deti už hádam spia, ale aj tak pre istotu radšej zamkni,“ povedal Karol.

„Dobre,“ riekla ona a otočila kľúčom.

Karol šiel z domu na druhý deň tak ako vrazil, o deviatej. Pobožkal ženu, vzal si batožinu a šiel. S deťmi sa už ráno nelúčil, boli už dávno v škole.

„Dávaj na seba pozor,“ povedala Silvia.

„Budem,“ odvetil. Kráčal dolu ulicou až k svojmu kamiónu. Bol totiž kamionista. Vcelku namáhavá práca, no najväčšie mínus je v tom, že človek dlhú dobu nie je s rodinou. Sadol do kamióna a vyrazil. Najskôr musel zájsť po tovar do mesta vzdialeného päťdesiat kilometrov. Tým tovarom boli pracovné odevy. Keď mu ich tam naložili, mohol sa vydať na cestu. Jeho cieľovou stanicou bolo Estónsko. Európu mal už prebrázdenu krížom krážom, ale v tých končinách ešte nebol. Všetko býva prvýkrát. Aspoň uvidí, ako si tam žijú.

Na slovensko-poľskej hranici bol ešte v ten večer. Prefrčal ňou ako víchor. Výborná vec je ten Schengen. Dobre si pamätal, ako to bolo voľakedy. Niekedy musel na hraniciach čučať aj celý deň. A teraz. Radosť pomyslieť. Bol už asi sto kilometrov od hraníc, keď na krajinu padla úplná tma. On stále pokračoval v ceste. Za volantom bol neprestajne dvanásť hodín (iba raz bol medzitým na záchod). Dobre si uvedomoval, že cez noc sa musí vyspať, že nie je bezpečné tak dlho šoférovať. Povedal si, že na prvom odpočívadle zastaví. Minul však už tri odpočívadlá a stále pokračoval v jazde. Cítil sa už naozaj unavený a mimovoľne mu klesla hlava dole. A dost! zakričal rázne. A naozaj si vstúpil do svedomia a pri najbližšom odpočívadle zastavil. Vystúpil von a povystieral si údy. Chvíľu stál na krajnici a sledoval cestu. Prešlo len jedno auto. Inak nič. Bola chladná noc, preto šiel späť do svojho kamióna. Zjedol bagetu, ktorú si kúpil ešte doma a uložil sa spať. Ešte predtým samozrejme dôkladne skontroloval, či je všetko dobre zamknuté.

Na druhý deň sa zobudil, až keď bol jasný deň. Pozrel na hodinky. Pol jedenástej. Ako je možné, že tak dlho drichmal. Má čo doháňať. Napil sa minerálky a naštartoval. Znova šiel bez prestávky, tentoraz však len takých šesť hodín. Akokoľvek sa ponáhľal, musel zastaviť pri jednom motoreste. Bol totiž strašne hladný. Odstavil kamión a vošiel dnu. Sadol si k stolu hneď pri dverách. Keď vošiel, všetci stíchli a pozreli naňho, no vzápätí svoj pohľad obrátili a pokračovali v načatých rozhovoroch.

Karol si prezeral jedálny lístok. Veľký výber tu nemajú, ale aspoň za dobré ceny, pomyslel si. Keď sa k nemu pristavil čašník, povedal, že chce cesnakovú polievku, roštenku s vyprášanými zemiakmi a šampiňónovou omáčkou a colu. Karolovi bolo treba veľmi na záchod. Povedal si však, že počká, aspoň kým to jedlo nedonesú. On bude preč a keď to uvidia, zoberú to späť. Prešlo pätnásť minút a Karol sa zvíjal na stoličke. Doniesli mu však zatiaľ len colu. Už to dlhšie nevydržal. Povedal čašníkovi, že musí ísť na WC. On s pochopením prikývol. Karol bežal, akoby ho šípom do zadku trafili. Záchod našiel ľahko. To bola úľava. Odľahčený a s oveľa lepším pocitom sa vrátil k svojmu stolu. Čašník práve priniesol polievku. Karol sa do nej s chuťou pustil. Akurát, keď ju dojedol, priniesli mu tú roštenku. Aj tú raz dva späsol. Nakoniec sa napil coly. Hm, znamenité jedlo. A za málo peňazí.

Posedel ešte päť minút. Potom vstal a kúpil nejaké jedlo a pitie na cestu. Pobral sa k svojmu kamiónu. Dal sa opäť na cestu. Nešiel ani hodinu, keď naňho začali prichádzať driemoty. Karol si to nevedel vysvetliť. Veď dnes toho veľa nenajzdil a nebolo ani osem. Musí

pokračovať v jazde. Teraz nemôže zase zastavovať. Predsavzal si, že pôjde aspoň do desiatej. Tie dve hodinky dáko vydrží. Nemôže predsa stáť pri každej vrbe. Oči sa mu zatvárali čoraz častejšie. Riešil to občasným prefliaškáním sa. To ho prebudilo. Avšak vždy iba na určitý čas. Nakoniec ho však driemoty ovládli úplne. Hlava mu odkväkla na prsia a on pozvoľna zišiel z cesty. Na tom úseku neboli žiadne zábrany. V plnej rýchlosti tak napálil do masívneho betónového stĺpu. O pár minút bola na mieste záchranka aj polícia. Karol bol na mieste mŕtvy. Záchranári aj policajti skonštatovali, že s najväčšou pravdepodobnosťou šlo o mikrosprávok. Všetko tomu nasvedčovalo. Tým bol aj prípad uzavretý.

„No tak deti, netlačte sa. Na každého príde rad,“ upozorňovala svojich žiakov učiteľka Agáta. Deti ju poslúchli, ale len na krátky čas a znova boli hlava na hlave. Boli to malí druháčikovia. Na dnešok sa veľmi tešili. Šli totiž do zoologickej záhrady. Pre mnohých z nich to bolo prvýkrát. Bolo ich štyridsaťštyri detí, teda dve triedy.

To by jeden človek nemohol zvládnuť a tak šla ešte jedna učiteľka – Petra. Mala dvadsaťdeväť a už päť rokov bola vydatá, no deti sa jej zatiaľ nepodarilo mať. Keďže však učila na prvom stupni, bola s nimi v kontakte denno-denne.

Agáta bola od nej o vyše dvadsať rokov staršia. Mala dve už dospelé dcéry. Iba nedávno sa dočkala prvého vnúčika. Pretože jeho mama bývala neďaleko, Agáta bola každú voľnú chvíľu s ním. Podobne ako Petra mala veľmi rada deti. Veď inak by ani nemohla byť učiteľkou.

Keď sa deti konečne usadili, začala Agáta čítať mená. Všetci odpovedali klasickým „tu“, iba jedno meno ostalo bez odozvy.

„A kde je Matúš?“ obrátila sa Agáta na svoju kolegyňu. Tá pokrčila plecami.

„Ferko, nešiel s tebou?“ opýtala sa Matúšovho najlepšieho kamaráta. Pokrútil hlavou. Vtom vedľa autobusu prudko zabrzdil najnovší strieborný bavorák. Vystúpil z neho malý školáčik s obrovským ruksakom na chrbte. Dvere autobusu sa otvorili a on vošiel dnu. Auto medzitým odfrčalo preč.

„Kde si bol Matúš. Len ty si nám chýbal,“ hovorila prísny tónom Agáta.

„Otec vám nehovoril, že ma privezie k autobusu?“

„Hm, áno. Už si spomínam. Ale aj tak si tu mal byť skôr.“

„Mali sme menšie zdržanie. To kvôli tomu.“

„No dobre. Sadni si, že už môžeme ísť.“ Šofér naštartoval a autobus sa pohol. Čakala ich pomerne dlhá cesta. Mesto v ktorom sa zoologická záhrada nachádzala, bolo vzdialené vyše sto kilometrov.

V ten istý deň sa chystali na návštevu rovnakej zoo aj manželka Marek a Katka so svojim päťročným synčekom Patrikom.

„A budú tam aj slony?“ pýtal sa zvedavo pri raňajkách.

„Budú aj slony. Aspoň myslím,“ odvetil Marek natierajúc svojmu synovi chlieb nátierkou.

„Aj levy?“

„Aj tie. Ale teraz už jedz.“

„Ale ja som chcel kukuričné lupienky.“

„Nemôžeš jesť vkuse len kukuričné lupienky. Aj toto je dobré.“ Patrik teda jedol chlieb a zapíjal ho mliekom.

„Už nevládzem,“ riekol po chvíli a položil polovicu chleba na tanier.“

„Ale veď si skoro nič nezjedol.“ Patrik sa iba kyslo zatváril a obrátil sa na druhú stranu. Marek povzdychol a vzal tanier a hrnček.

„Tak už ste sa najedli?“ vošla do kuchyne Katka.

„No, hej,“ odvetil jej muž.

„Ja už som všetko nachystala. Takže ty Paťko si choď umyť zuby a môžeme ísť.“ Patrik vyskočil zo stoličky ako pružinou vystrelený a o minútu bol späť.

„Tak skoro,“ čudovala sa Katka. Pokýval hlavou.

„Ešte ťa oblečiem a ideme.“ Šla do detskej izby a on za ňou. Za pár minút už boli vo výťahu a hneď na to v aute opúšťali tú betónovú džungľu.

Patrik s rodičmi aj Agátini a Petrini žiaci dorazili do zoologickej záhrady približne v rovnakom čase.

Prvá zastávka hneď pri vstupe bol pavilón opíc. Na okoloidúcich sa vyškierali inteligentné šimpanzy, mocné gorily, či obratné orangutany. Hrozivo vyzerajúce paviány (najmä keď si zívli) mali teraz siestu, avšak vrešťany neostali nič dlžné svojmu menu a vrieskali ostošesť. Potom prešli deti popri nezáživných obožiteľníkoch k vtákom. Bolo tu nespočetné množstvo druhov, pričom najväčšiu pozornosť prirodzene púťali tie najfarebnejšie – papagáje. Aj niektoré kačice boli veľmi pekné. Hneď za nimi mali svoj domov orly kráľovské. Oproti orlom si po dobrom obede odľukovali spokojné levy. Deti nimi boli uchvátené, avšak aj tak ich pozorovali z bezpečnej vzdialenosti. Vedľa levov boli ďalšie opice, ale oveľa menšie ako tie prvé. Neustále liezli po stromoch a zvedavo sledovali tých vonku. Trasa pokračovala popri šelmách. Najobávanejší z nich bol tiger, no aj ten v dnešnom sparne iba spokojne ležal. Na druhej strane si pobehovali milé hrošíky libérijské. Ťavy sa veľmi zaujímali o návštevníkov a strkali hlavy cez ohradu. Pri nich si treba dávať pozor, lebo rady pľujú. Podobne zvedavé boli aj pštrosy. Vôbec o nich dnes neplatilo, že pchajú hlavu do piesku. Zo zvierat, ktoré deti najviac zaujali stojí za zmienku hádam ešte slon. Za malý poplatok smeli slona pod dohľadom zamestnanca kŕmiť zeleninou. Pre deti to bolo niečo úžasné, keď mu mohli dať do chobota jablko a on si ho vložil do úst. Okrem spomínaných zvierat tu bolo ešte veľa iných. Napríklad medvede, rysy, vlci, jaky, lamy, muflóny, kamzíky, kengury, tulene, zebry, daniele, zubry, urzony... A taktiež pre deti bola ešte silným zážitkom jazda na poníkoch. Aj keď nie všetky na to našli odvalu.

Prehliadka celej zoo trvala tri hodiny a deti ukonané, tiež hladné a smädné si posadali pred bufet. Sadli si tam aj Patrik a jeho rodičia.

„Tak deti, ktoré zvieratko sa vám najviac páčilo?“ opýtala sa učiteľka Agáta.

„Slon!“ vykričlo jedno.

„Maco,“ ozvalo sa ďalšie.

„No tak pekne po poriadku. Nie jedno cez druhé,“ tíšila deti Petra, lebo všetky čosi vykrikovali.

„Vidíš, mali aj toho tvojho slona,“ hovoril Marek svojmu synovi, „mali sme šťastie, lebo iba minulý týždeň ho priviezli.“

„A majú tu aj tigra,“ povedal Patrik ukazujúc malou rúčkou.

„Ale tiger nie je tým smerom, kde ukazuješ. Tiger je na druhej strane,“ usmiala sa jeho mama, ale úsmev jej hneď zamrzol. Hrozne vykričla. Dvadsať metrov od nich sa prikrádal tiger. Aj všetci ostatní zúčastnení začali kričať a rozbehli sa na všetky strany. Doteraz vcelku pokojnú šelmu (lebo nedávno žrala) to rozzúrilo a vrhla sa na najbližšiu osobu. Tým nešťastníkom bol Patrikov otec. Vtom momente ho napadlo, že si musí kryť krk a hrud'. Šelma však trhala a driapala mocnými pazúrami najmä po hlave, keďže sa nemohla dostať ku krku. Marek sa bránil statočne, no tento nerovný boj predsa len po minúte prehral.

Potom si tiger hľadal ďalšie obete. Naháňal utekajúcich ľudí, pričom každého len uhryzol, alebo škriabol. Pri nikom neostal dlhšie. Skákal od jedného k druhému ako šialený. Po piatich minútach jeho vyčíňania sa ozvali dva po sebe nasledujúce výstrely. Tiger ešte dýchal, keď ho strelou zblízka dorazili.

Ten pohľad bol strašný. Všade naokolo samá krv a kúsky mäsa. Kade-tade ležalo niekoľko bezvládných tiel a niekoľko ľudí ležiacich na zemi kričalo od bolesti. Zoologickou záhradou sa niesol závan smrti. Tiesnivú atmosféru ešte znásobilo zavíjanie sirén. Zo sanitiek vybiehali záchranári a nakladali ranených. Celková bilancia bola piati mŕtvi a dvanásť zranení. Medzi mŕtvymi bol Patrikov otec, učiteľka Petra, dve deti zo školského zájazdu a ešte jeden dospelý.

Patrik, jeho mama, Agáta a zvyšných štyridsaťdva detí obišlo prinajhoršom so zraneniami. Ak aj niekto utŕžil nejaké zranenie, bolo to nič oproti traume na celý život.

Viedlo sa rozsiahle vyšetrovanie. Akokoľvek sa však chcelo, nemohlo sa na nič prísť. Dvere od výbehu boli otvorené a to bolo všetko, čo polícia mala. Žiaden záchytný bod, žiadne mechanické poškodenie, nič. Proti dvom ošetrovateľom bolo vznesené obvinenie, vina im však v konečnom dôsledku dokázaná nebola. Celý prípad ostal záhadou.

Vlak prichádzal do stanice. Pri kvílení jeho bŕzd si deti zakrývali uši. Dvere na vozni sa otvorili a Tomasz aj so svojou rodinou vošli dnu. Predierali sa s ťažkými batohmi na chrbtoch uličkou, až kým nedošli k takmer prázdnemu kupé. Sedeli v ňom iba dvaja ľudia. Zatiaľ čo dospeli vykladali hore batožinu, nezbedné dvojčky Jacek a Andrzej priskočili k oknu.

„No tak chlapani, ukľudnite sa,“ upozorňovala ich mama Krystyna.

„Ja som bol pri okne prvý,“ vravel Jacek.

„Nie, ja,“ prekrikoval ho Andrzej.

„Ty si sadneš tu a ty tu. Správajte sa slušne.“ Jacek chcel niečo povedať, ale Krystyna naňho prísne pozrela a tak bol radšej ticho. Otec Tomasz vytiahol z tašky notebook a otvoril ho. Krystyna len prevrátila očami. Jej muž bol strašný workoholik. Ešte aj keď boli na výlete, musel pracovať. Ale na druhej strane mohla byť vôbec rada, že ju aj deti vôbec niekam zobral.

„No tak. Jacek, Andrzej. Prestaňte,“ vravel svojim synom Tomasz, lebo sa znova začali škriepiť. „Nemôžem sa sústrediť na prácu.“ Deti stíchli. Na päť minút zavládlo v kupé hrobové ticho, ktoré narušilo až šušťanie papiera. Tomasz si odbaloval chlieb a odhryzol z neho. Sústo premiesil v ústach a odhryzol ešte raz. Zrazu sa začal dusiť. Kúsiky chleba mu pritom vypadávali z úst.

„Prečo si mi na ten chlieb dávala jahodový džem, keď vieš, že som naň alergický,“ vykrikoval na ženu. Rýchlo našmátral v taške minerálku a napil sa z nej. Zjavne mu bolo trochu lepšie, no kašľajúc vyšiel von z kupé. Otvoril okno, aby sa nadýchal čerstvého vzduchu.

„Do riti, dobre vieš na čo som alergický a aj tak mi to dáš do toho zasraného chleba,“ kričal Tomasz opäť na svoju ženu, keď sa vrátil.

„Prepáč, musela som sa pomýliť,“ ospravedlňovala sa Krystyna.

„Ty si sa musela pomýliť. Ale mňa tvoj omyl mohol stáť život.“

„Zasa nepreháňaj.“

„Tak život zasa nie, ale aj tak.“

„Nabudúce si budem dávať pozor. Fakt som to nechcela.“ Tomasz sa trochu upokojil a znova si sadol za svoj notebook. Zvyšok cesty sa už nestalo nič mimoriadne. Tri zastávky od tej udalosti dali dole batohy a vyšli von z vlaku. Predierali sa davom na stanici až z nej vyšli von.

„Pozri sa ako idú autobusy,“ vravela Krystyna svojmu mužovi.

„Za päť minút by mal ísť jeden,“ odvetil Tomasz hľadiac na cestovný poriadok. A naozaj o päť minút prišiel autobus a rodina doňho nastúpila. Veľmi sa medzi sebou nebavili, iba čo striedavo Krystyna a Tomasz upozorňovali svoje deti. Po dvadsiatich minútach vystúpili na predmestí. Čochvíľa boli doma. Tomasz odomkol bráničku a ostatní šli za ním. Vyniesli batohy do detskej izby a do spálne a povykladali z nich veci. Potom sa všetci šli postupne osprchovať. Sprcha dobre padne po takej vyčerpávajúcej ceste.

„Čo budeme dnes jesť?“ opýtal sa Tomasz.

„A ja viem? Nemáme doma nič. Kedy som mala variť?“

„Ty sa staráš o také veci. Tak čo budeme jesť?“

„Tak objednaj pizzu.“ Pizza je v takýchto situáciách poslednou záchranou a tak Tomasz potiahol záchrannú brzdu a zavolať do donáškovej služby. Za hodinu zazvonil zvonček. Keď Tomasz otvoril, objavil sa v nich poslíček so štyrmi pizzami na rukách. Jedlo prišlo práve

včas. Všetci už boli totiž strašne hladní. Jacek a Andrzej príliš veľkí jedáci neboli, ale keď šlo o pizzu, to bolo niečo celkom iné. Ani jeden z nich nemal problém spucovať ju celú.

Po dobrej večeri sa ešte všetci chvíľu pozerali na televíziu a šli spať. Po tom trojdňovom výlete boli všetci riadne uťahaní. Tomasz si nastavil budík na šiestu a zavrel oči. Mal ho však iba ako zábezpeku, lebo vždy sa automaticky budil aj bez neho. Ani teraz tomu nebolo inak. Otvoril oči, keď bolo šesť desať. A budík vôbec nezvonil. No to je dobré, pomyslel si Tomasz. Môžem to rovno vyhodiť, taká haraburda. Vstal, umyl sa, obliekol, najedol a mohol ísť. Sadol do auta a šiel do práce. Bola síce vzdialená iba štyri kilometre od jeho domu, ale ranné zápchy urobia svoje. A tak sa tam dostal až o ôsmej.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho jeho sekretárka, keď vchádzal do svojej kancelárie.

„Dobré, Agnieszka,“ odzdravil on a zavrel za sebou dvere. Dnešný deň ho čakala hlavne papierovačka. Počas jeho neprítomnosti sa mu toho nakopilo až-až. Vytrhnutím zo stereotypu malo byť obchodné stretnutie o tretej. Dovtedy však sedel nad papiermi (s pätnásťminútovou prestávkou, keď zjedol hamburger). Keď bolo za desať tri, postavil sa a povystieral stuhnuté údy. Obchodné stretnutie však oživenie neprinieslo. Tomasz na ňom bol totiž s takým suchárom, že išiel od nudy zaspať. Zo stretnutia odchádzal ešte viac oťapený, ako keď naň šiel. Tomasz pracoval vo finančnickej firme, čiže bol typickým úradníkom, takže aj workoholikom. Dnešok nebol výnimkou a tak sa domov vracal o ôsmej. Zjedol večeru, pobozkal deti, tiež ženu a šiel spať. Pekný deň za ním. Ale na druhej strane ten plat stojí za to. Človek sa snaží ísť vyššie a vyššie, zarábať viac a viac kvôli svojej rodine. Chce ju dobre zabezpečiť, chce aby im nič nechýbalo. Časom však dôjde k bodu, že takto pracuje zo zvyku, so zotrvačnosťou a úplne zabudne pre koho to robí. Jeho rodinou sa stane práca. Úplne ho pohltí. Domov v ňom evokuje miesto, kde sa môže najesť a vyspať.

A tak keď sa Tomasz do sýtosti vyspal, vyrazil ráno netradične nie do práce, ale do nemocnice. Nie, nebolo to nič strašné, šiel iba k svojmu alergiológovi. Odviezol sa teda výťahom na druhé poschodie a sadol si v čakárni. Bolo tu pred ním už niekoľko ľudí a tak bol nútený čakať. Pre človeka ako on, ktorý neustále musel niečo robiť to bola nezvyklá situácia. Necítil sa vo svojej koži. Musel to však vydržať. Po hodine čakania sa predsa len dočkal a sestrička otvorila dvere a povedala jeho meno.

„Dobrý deň,“ pozdravil Tomasz, keď vošiel do ordinácie. Lekár naňho hodil pohľad a kývol hlavou.

„Tak pán... To, že máte alergiu na peľ, citrusové plody, jahody a ananás ste vedeli.“

„Áno, to viem už dávno.“

„Prišli výsledky testov. Podľa nich ste ešte alergický aj na mliečne výrobky a bodnutie včelou.“

„Áno? No tak to som nevedel. Mlieko som nikdy príliš neobľuboval a včela ma bodla iba raz. Mal som tuším nejakých osem rokov.“

„A nemali ste vtedy väčšie problémy?“

„Nie, nemal.“

„No, často sa stáva, že človek sa stane alergikom na určitú vec počas života.“ Lekár potom Tomaszovi predpísal nejaké lieky a pichol injekciu. Keď tak urobil, Tomasz ešte zašiel do lekárne a hneď na to smeroval do práce. Z nej prišiel, ako to už bolo zvykom až večer. Podobné to bolo aj v nasledujúcich týždňoch. Všetko išlo dookola tak ako vždy. Deti chodili do školy a Krystyna aj Tomasz do práce. Jedného rána prišiel na svoje pracovisko tak ako zvyčajne.

„Dobré ráno,“ pozdravil svoju sekretárku usmievajúc sa od ucha k uchu.

„Dobré ráno,“ odvetila ona. Hm, dnes má nejakú nezvykle dobrú náladu, pomyslela si. Tomasz vošiel dnu a pískajúc si vyberal z kufriku veci. Včera získal jeho obľúbený hokejový klub titul. To preto tá radosť. Zapol počítač a s vervou sa pustil do práce. Medzitým jeho sekretárka pripravovala kávu. Za pár minút bola hotová. Chystala sa mu ju doniesť, ale ešte

predtým si odskočila na záchod. Keď sa vrátila, vzala kávu, tiež cukor a odniesla ich do kancelárie. Tomasz práve telefonoval. Posunkom sekretárke naznačil, kde to má položiť. Odišla z miestnosti. Asi po minúte počula, že v kancelárii niečo spadlo a rozbilo sa. Chvíľu váhala a šla sa pozrieť, čo sa stalo. Na zemi ležal Tomasz. Chrčal a zatínal päste. Pri ňom bola rozbitá šálka a jej rozliaty obsah. Sekretárka zhikla a priskočila k svojmu šefovi. Skákala okolo neho, rozmýšľala, ako by mu mohla pomôcť. Ako najrozumnejšie ju napadlo, že musí zavolať sanitku. Čochvíľa boli záchranári pri Tomaszovi. Ako prvé mu jeden z nich priložil prsty na krčnú tepnu.

„Už to má za sebou,“ vstal a pozrel na kolegov.

„Ja to nechápem. Priniesla som mu kávu a po chvíli tu už ležal,“ lamentovala sekretárka.

„Mal nejaké zdravotné problémy?“ opýtal sa jej šéf záchranárov.

„Nie, myslím, že nie.“

„A dnes ste na ňom nebadali nejaké viditeľné zmeny? Myslím tým, či sa vám nezdalo, že je mu zle.“

„Nie. Práve naopak. Dnes mal výnimočne dobrú náladu.“

„Hm, smrť úplne zdravého človeka. Musíme ho odviezť na patológiu, aby sme zistili, čo mu bolo.“ Naložili ho na nosidlá, prikryli plachtou a odviezli preč. Na patológii zistili, že zomrel kvôli mimoriadne silnej alergickej reakcii. V zdravotnej karte mal napísané na čo všetko je alergický. To všetko našli v jeho žalúdku. Smrtiaca dávka. Vedome to nemohol skonzumovať. Vyšetrovatelia vyšetrujúci jeho úmrtie prišli na to, že tie alergény mal v káve. Z jeho smrti bola obvinená jeho sekretárka. Ona však vehementne odmietala zodpovednosť za jeho smrť. Tvrdila, že vôbec nevedela, že je na niečo alergický. Šla na detektor lži. Na otázku, či vedela, že je Tomasz na niečo alergický, odpovedala nie. Prístroj zaznamenal, že hovorila pravdu. Aj keď výsledky detektora lži nepatria k hlavným dôkazovým materiálom, sekretárka bola zbavená viny. Pokračovalo sa vo vyšetrovaní. Hľadal sa človek, ktorý dal tie alergény do kávy. Bezvýsledne.

„Haló, je niekto doma?“ opýtal sa Krzysztof, keď vošiel do bytu.

„No, choď sa pozrieť kto prišiel,“ prihovárala sa Halina svojmu malému synčekovi. Obaja boli v kuchyni. Malý Marek sa teda vybral za známym hlasom. Kráčal síce neisto, ale rovno do náruče svojho otca.

„Môj zlatý,“ zobral ho Krzysztof na ruky.

„Stále tomu nemôžem uveriť,“ vravela Halina, „iba predvčerom začal chodiť.“

„Vidíš akého máme šikovného syna.“

„To teda máme. Veď nemá ani rok a už sa tu takto prechádza.“

„Niečo som ti doniesol,“ prihovárал sa Krzysztof Markovi. Položil ho na zem a z tašky vytiahol plyšového medvedíka. Nie je nič krajšie ako počuť smiech dieťaťa, vidieť jeho úsmev a to že je naozaj šťastné.

„No pod', ideme bubať,“ zobrala Marka jeho mama na ruky. Tomu sa zjavne veľmi nechcelo.

„Už som ho chcela uložiť skôr, ale naozaj sa nedalo. Chcel počkať, kým prídeš domov,“ vravela Halina svojmu mužovi. Ten pobozkal svojho synáčika na čielko a poprial mu sladké sničky. Halina nesúc ho na rukách vošla do detskej izby. Asi po desiatich minútach odtiaľ vyšla. Jej manžel bol v kuchyni a práve si nalieval do taniera polievku.

„Zabudla som ti povedať, že jedlo máš v chladničke, ale vidím, že si na to prišiel aj sám.“

„Som strašne hladný.“

„A čo vám v tej závodnej jedálni nevaria?“

„Á, tá ich strava. Čo ti budem hovoriť. Niet nad domáce jedlo.“

„A inak, čo nové v práci?“

„Nič mimoriadne. Jednostaj to isté. Stále robíme už tretí deň tie isté skrine.“

„Hádám nebudete vždy robiť to isté.“

„Čo ja viem. Ale asi nie. Môžem byť vôbec rád, že mám robotu. A navyše taký krátky čas potom, čo ma vyrazili.“ Posolil si polievku a začal ju jesť.

„Pripravím ti druhé jedlo kým zješ polievku.“

„Dobre,“ prikývol.

„A čo je vlastne druhé?“ ozval sa po chvíli.

„Kurča. Odvčera.“ Keď dojedol polievku, pustil sa do kurčat'a. Halina sa naňho pozerala ako je. Bola rada, že mu chutí.

Krzysztof a Halina sa vzali pred štyrmi rokmi. On mal vtedy dvadsaťdva a ona dvadsať. Boli pomerne mladí, ale to čo dovtedy prežili im umožnilo stať sa skutočne dospelými a zodpovednými za svoje činy.

Krzysztof bol najstarší zo štyroch detí. Jeho otec drel ťažko v kameňolome. Prvý hrozný úder prišiel, keď Krzysztofova matka pri pôrode štvrtého dieťaťa ochrnula. Mal vtedy pätnásť rokov. Keďže otec bol maximálne pracovne vyťažovaný, celá ťarcha starosti o domácnosť padla naňho. Zo začiatku to síce nebolo vôbec jednoduché, no potom to už ako tak šlo. Druhý ťažký úder prišiel o tri roky na to, keď sa Krzysztofov otec zabil v kameňolome. Rodina tak stratila svojho živiteľa. Táto úloha pripadla Krzysztofovi. Jeho sestra Ewa mala vtedy štrnásť a tak ho aspoň čiastočne odbremenila aj od starosti o domácnosť. Istý čas trvalo kým prekonali aj túto ranu osudu, ale potom sa všetko obrátilo na dobré.

Život Haliny bol úplne iný ako jej manžela. Mala iba tri roky, keď od nej a od jej mamy odišiel jej otec. Netrvalo dlho a jej mama bola opäť vydatá. Na mužov však nemala šťastie. Toto manželstvo bolo ešte horšie ako prvé. Jej druhý muž svoju ženu veľmi bil. Sem-tam sa ušlo aj Haline. Čo však bolo horšie, sexuálne ju zneužíval. Jej matka to dobre vedela, no bola bezmocná. Všetko v sebe dusila. Pred priateľmi, známymi, pred celým svetom. Východisko nachádzala v alkohole. Teror v rodine naďalej pokračoval. Všetko vyvrcholilo tým, že Halinin otcim zbil jej matku tak, že upadla do bezvedomia a bola veľmi malá nádej, že sa preberie. Halinin otcim bol odsúdený na desať rokov. Treba však povedať, že v tom boli aj daňové úniky a podvody. Halinina matka sa z kómy našťastie dostala. Halina však u nej dlho neostala. Jej matka bola notorická alkoholička, ktorá sa o svoje dieťa nestarala a tak bola Halina umiestnená do detského domova. Mala vtedy deväť rokov. Nasledujúcich deväť rokov života prežila v tomto zariadení. Potom sa len tak pretĺkala životom a celkom iste by skĺzla na zlé chodničky, keby nestretla Krzyszzofa, ktorý tiež čo to prežil.

Zistili, že sú pre seba stvorení a boli si navzájom oporou. Halina od skúsenosti s otcimom nenávidela všetkých mužov. Nevedela si predstaviť, žeby mohla s niektorým z nich žiť a dokonca zdieľať spoločnú posteľ. To, že stretla Krzyszzofa, bola pre ňu úžasná zmena. Dva roky od tohto stretnutia sa vzali a neskôr sa im narodil nádherný synček. Krásny príbeh o tom, ako sa život človeka môže zmeniť k lepšiemu.

Na druhý deň ráno sa Halina zobudila rovnako ako jej muž, ktorý vstával do práce. Prebudil ju totiž neutíchajúci plač dieťaťa. Cez noc dvakrát k nemu vstávala a vždy sa jej podarilo ho utíšiť. Dúfala v to aj teraz. Nahla sa nad postieľku a vzala ho do náručia. Upokojovala ho hodnú chvíľu, no srdcovú plač neprestával. Položila mu ruku na čielko.

„Veď on úplne horí,“ povedala manželovi.

„Včera mu ešte nič nebolo,“ čudoval sa Krzysztof.

„Musíme ho vziať k lekárovi,“ skonštatovala Halina.

„Ty ho musíš vziať. Ja predsa idem do roboty.“

„Hej, ja ho musím vziať.“ Položila ho späť do postieľky a šla sa obliecť. Zjedla rožok so syrom, zapila ho čajom a obliekla aj Marka. Z bytu šli vedno s Krzysztofom. Šli však inými autobusmi. Druhým smerom bolo totiž Krzysztofovo pracovisko a druhým poliklinika. V čakárni boli Halina s Markom prví. Veď kto by aj tak skoro chodil. Trvalo však takmer dve hodiny, kým prišiel doktor a zavolaala ich dnu sestrička.

„No tak čo ti je Marek?“ opýtal sa ho doktor, aj keď dobre vedel, že ten mu ešte neodpovie.

„Ráno celý horel. A vkuse plakal. Teraz sa trochu upokojil.“

„Hm, tak sa naňho pozrime.“ Doktor vzal Marka, položil ho na lôžko a dal mu dole vrchné oblečenie. Vyšetрил ho stetoskopom a zisťoval aj teplotu. Mal 38,8 C. Ešte sa mu pozrel do úst a povedal jeho matke: „Má zápal priedušiek, ale nie je to nič vážne. Predpíšem vám nejaké lieky, tiež čaje a musíte mu robiť zábaly.“ Potom predpísal recept a podal ho Haline.

„Ďakujem,“ vzala recept, „a kedy sa máme prísť ukázať?“

„Príďte presne o týždeň. Čiže v utorok.“

„Dovidenia,“ riekla Halina a odišla. Zašla do lekárne po lieky a potom hneď domov. Keď sa Krzysztof vrátil z práce, zaraz sa pýtal Haliny: „Bola si s ním u doktora?“

„Hej, bola.“

„A čo? Čo mu je?“

„Má zápal priedušiek.“

„To nie je vážne však?“

„Nie, nie je. Doktor mu predpísal nejaké lieky a čaje.“ Halina aj Krzysztof sa o malého Marka príkladne starali, aby sa vyliečil a po týždni už bol skoro zdravý. To potvrdil aj lekár, keď k nemu prišli na kontrolu. Život v nasledujúcich dňoch plynul vcelku pokojne. Marek oslávil svoje prvé narodeniny. Pri tej príležitosti prišli na návštevu Halinina teta a Krzysztofove dve sestry.

Na druhý deň šiel Krzysztof ako vždy do práce a Halina ostala s malým doma. Hoci bol apríl, v ten deň bolo nezvyčajne teplo. Preto Halina otvorila v detskej izbe okno. Sadla si na stoličku a pozorovala svojho syna, ako sa hrá so stavebnicou. Zívla a pretrela si oči. Bola unavená a aj počasie robilo svoje. Pomaly jej oťažievali viečka. Keď znovu otvorila oči, premklo ju zdesenie. Marek v izbe nebol. Ved' nespala, či lepšie povedané, nedriemala dlhšie ako pätnásť minút. Zúfalo prehl'adávala celý byt. Nič. Nakoniec vystrčila hlavu z okna detskej izby. Hrozne vykrikla. Na chodníku ležalo bezvládne teličko jej milovaného synčeka. Okolo neho stálo plno ľudí. Okamžite sa rozbehla dolu po schodoch. Akurát keď vybehla von, prichádzala sanitka. Lekár však mohol skonštatovať len jedno. Taký pád nemal Marek šancu prežiť. Ved' vypadol z okna až piateho poschodia. Halina vzala do rúk jeho nehybné teličko a mocne ho stisla. Jej vzlyk sa niesol široko-d'aleko.

Keď prišiel Krzysztof domov, okrem jeho ženy boli v byte aj policajti. Tí mu všetko povedali. Život tých dvoch sa od toho dňa absolútne zmenil. Od tej udalosti neprehovorili spolu ani slovo. Deň po pohrebe odišla za svojim synom aj jeho matka. Pojedla veľa práškov na spanie a už sa nezobudila. Deň kedy zomrel Marek bol posledným dňom, keď bol Krzysztof triezvy. Stal sa z neho totálny alkoholik. Smrť ženy ani nevnímal, keďže bol vtedy až na mol ožratý. Jeho život sa v podstate zmenil na jedno veľké delírium.

Muž v tmavomodrom svetri a sivých nohaviciach pozrel na hodinky. Deväť päť. Autobus tu mal byť už pred piatimi minútami, pomyslel si. Je nezvyklé, že takto mešká. Z myšlienok ho vytrhol autobus, ktorý práve prichádzal. Ľudia sa nahrnuli k dverám. Keď prišiel rad na Karla, kúpil si lístok do okresného mesta a sadol si do prostrednej časti k jednej starej pani. Bolo to posledné voľné miesto.

Vystúpil v meste na autobusovej stanici. Namierené mal k jednému sídlisku. Mohol ísť mestskou, ale nechcel zbytočne míňať peniaze a tak šiel peši. Na mieste bol za pol hodiny. Zastal pred jedným z panelákov a pohliadol do výšin. Po chvíli váhania sa odhodlal, vošiel dnu a výťahom sa vyviezol na najvyššie poschodie. Zazvonil. Otvorili sa dvere.

„Ahoj Petře,“ pozdravil sa Karel.

„Ahoj tati,“ odzdravil on.

„No tak pojd' dnu,“ povedal po chvíli ticha Petr.

„A co ty tady,“ opýtal sa, keď boli vnútri.

„Přišel jsem tě kouknout.“
 „Mohl bys i časteji. Vždyť tě skoro nevidím.“
 „Ty bys mohl taky někdy přijít. Kdys byl u mně naposled? Před rokem, před dvěma?“
 „Vždyť víš, že mám hodne práce.“
 „Bydlím třidset kilometrů od tebe. Neříkej, že nemáš čas.“
 „Dobře, dobře, nechme toho.“
 „Tak, co máš novího?“
 „Ale, nic zvláštního. Všechno po starém. Nu, akorát minulý týden sme vymalovali, mně nepatrne zvýšili plat a... jinak nic. A ještě Vlasta udělala státnice. A ty? Jak se vede tobě?“
 „Hm, taky všechno po starém. Jo, akorát mi zatéká střecha.“
 „Tak tos měl říct hned, že jsi přišel kvůli penězům. Tak kolik to...“
 „To snad není možní,“ prerušil ho Karel, „ty se mne vyptáváš jak se mi vede, já ti to řeknu, ani slovem se nezmíním o penězích a ty na mne takhle?“ Vtom sa otvorili dvere. Objavila sa v nich mladá žena.
 „Dobrý den, pan táto,“ pozdravila.
 „Dobrý den, Vlasto.“
 „Co vás k nám přivádí?“
 „Přišel jsem se trocha podívat jak se vám vede.“
 „Vede se nám dobře. Děkuji za optání.“
 „Slyšel jsem, že jsi zložila ty státnice. Blahopřeju.“
 „Děkuju. A jak se máte vy? Zdravíčko slouží?“
 „Jo, slouží. Zatím jo.“
 „To je dobře.“ V miestnosti zavládlo trápne ticho.
 „Já půjdu, ještě mám nejakou práci,“ prerušila mlčanie Vlasta.
 „Jó, jó, jen jdi,“ povedal jej svokor.

Karel si svojou nevestou príliš nerozumel. A vlastne ani so synom. Všetko to malo korene ešte v časoch, keď bol Petr ešte malý. Karel nebol dobrý otec. Aspoň Petr si to myslel. Karel vždy vpravil, že obe svoje deti má rovnako rád. Uprednostňoval však o dva roky mladšiu Jitku. Petr ešte viac znenávidel otca, keď sa rozviedol s jeho mamou, ktorú mal nadovšetko rád. Karel už vtedy veľmi pil a kvôli tomu ho niekoľkokrát vyhodili z práce. Boli na tom finančne zle. Svoju ženu ale nikdy neudrel. Navzájom sa však odcudzili a vôbec si nerozumeli a tak bol jediným riešením rozvod. Petr mal vtedy pätnásť, Jitka trinásť. Oboch prideliť súd mame. Dovtedy sa Karel ešte celkom držal, no potom to s ním šlo dole vodou. Keď sa rozviedol, našiel si nejaké frajerky, no neskôr ho už žiadna nechcela. Tiež istý čas ešte robil, no potom sa na to vykašľal a bral sociálne dávky.

Jeho manželka sa dva roky po rozvode znova vydala. Narodil sa jej syn. Bolo to nečakané, lebo už mala štyridsať, ale o to krajšie. Dopadla oveľa lepšie ako jej bývalý muž. Karel sa dosť často stretával s Jitkou, aj keď bývala ďalej. S Petrom sa príliš nestýkal. On aj mal vôľu napraviť chyby minulosti, no Petr o to nestál. Jedným z dôvodov bolo, že nevychádzal dobre s Vlastou. Už pred ich svadbou mal k nej výhrady. Dnes sa otec so synom opäť po dlhom čase stretli, no nemali si čo povedať. Karel s nimi obedoval, zdržal sa ešte poobede a večer šiel spať. Ešte predtým, ako odišiel, mu dal Petr tie peniaze, čo mu Vlasta neskôr vyčítala.

„I tak ich jen propije,“ vpravila.
 „Je to můj otec. I když je takový jaký je, když říkal, že mu zatéká střecha, tak mu budu věřit.“
 „Ty mu to fakt věříš?“
 „Jo.“

Karel šiel na mestskú. Môže kašľať na tých pár drobných. Aj tak mu však pred nosom ušiel autobus smerujúci do jeho dediny. Musel čakať ďalšiu hodinu. V dedine bol okolo jedenástej. Zamieril rovno do krčmy.

„Nazdar,“ dvihol pravicu, keď vošiel dnu.
„Kdo to prišiel? Nazdar Karle,“ povedal jeden zo štamgastov, „sedej.“ Karel si teda sadol k partii chlapov.

„Dneska jsi nebyl doma, že jo. Kdes byl?“ opýtal sa ho ďalší.

„Dnes jsem byl u syna. Trocha se podívat jak se má, jak se mu vede.“

„A jak se mu vede?“

„Dobře, celkem dobře.“

„Co to bude?“ opýtal sa krčmár Karla.

„Jedno velkí.“

„Jak si přejete,“ riekol krčmár a čo nevidieť bolo pivo na stole. Karel ho vzal do ruky a pripil s ostatnými. Keď pena opadla, prevrátil do seba pol krígľa.

„Ty máš dneska nejak žízeň,“ zasmial sa jeho spolusediaci. Karel sa zasmial tiež. S pribúdajúcim časom pribúdalo aj pív. Karel sa začal meniť. Na začiatku mĺkvy muž sa po čase s každým bavil a mal aj lepšiu náladu. V krčme bol tak tri hodiny, keď mu pivo prestalo chutiť a začal si objednávať vodky. Okolo tretej bolo na ňom zjavne vidno, že je úplne na mol.

„Ještě jednu, Pepíku,“ zakričal na krčmára.

„Ne, ty už jsi měl dneska dost, Karle.“

„Říkám ti, nalej mi ještě.“

„Ne, už ti nenaleju.“

„Já ti ukážu ty jeden...“ zreval Karel a pokúšal sa udrieť krčmára. Bol však taký ožratý, že nevládal ani zdvihnúť ruku.

„Já na vás seru,“ povedal Karel, keď videl, že tu nič nezmôže, dotackal sa k dverám a vyšiel von. Kráčal z jednej strany cesty na druhú, potkol sa a spadol. Asi minútu nehybne ležal na kraji cesty. Potom z ničoho nič vstal a akoby sa nič nestalo, pokračoval ďalej. Napokon došiel k svojmu domu. Od krčmy bol vzdialený pol kilometra. Normálne by to človek prešiel maximálne za desať minút. Jemu to však trvalo trištvrté hodiny. Otvoril bráničku a doterigal sa k dverám. Takmer sa potkol na schodoch vedúcich k vchodu. Ruku vopchal do vrečka a vytiahol z neho kľúče. Nechápavo sa na nich pozrel a chcel ich vložiť do kľúčovej dierky. Šmátral tam však najmenej ďalších päť minút, kým odomkol. Nešiel však dnu, ale oprel sa o dvere a zaspal, no len na krátky čas. Prebral sa a vošiel dnu. Zažal svetlo a zamieril do kuchyne. Otvoril chladničku a vybral z nej pivo. Schmatol otvárač z kuchynskej linky a otvoril ho. Vzápätí ho na ex vypil. Položil fľašu na linku, zahasil v kuchyni a šiel do spálne. Hodil sa na posteľ a okamžite zaspal.

Ráno sa zobudil už o ôsmej. Zdvihol sa z postele a ešte v polospánku kráčal do kuchyne. Otočil kohútikom a dal hlavu pod vodovod. Do úst mu stekala blahodarná tekutina. Keď sa dostatočne napojil, opláchol si aj tvár. Obliekol sa, čosi zjedol a vyšiel von. Tak ako včera, aj dnes zamieril na autobusovú zastávku. Za pár minút prišiel linkový autobus, ktorý bol zárukou toho, že v cieľi cesty bude skoro. Karel si kúpil lístok do okresného mesta. Bol tam čo nevidieť. Keď vystúpil, v najbližšom stánku si kúpil cigarety a zápalky. Zapálil si a fajčiak vykročil smerom k hlavnej ulici. Tam vošiel do budovy úradu práce. Keď naňho prišiel rad, opýtal sa úradníčky, či nie je niečo nové. Ona sa ho spýtala na meno, pozrela do papierov a vykrikla: „Jak si to představujete! Vždyť jste tady byl naposled před půl rokem.“

„Víte, já jsem měl nějaké zdravotní problémy a tak...“

„Takíto výmluvy tady neplatí. Jak si to vůbec... Ale když jste tady byl před půl rokem, už jste měl být dávno vyraden z evidence. Jak se to mohlo stát.“

„Už se to nikdy nestane, věřte mi. Už vždy přijdu do danýho termínu,“ vravel Karel so smutným výrazom v tvári, ako keď psa vyhodia na ulicu.

„Nejraději bych to teď šla oznámit aby vás vyskrtli z té evidence, ale už kašlu na to,“ povedala hľadiac na jeho skleslú tvár.

„Tak máte něco pro mně?“

„Je tady toho dost,“ povedala úradníčka a podala mu papier s názvami firiem a ich adresami.

„I tak to nemá význam. Starího člověka jako jsem já už nikdo nezaměstná,“ povzdychol Karel.

„Jen to skuste,“ povzbudila ho úradníčka. Karel sa pozdravil a odišiel. Pár metrov od úradu práce bola budova pošty. Karel do nej vošiel. Šiel tam kvôli sociálnym dávkam. Keď odtiaľ celý natešený vyšiel, pokrčil papier, ktorý mu dala úradníčka z úradu práce, hodil ho do koša a vybral sa smerom na autobusovú stanicu. Najbližší autobus však išiel až o polhodiny. A tak aby si skrátil čas, kúpil si pivo a sadol na lavičku. Pil zlatistý mok a popritom pofajčieval. Autobus bol pomerne plný. Išlo ním veľa študentov a ľudí z práce.

„Servus, chlapi,“ pozdravil sa Karel, keď vystúpil na zastávke.

„Nazdar, Karle,“ odvetili mu oni.

„Kde jsi byl,“ opýtal sa jeden.

„Ale, v měste kvůli sociálce.“

„Slyšel jsem, že měli zvýšit ty sociální dávky,“ ozval sa druhý.

„Jó, dostal jsem o třisto korun více.“

„I to jsou peníze.“

„Jasně. Tak večer v hospode.“

„Měj se.“ Karel šiel domov. Pripravil si niečo pod zub a sadol si k televízoru. Strávil pri ňom najmenej pol dňa. Dokonca pri ňom zaspal. Zobudil sa až večer. Keďže bol iba v teplákoch a tielku, obliekol si niečo slušnejšie a vybral sa do krčmy. Tam ho už čakali jeho kamaráti.

„Kde se flákáš,“ ozval sa jeden.

„Dal jsem si menšího šlofíka a zobudil jsem se až teď.“

„Anebo si se zřídil už doma, ne?“

„Takovej notorik jako ty zas nejsem.“

„Ale chlapi, nechte toho,“ vmiešal sa do rozhovoru tretí, „raději si vypime.“

„Co to bude?“ opýtal sa krčmár Karla.

„Pivo a rum,“ odvetil on.

„Nějak měníš chutě,“ zasmial sa jeden zo spoluštamgastov. Keď ho dopil, objednal každému po pive.

„Dneska je někdo při penězích,“ ozval sa jeden.

„No, jo,“ prikývol Karel, „včera mi dal peníze syn, dnes sociálka.“

„Ty se teda máš.“ Keď dopili pivo, aby sa nepovedalo, že je držgroš, kúpil každému rum. Ako plynul čas, tým viac boli oplzlé reči prítomných. Zaklincovali to starými dobrými pijanskými pesničkami v klasickom prevedení.

Dnes išiel Karel domov ešte neskôr ako včera a viac nekoordinovane. Dokonca sa aj pozvracal. Tentoraz nevybral z vrecka ani kľúč. Chcel otvoriť dvere, no keď to nešlo, skĺzol na zem a tak zaspal. Podobné to bolo aj v nasledujúcich dňoch. Vždy to isté. Ale nebolo to nič výnimočné. Taký bol posledné roky.

Alkoholici často končia tragicky. Najčastejšie na otravu alkoholom, cirhózu pečene, zabijú sa v aute, alebo sú autom zrazení, alebo keď sú mrazy tak vonku zamrznú. Ani jedno z toho však nebol Karlov prípad.

Jedného rána šiel jeden jeho kamarát okolo jeho domu. Videl, že v jednej miestnosti je zasvietené. Bolo mu čudné, že sa svieti takto keď je vonku vidno. Chvíľu váhal, no potom vošiel dnu. Bolo odomknuté. V kuchyni našiel Karla sediaceho za stolom s hlavou v polievke. Vybral mu ju odtiaľ a pokýval s ním. Bolo jasné, že je mŕtvy. Aj tak však zavolał záchranku, hoci vedel, že už je neskoro. Zakrátko prišiel pohrebák a odviezol Karlovo mŕtve telo.

Lialo ako z krhly. Pršalo neprestajne už od rána, čiže dobrých desať hodín. Ulicou kráčal muž s dáždnikom. Zastal a z vrečka vybral škatuľku cigariet. Jednu vytiahol a vložil do úst. Zapálil a potiahol. Pokračoval ďalej v ceste. Zanedlho došiel na autobusovú stanicu. Postavil sa k číslu šesť. Stálo tam už plno ľudí. Zložil dáždnik a potriasol ním, aby ho trochu osušil od vody. Autobus práve prišiel. Kým na Fera došiel rad, vyfajčil celú cigaretu. Keď vchádzal dnu, odhodil ohorok do kaluže.

Fero mal štyridsaťštyri, jeho žena bola o dva roky mladšia. Brali sa veľmi mladí, krátko potom ako Ľudmila zmaturovala. Jedným z dôvodov bolo, že Ľudmila bola tehotná. Avšak nielen preto. To by ich manželstvo nemalo dlhé trvanie. Mali sa skutočne radi a skôr či neskôr by tak urobili. Tri mesiace po svadbe sa im narodila dcéra Marcela. Jej rodičia sa jej narodeniu nesmierne potešili. Ich radosť však bola mierne narušená. Lekári im oznámili, že Ľudmila už nebude môcť mať deti. To ich trochu rozosmutnilo. O to viac mali však potom radi svoju dcéru, keďže vedeli, že je aj bude ich jediná. Trávili s ňou každú chvíľu. Dieťa nikdy nebolo samé, až to nebolo zdravé. Bolo nesmierne milované svojimi rodičmi.

Mesiace a roky plynuli a zdalo sa, že nič nebude brániť rodinnému šťastiu. Marcelka bola úplne normálne dieťa. Plakala, smiala sa, hýbala sa. Chodiť začala, keď mala rok a pol. Nemala žiadne zdravotné problémy. Jej jediným nedostatkom bolo, že nerozprávala. Mala už tri roky a stále vydávala len nezrozumiteľné zvuky. Rodičov to začalo znepokojovať. K doktorovi s ňou vôbec nechodili, lebo odkedy dovŕšila rok, bola úplne zdravá. Nemala žiadne detské choroby, ani len nádchu. Keď mala tri roky a niekoľko mesiacov, povedali si, že takto to už ďalej nejde a vzali ju k doktorovi. Povedali mu, čo je vo veci. Aj on sa čudoval, že tak staré dieťa ešte nehovorí. Vravil, že sa za tým môže skrývať aj niečo vážnejšie. Bol však iba obvodný detský lekár a tak ich poslal na rôzne vyšetrenia. Po úmornom kolotoči vyšetrení sa dozvedeli zdruvujúcu správu. Ich dieťa je mentálne zaostalé. Rodičia tomu nemohli uveriť. Ich dcéra je predsa aj na pohľad úplne normálna a jediný problém je, že nehovorí. Lekár im vysvetlil, že časom sa možno naučí ako tak komunikovať, navždy však ostane rozumovo na úrovni trojročného dieťaťa. Pre Fera a Ľudmilu to bola ťažká rana, ale v tom okamihu boli pevne rozhodnutí, že sa o ňu budú naďalej s láskou starať, akokoľvek by to malo byť ťažké. Prvé roky tento sľub, ktorý dali sami sebe naozaj dodržiavali. Keď však mala Marcela jedenásť rokov, stalo sa niečo, čo nadobro zmenilo život rodiny.

Jedného rána šla Ľudmila do jej izby, aby sa pozrela, či už vstala. Bolo už totiž deväť hodín. Marcela už bola hore. Ľudmila jej povedala, aby už vstávala, aby ju mohla obliecť, lebo už je veľa hodín. Marcela sa odkryla. Pokúšala sa zdvihnúť, no nedalo sa. Ľudmila ju posadila a prikázala jej, aby sa postavila. Marcela sa snažila, no nedokázala to. Jej nohy boli od toho dňa nehybné. Fero ani Ľudmila si to nevedeli vysvetliť. Ved' ešte včera jej nič nebolo. Aj napriek tejto ďalšej rane sa o ňu naďalej starali. Po tejto udalosti s nimi viackrát hovorila pracovníčka ústavu. Vravela im, že u nich by sa mala Marcela lepšie. Ľudmila to rázne odmietala.

„Svoju dcéru nikdy nedám do ústavu. Ja sa o ňu viem najlepšie postarať,“ vravela. Časom však aj ona musela uznať, že to bude najlepšie riešenie. So slzami v očiach, podopieraná svojim manželom sledovala, ako sa na ňu Marcela pozrela a ako zmizla za dverami budovy ústavu. Samozrejme, že ju tam chodili navštevovať. Fero tak šiel aj dnes napriek nečasu. Vždy chodili obaja, aj s Ľudmilou, ale tá dnes nemohla prísť, lebo ležala doma s vysokou horúčkou.

Fero vystúpil z autobusu a kráčal smerom k domu prekračujúc veľké kaluže. Keď vošiel do domu, jeho žena ležiaca v posteli hneď spozornela a zavolala: „Si ty Fero?“

„A kto iný by to mal byť?“ Vyzul si topánky, zobliekol mokrý kabát a dal ho vysušiť. Podobne urobil s dáždnikom. Potom šiel do spálne.

„Tak, rozprávaj. Ako sa má,“ opýtala sa jeho žena.

„Má sa dobre.“

„Nič jej nechýba?“
„Nie, nič. Ved' za ňou chodíme každý týždeň. Nemaj obavy.“ Ludmila položila hlavu na vankúš a pozerala iným smerom.
„A tebe už je lepšie?“ opýtal sa Fero.
„Ani nie.“
„Koľko máš teplotu?“
„Stále tridsaťosem.“
„Ale ved' to je lepšie. Ved' včera si mala tridsaťdeväť, nie?“
„Hej.“
„Dobre. Ja ťa nechám. Pospí si trochu.“
„Kde zasa ideš?“
„Kde by som šiel.“
„Ideš zas do tej svojej dielne, že? Ani na chvíľu si s tým nedáš pokoja. Si tam zavretý od rána do večera. Mal by si viac chodiť viac medzi ľuďmi. Ved' ty vidíš viac motory ako tváre.“
„Ale nechaj ma,“ hodil rukou Fero a vyšiel z izby. Preobliekol sa do pracovného a šiel von. Fero bol automechanik. A ako jeho žena vravela, hrabal sa v motoroch celé dni. Bolo to jeho živobytie aj koníček. Lejak ako tento mu ani najmenej neprekážal. Zavrel sa do dielne a v pokoji pracoval. Jeho veľkou vášňou boli tiež veterány. Presnejšie staré motocykle. Nesmeli však byť mladšie ako päťdesiat rokov. Za veterán sa síce považuje auto, alebo motorka staršia ako dvadsaťpäť rokov, preňho však takéto nemali cenu. Aj im venoval toľko času, že o ňom strácal pojem.
Daždivé dni zakrátko vystriedali dni slnečné. Ba až tak slnečné, že to začínalo byť neznesiteľné. Ferovi to však ani najmenej nevadilo, lebo v chládzku svojich mohutných orechov si ako vždy niečo majstroval.
„Fú, to je hic,“ povedal si a sadol na lavičku. Vzal do ruky pivo a otvoril ho. Keď ho priložil k ústam, zahrešil: „Do ..., to pivo je ale hnusné. Teplé jak hovno. Ľuda!“ zakričal na ženu, „bolo to pivo vôbec v chladničke?“
„Nie, nechala som ho na linke,“ odvetila ona.
„No jasné. Človek sa na ňu tak môže spoľahnúť. Do ... s takým pivom.“ Znechutene ho položil na zem. Chystal sa vrátiť k svojej pôvodnej práci, keď videl, že k nemu prichádzajú dvaja chlapi. Jedného z nich, staršieho, poznal.
„Servus Fero,“ pozdravil sa ten starší.
„Nazdar Miro,“ odzdravil on.
„Čo by si rád?“ opýtal sa ho Fero.
„Pokazilo sa nám auto a potrebujeme, aby si ho dal dokopy.“
„A kde je?“
„Tu neďaleko. Pod' s nami.“
„Dobre, len si vezmem svoje veci,“ povedal Fero a šiel si po brašnu. Nahádzal do nej nejaké náradie a šlo sa. Keď došli k Avii, Fero iba chvíľu pozeral do motora a už hneď vedel o čo ide.
„Keby to bolo v chladiacej kvapaline, ako ste hovorili, mal by som to hneď. Je to však o čosi zložitejšie,“ povedal.
„Teda to nemôžeš opraviť tu?“ opýtal sa Miro.
„Nie, musím auto odtiahnuť ku mne,“ odvetil Fero, „skočím si po auto. Hneď som späť.“ Rýchlym krokom kráčal k svojmu domu a naozaj bol zanedlho späť. Priviazal lanom Aviu k svojmu autu a odtiahol ju k dielni. Až teraz si Fero všimol, že Miro je trochu popálený na ruke a tvári.
„A to ako sa ti stalo?“
„To mám od tej vody z chladiča.“
„Ľuda! Pod' sem,“ zavolať Fero na ženu.

„Čo je?“

„Pod' vonku.“ Dvere sa otvorili a objavila sa v nich Ferova žena. Bola celkom pekná na svoj vek. Človek by povedal, že má tak o šesť, sedem rokov menej ako mala v skutočnosti. A pritom sa o seba nijako zvlášť nestarala. Bola to typická dedinská žena oblečená v obyčajných veciach.

„Čo si chceš?“ opýtala sa manžela.

„Tuto Miro sa trochu popálil, tak mu na to niečo daj a zaviaz mu to.“

„Nie, netreba,“ vravel Miro.

„Ale veď vidím, že si popálený, len choď dnu.“

„Nie, naozaj to nestojí za reč,“ zdráhal sa Miro.

„S takýmito vecami nie sú žarty. Môžeš mať z toho vážne komplikácie. Len choď dnu a Ľuda sa o teba postará.“

„No tak dobre,“ prisvedčil nakoniec Miro a vošiel dnu.

„Tak sa pustime do práce,“ riekol Fero, napľul si do dlaní a pomädľil si ruky. Ako vždy, aj teraz mal všade strašný neporiadok, nevedel čo kde má. Hľadal jednu vec. Trvalo mu dlho kým ju našiel, po použití ju zas niekam odložil, hľadal druhú, našiel ju, potom potreboval prvú, no nevedel si spomenúť kam ju položil. Bol strašne roztržitý. Človek by neveril, že dokáže opraviť auto, no nakoniec sa mu predsa len nejako podarilo. A pritom vôbec nebol lenivý. Bol neustále v pohybe. Jeho jedinou chybou bola neporiadnosť.

„Tak a je to,“ povedal, keď skončil a utieral si ruky do handry. „No skúste, či ide,“ povzbudil ich. Oni nasadli do auta. Šľapalo ako hodinky. Zaplatili mu, poďakovali sa a šli preč. A život pokojne plynul ďalej.

Fero si sem-tam zašiel na pivo, sem-tam na futbal a samozrejme opravoval autá. A tak bol nimi zaujatý, že si nevšimol, že jeho žena mu začala zahýbať. Bola mu neverná s jeho známym Mirom, ktorému opravoval Aviu. Miro sa s ňou vtedy, keď ho ošetrovala, stretol prvý raz a hneď sa do seba zahľadeli. Ona chodila vždy za Mirom, lebo inak sa ani nedalo. On za ňou nemohol, lebo Fero bol vždy doma. Ich vzťah sa začal v podstate vtedy, keď sa prvý raz stretli. Boli spolu dva mesiace, keď Ľudmila zasa raz oklamala svojho muža. Tentoraz bola zámenkou na opustenie domu návšteva matky. Fero len kývol hlavou, že hej, hej a ďalej sa hrabal v tých svojich motoroch. Zamarilo sa mu, že v dome zvonil telefón. Nastražil uši. Skutočne zvoní. Bežal do domu a zdvihol slúchadlo. Ozval sa v ňom mužský hlas. Vravel, že má pokazené auto a že stojí asi kilometer odtiaľ na krajnici.

„Dobre,“ hneď som tam,“ odvetil Fero a zložil. Nahádzal nejaké náradie do brašny a hodil ju do auta. Šiel na to miesto. Nikto tam však nebol. Prešiel to pre istotu ešte raz, no žiadne auto na krajnici nebolo. Niekoľko si z neho vystrelil. Znechutený odišiel naspäť. Keď vychádzal z auta, od zlosti za sebou tresol dverami. Takýto napálený zamieril do dielne rovno k svojmu pivu. Prevrátil fľašu a napil sa za riadny glg. V momente fľašu pustil. Rozbila sa na márne kúsky. Začal hrozne kašľať a chrčať. Kľakol si a v hrozných kľúčoch si šiel vykašľať plúca. V tejto agónii bol asi minútu. Potom sa bezvládne zvalil na zem.

Jeho žena celá naradovaná a obšľastená sa vracala domov až večer.

„Fero, som doma,“ zakričala, keď vchádzala do domu. Bolo jej čudné, že neodpovedal.

„Fero?!“ zavolala ešte raz a vošla do dielne. Tam ležal na zemi jej manžel. Vôkol neho črepiny z pivovej fľaše.

„Fero! Čo ti je!“ zatriasla ním. On na ňu iba zízal s vypleštenými očami a otvorenými ústami. Ľudmila sa dovtípila, že aj keď na ňu takto hľadí, nevidí ju. Aj tak však zavolala sanitku. Privolaný lekár však mohol iba skonštatovať to, čo si nechcela pripustiť. Následná pitva odhalila, že Fero vypil kyselinu. Jeho roztržitosť tak nespôsobila len to, že sa stal paroháčom, ale privodila mu aj smrť.

Pani Gertrude stála na priečelí svojej rezidencie so založenými rukami a sledovala ako služobníctvo vynáša stoly na trávnaté priestranstvo pred ňou. Keď ich poukladali, šli späť a vrátili sa so stoličkami. Hneď za nimi šli dve slúžky obťažkané obrusmi. Prestierali ich na dlhočizný stôl zložený z viacerých menších. Pani Gertrude pozrela na hodinky. Všetko šlo podľa plánu.

Dnes mala veľký deň. Oslavovala svoje sedemdesiate narodeniny. A ako slušnosť káže, pozvala celú svoju rozvetvenú rodinu a pár najlepších priateľov. Dokopy vyše sedemdesiat ľudí. Gertrude bola najstaršou dcérou v rodine továrnik. Mala ešte štyroch mladších súrodencov, pričom všetko to boli dievčatá, iba najmladší bol chlapec. Getrudin otec začínal s podnikaním tesne pred vojnou. S ďalšími spoločníkmi založili menší podnik. Vyrábali pracovné náradie. Keď prišla vojna, dopyt po ich výrobkoch mnohonásobne vzrástol a s ním aj počet zamestnancov. Z malého podniku sa stala prosperujúca firma a Getrudin otec jej riaditeľom. Po vojne prišla síce menšia stagnácia, no čoskoro sa to opäť dostalo do pôvodných koľají, ba časom objem výroby prevýšil ten z vojnových rokov. Postupne sa Gertrudin otec stal väčšinovým vlastníkom firmy a rodina sa stala nesmierne bohatou. Všetci zdieľali radosť z úspechu firmy, iba jeden člen rodiny nie. Najmladší syn Günter. Mal úplne iné názory ako jeho otec. Jeho rebelantstvo bolo pripisované mladému veku, všetci vraveli, že z toho vyrastie, no nestalo sa. Günter sa dištancoval od rodiny a jej nekalých praktík, odmietal peniaze ponúkané otcom a šiel si svojou cestou.

Keď ich otec a majiteľ firmy zomrel, jeho podiel sa rozdelil medzi jeho deti (Günter svoj podiel neprijal), pričom riaditeľkou firmy sa stala najstaršia, vtedy tridsaťpäťročná Gertrude. Otec ju už od začiatku na to pripravoval. Chodila do najlepších škôl a aj priamo vo firme sa učila ako ju viesť. Takže keď ju prevzala, nemala s tým najmenšie problémy. Gertrude sa krátko predtým vydala a narodili sa jej dve deti – syn a dcéra. Syna tiež, ako jej otec ju, zaučala do vedenia podniku. Na dnešnej oslave hodlala oznámiť, že odstupuje a novým riaditeľom sa stane práve on. Ako už bolo spomenuté, na oslavu pozvala celú svoju rodinu. Prišli všetky tri jej sestry s manželmi, deťmi a vnúčatami. Tiež pozvala niekoľkých ešte žijúcich bratrancov a sesternice. Jeden člen rodiny však chýbal. Jej brat Günter. Ospravedlňoval sa, že na tom zdravotne nie je dobre. Jeho sestra však dobre vedela, že nechcel prísť. Poslal však svojho jediného syna Tobiasa. On si naopak so svojou tetou celkom dobre rozumel. Medzi prichádzajúcimi hosťami bolo hneď na prvý pohľad jasné, ktorý to je. Prišiel na starom aute a oblečený mal obnosený oblek. Kráčal smerom k svojej tete, ktorá bola obstúpená niektorými pozvanými.

„Dobrý deň, teta Gertrude,“ pozdravil sa.

„Ahoj Tobias.“

„Dovoľte mi, aby som vám poblahoževal k vášmu životnému jubileu. Želám vám veľa zdravia, šťastia, lásky a ešte veľa, veľa rokov.“ Keď jej potriasol pravicou, podal jej bonboniéru a kvety.

„Ľutujem, že som vám priniesol iba toto, ale na hodnotnejší dar nemám.“

„Ale to nevádi. Ďakujem ti veľmi pekne.“ Odviedla ho k stolu a usadila ho tak, ako usádzala ostatných.

„Ako sa má otec?“ opýtala sa ho.

„Už trochu lepšie. Stále však ešte musí ležať v posteli.“

„Tak mu želim skoré uzdravenie,“ riekla a šla sa venovať iným hosťom. Na Tobiasa pozerali všetci zvrchu. Jednoducho bol iný ako oni. Bol síce súčasťou rodiny, ale patril k inej spoločenskej vrstve. Kým oni boli manažéri, podnikatelia, lekári, vysokoškolskí profesori, on bol iba obyčajný murár. Jeho otec odmietal všetky peniaze a za všetko čo mal, vďačil iba cieľavedomej práci. V takomto duchu vychovával aj svojho syna. Bol podobne hrdý ako on a odmietal akékoľvek milodary od svojich bohatších rodinných príslušníkov. Aj keď bol iba murár, mohol hrdo vyhlásiť, že na živobytie si zarába statočnou prácou.

Keď už všetci poblahoželali oslávenkyni a posadali si za stôl, oslava mohla začať. Ešte predtým samozrejme Gertrude predniesla príhovor, poďakovala sa všetkým prítomným, že prišli a za ich dary a oznámila, že sa vzdáva riaditeľského kresla a jej nástupcom je jej syn. Všetci tomuto zatlieskali a pustili sa do hodovania. Služobníctvo nosilo na stôl najvyberanejšie jedlá a vína. A tak sa vo veselej a družnej vrave jedlo a pilo. Každý s niekým o čomsi debatoval, len Tobias ticho jedol. Keď dojedol, poobzeral sa okolo seba. Hoci skoro všetkých týchto ľudí poznal, cítil sa medzi nimi ako cudzí. Len sa priblížilo usmieval a sedel tam. Pozrel na hodinky. Povedal si, že ešte vydrží pol hodinu a pôjde preč. Keď neobyčajne nudná doba uplynula, postavil sa a šiel k hostiteľke.

„Je mi to naozaj ľúto, ale už budem musieť ísť,“ povedal svojej tete.

„Tak skoro?“

„No, mám ešte nejaké povinnosti.“ Pozdravil sa a odišiel. Prešiel z trávnatého priestranstva k parkovaciemu priestoru a popri nablýskaných bavorákoch, mercedesoch a jaguároch prešiel k svojmu starému volksvagwenu. Sadol doň a odfrčal preč.

„Čo tak skoro?“ opýtal sa ho otec čítajúci noviny a fajčiaci cigaretu, keď Tobias prišiel domov.

„A čo som tam mal robiť medzi tými snobmi?“ Günter sa usmial. Potiahol z cigarety a opýtal sa: „Koľko tam bolo ľudí?“

„Dost'. Čo ja viem, sedemdesiat, osemdesiat.“

„Viac ako na mojej svadbe,“ uškrnul sa Günter.

„Boli tam všetky tvoje sestry. Iba ty si tam chýbal.“

„A kto taký tam ešte bol?“

„No, manželia tvojich sestier, ich deti, manželia a manželky ich detí a ich vnúčatá.“

„Čiže sa zišla celá rodina. Pekne, pekne,“ nespúšťal ironický úsmev z pier Günter.

„Viem, že si tam veľmi chcel ísť.“

„Jasné. Ja určite.“ Tobias sa už poberal do svojej izby, keď ešte povedal: „A skoro by som zabudol. Teta Gertruda sa vzdala postu riaditeľa firmy. Oddnes je ním jej syn.“

„Kráľovná odovzdala žezlo novému kráľovi. To je klan,“ bol uštipačný Günter.

„Aj ty doňho patíš.“

„Nie, nepatím. A ani ty. Veď keby si patril, nechodil by si tak skoro.“ Tobias odišiel do svojej izby. Keďže dnes bola nedeľa, nešiel do práce. Ľahol si na posteľ. Chvíľu iba tak ležal, potom vzal knihu z nočného stolíka, ktorú mal rozčítanú a otvoril ju.

Na druhý deň šiel do práce ako zvyčajne. Bolo síce teplo, vetrík však príjemne pofukoval. Spolu s ďalšími pracoval na nadstavbe jedného veľkého domu v centre Viedne. Zároveň robili novú fasádu a tak Tobias vyliezol na lešenie. Spolu s jedným kolegom orypovali starú omietku. Hore nad nimi na nadstavbe momentálne nikto nepracoval. Bol tam uložený blok tehál. Zrazu Tobiasovho kolegu z monotónnej práce prebral buchot a vzdych. Pozrel na Tobiasa. Na hlavu mu spadla tehla. Ležal na lešení a zo spánku sa mu valil prúd krvi.

„Tobias, preboha!“ vykrikol. Nespánikáril však a okamžite zavolať rýchlu zdravotnú pomoc. O niekoľko minút bola na mieste. Vzali ho na nosidlá, rýchlo zbehli dole a sanitka uháňala preč. Lekári bojovali zo všetkých síl o jeho život, avšak márne. Hoci tehla nespadla z veľkej výšky, spadla veľmi nešťastne a Tobiasovi zaliala krv mozog. Nikto si nevedel vysvetliť, ako mohla tá tehla spadnúť. Cudzie zavinenie bolo možné hneď vylúčiť, lebo hore v tom čase nikto nebol.

Pohrebu sa zúčastnilo okolo tridsať ľudí. Teta Gertrude sa ospravedlnila, že z pracovných dôvodov nemôže prísť.

Konečne nadišiel deň, na ktorý sa všetky deti tak tešia. Posledný deň v škole. Výnimkou neboli ani žiaci jednej z brnianskych základných škôl. Žiaci boli nastúpení na priestranstve pred školou. Všetci počúvali viac unudene ako pozorne príhovor riaditeľa. Najmä pre

deviatakov to bola hrozná nuda. Každý rok to isté. Samozrejme nesmeli chýbať ani oceňovanie žiakov úspešne reprezentujúcich školu. Už iba riaditeľovo popriatie, aby si užili prázdniny a žiaci sa rozišli do tried. Tam ich čakali ich triedne učiteľky s vysvedčením.

Jednou z nich bola aj Marie. Tak ako iné, aj jej piata B sa po skončení príhovoru hrnula do triedy.

„Jak jsem měla možnost vidět, jeden příhovor vám stačil až-až a tak bez zbytečných řečí přejdem rovno k věci,“ povedala Marie a otvorila fascikel s vysvedčeniami. Žiakov volala v abecednom poradí.

„Nu, Jindro. V prvom polroku to bolo kapánek lepší, ale i teď je to slušní. Blahopřeju,“ riekla a podala chlapcovi vysvedčenie.

„Děkuju,“ odvetil on a podal jej kyticu gerber. Marie ju položila na stôl.

„Alena,“ povedala Marie. Dievčatko sa postavilo a cupitalo k pani učiteľke.

„Alenko, jako vždycky i teď to bylo excelentní. Čistí jedničky. Blahopřeju,“ povedala Marie a dala ho dievčaťu. To ho vzalo a učiteľke dalo nielen kyticu, ale aj bonboniéru.

„Ó, děkuju,“ povedala Marie a položila ich na stôl. Tak to pokračovalo ďalej, až kým neodovzdala vysvedčenia všetkým svojim tridsiatim žiakom.

„Tak a to je vše. Někdo je spokojen více, někdo možno méne. Každý podle toho, jak se snažil. Teď si dáte od školy na dva měsíce pokoj. Tak teda příjemné prožití prázdnin a užijte si je.“

„I vy, pani učitelko,“ ozvala sa zborovo trieda.

„Můžete jít.“ Žiaci povykľadali stoličky a vyhrnuli sa von. Marie ostala v triede sama. S námahou vzala do rúk všetky tie kytice, bonboniéry a čokolády a vyšla von. V zborovni mali ešte malé posedenie a tak sa tam na chvíľu zastavila. Potom už šla s celým tým svojim nákladom domov.

„Ahoj mami,“ privítala ju dcéra hneď ako otvorila dvere bytu.

„Ahoj,“ povedala Marie, „pojd' sem.“

„Ty máš více květin jako květinářství,“ zasmiala sa, keď k nej prišla.

„Seber je do kuchyne a dej je do vázy,“ povedala Marie podávajúc ich dcére. Laura ich vzala a šla. Keď však prišla do kuchyne, zavolała na matku: „Ale my nemáme tolik váz, aby se do nej vešli všechny květy.“

„Počkej, hned jsem tam.“ Prišla aj ona do kuchyne a zamyslela sa pri pohľade na toľko kvetov.

„Některé dáme do sklenek,“ povedala po chvíli. Laura privolila a spolu s mamou všetky tie kvety natlačili do troch váz a štyroch skleniek.

„Tak i já už mám prázdniny,“ sadla si na stoličku Marie.

„Já už je mám dva týdny.“

„Letos se nechystáš na žádnou brigádu?“

„Jó, málem by jsem zapoměla. Volal mi Hans a říkal, že tam u nich mi vybavil nějakou práci.“

„Hm, to je zajímaví. A co to má jako bejt?“

„To ještě nevím, ale říkal, že je to dobře placení.“

„Kdy odcházíš?“

„V nedeli. A už v pondelí mám nastoupit.“

„Ehm, to je tak nečekaní. Z ničeho nic.“

„I mě to dost překvapilo. Ale na druhé straně jsem ráda. Nemohla jsem sehnat žádnou brigádu a najednou tohle.“ Marie sa postavila a šla si sadnúť k televízoru. Jej dcéra ju nasledovala.

Laura a jej matka žili v byte samé. Keď mala Laura dva roky, Marie sa rozviedla s jej biologickým otcom. Odvtedy ho nevideli. Dlho však sama neostala. Zoznámila sa s jedným Rakúšanom. Bol od nej o tri roky starší a volal sa Hans. Netrvalo dlho a vzali sa. Hans prijal

Lauru za svoju. Po svadbe sa presťahovali do jeho domu, ktorý zdedil po rodičoch. Marie si tam čoskoro našla prácu a aj Laura tam dobre zapadla. Prvé roky boli ideálne. Nažívali si spolu dobre a aj peňazí mali nadostač, lebo Hans bol podnikateľ. Časom však Hansov a Mariin vzťah začal dostávať trhliny, až to dospelo do bodu, keď sa obaja zhodli na tom, že už spolu ďalej nemôžu žiť. A tak sa rozviedli. Laura bola vtedy v maturitnom ročníku. Marie by sa najradšej odsťahovala hneď, no rešpektovala dcéru a vyčkala ešte tých pár mesiacov do maturity. Potom už naozaj odišli späť do Čiech. Laura veľmi ťažko znášala ich rozchod, lebo Hansa považovala za svojho skutočného otca, aj keď vedela, že ním nie je. Na vysokú školu nastúpila v meste, ktoré bolo ich novým domovom. V Brne. Otca, teda otčima však nepustila z hlavy a vždy keď to bolo možné, navštevovala ho. A tak sa aj teraz potešila, že ho uvidí. Bola tiež zvedavá, čo za prácu to pre ňu má.

„Ahoj Laura,“ privítal ju Hans čakajúci na zastávke, keď vystúpila z autobusu.

„Ahoj oci,“ objala ho ona.

„Tak ako sa máš?“ opýtala sa berúc jej batožinu.

„Mám sa dobre. Už dva týždne mám prázdniny, takže fajn.“

„A mama?“ spýtal sa nasadajúc do auta.

„Tiež sa má dobre,“ riekla Laura takisto nastupujúc do auta.

„Som rád, že ťa znova vidím,“ povedal po chvíli Hans.

„Aj ja,“ odvetila Laura, „tak čo to máš pre mňa za prácu?“

„Uvidíš, nechaj sa prekvapiť.“

„No tak ma už toľko nenapínaj.“

„Len vyčkaj. Za chvíľu sa dozvieš.“ Laura sa ani nenazdala a už boli pri dome. Pri dome, na ktorý ju viazalo toľko spomienok. Vošli dnu. Vždy keď tu Laura prišla, vybavila si krásne detstvo, ktoré bolo rovnako ako manželstvo jej rodičov nenávratne preč.

„Alex!“ zavolala na čierneho psíka, ktorý ku nej pomaly kráča.

„On ešte žije?“ čudovala sa Laura, „ten už musí byť poriadne starý.“

„Má už osemnásť rokov. Tiež sa čudujem, že žije tak dlho. Ale podľa mňa už dlho nevydrží.“

„Čo si dáš? Minerálku? Džús?“ opýtal sa po chvíli Hans.

„Minerálku,“ riekla Laura a sadla si do kresla. Keď jej ju doniesol, Laura sa ho opýtala: „Tak mi už konečne povieš, čo tu budem robiť?“

„Dobre vieš, že som tu starostom.“

„No, to viem. A?“

„Nedávno odišla moja sekretárka do dôchodku. Ešte predtým, ako som chcel zháňať novú, ma napadlo, že si si neúspešne hľadala brigádu na leto. Novú sekretárku si teda začnem zháňať až o dva mesiace. Dovtedy je to miesto tvoje.“

„To je úžasné,“ bola prekvapená Laura.

„Som rád, že ťa to teší.“

„A čo vlastne budem robiť?“

„No, čo robia také sekretárky. Budeš mi variť kávu, vybavovať telefonáty a tak. Zajtra ti ešte presne vysvetlím čo a ako.“

„A nebudú mať ľudia reči, že to je rodinkárstvo?“

„Ale veď to je iba dočasné. Budú to iba dva mesiace. Tak čo, si rada?“

„Veľmi.“ Na druhý deň Hans oboznámil Lauru s náplňou jej práce. Trvalo jej pár dní, kým sa zaučila, no potom už pracovala ako skutočná profesionálka. Hans s ňou bol nadmieru spokojný a navyše bol rád, že je s ním. Od rozvodu to malo byť najdlhšie, čo mali byť spolu..

„Tak čo, si spokojná s postom sekretárky?“ opýtal sa asi po dvoch týždňoch Hans.

„Je to skvelá práca,“ odvetila ona.

„A si spokojná aj s platom?“

„Že či. Taký plat by som u nás nedostala na žiadnej brigáde. Až sa mi zdá, či to nie je príliš veľa.“

„Nie, vôbec. Taký plat dostávala tvoja predchodkyňa, tak nevidím dôvod, prečo by si ho nemala dostávať aj ty.“

„Počúvaj Laura,“ ozval sa po chvíli Hans.

„Áno?“

„Dnes usporadúva jeden môj dosť vplyvný priateľ večierok. Bol by som rád, keby si šla so mnou.“

„Ja?“ bola prekvapená Laura, „ale ja... tam nikoho nebudem poznať a... navyše ani nemám vhodné šaty.“

„Šaty nie sú problém,“ riekol Hans a priniesol krásnu večernú toaletu.

„Tie sú nádherné,“ bola užasnúť Laura.

„Tak teraz ti už nič nebráni ísť.“

„Ja... naozaj neviem.“

„Spoznáš tam mnohých zaujímavých ľudí, ktorí ti môžu byť navyše užitoční.“

„No tak dobre,“ privolila napokon Laura. Obliekla si teda tie šaty a o šiestej vyrazili. V meste, v ktorom sa večierok konal, boli za polhodinu. Na večierku boli takmer samí podnikatelia, niektorí dosť veľké ryby. A so všetkými týmito ľuďmi sa Hans ak nie priatelil, tak prinajmenšom poznal. Ved' bol jedným z nich. Svojim najvýznamnejším priateľom predstavil svoju dcéru, pričom nikdy nezabudol podotknúť, že je veľmi nadaná. Laura sa musela pri všetkých tých lichôtkach červenáť. Na večierku sa hovorilo takmer výlučne o obchodoch. Napriek tomu, že čosi podobné Laura študovala, príliš ju to nezaujalo, lebo zatiaľ bola týmto veciam dosť vzdialená. Okolo jedenástej začali hostia postupne odchádzať, medzi nimi aj Hans s dcérou. Nasadli do auta a odfrčali preč.

„Tak čo, si rada, že som ťa vzal na ten večierok?“

„Áno, mal si pravdu. Boli tam zaujímaví a milí ľudia. Ale prečo si vravel, že do budúcnosti mi môžu byť užitoční?“

„Chodíš na vysokú školu manažmentu, však?“

„Áno, chodím.“

„Práca sekretárky starostu nie je na zahodenie, ale keď skončíš školu, chcel by som ti ponúknuť čosi viac.“

„Čo také?“

„V mojom podniku by som ti dal nejakú vysokú manažérsku funkciu. Ešte presne neviem, čo by to malo byť, ale už teraz ti môžem povedať, žeby si mala plat trikrát vyšší ako keď teraz pracuješ ako sekretárka.“

„Neviem, čo ti mám na to v tejto chvíli povedať,“ vyrazilo z Laury. „Áno, je to skvelá ponuka, ale to by som musela byť natrvalo v Rakúsku.“

„A ty by si nechcela?“

„Ja neviem. Je to zložité. Mama by ostala v Brne sama.“

„A teraz som sám ja.“

„Rozmyslím si to.“

„Jasné, rozmysli si to. Máš dosť času kým skončíš školu.“ Laura odvrátila hlavu nabok a hľadela do tmy. Premýšľala, aké by to bolo, keby prijala otcovu ponuku. Znova by si musela zvykať na nové prostredie. Na druhej strane by taký plat nikde v Česku nedostala. Z myšlienok ju náhle vyrušil prudký náraz. Strašne sa preľakla. Rovno na čelné sklo spadol obrovský balvan. Počula padanie ešte niekoľkých menších kameňov. Pozrela na svojho otčima. Bol pod tým veľkým balvanom.

„Otec!“ skríkla, no ten nereagoval. Kvôli šoku chvíľu nevedela čo robiť, potom si však uvedomila situáciu v ktorej sa nachádza a zavolala záchranku. Tá keď prišla na miesto, najprv

brala Lauru a až potom sa starali o Hansa, lebo bolo zložitejšie dostať ho odtiaľ. Laura sa prebudila až v nemocnici.

„Kde to som?“ opýtala sa, keď otvorila oči.

„Ste v nemocnici,“ odvetil lekár, ktorý tam bol akurát v tej chvíli. „Máte zlomenú kľúčnu kosť a tiež holennú kosť. Máte šťastie, že ste dopadli iba takto.“

„A môj otec?“

Lekár sklopil zrak. „Bol na mieste mŕtvy.“ Laura zavrela oči. Po líci sa jej skotúľala slza.

Koruny brestov sa ležérne prevaľovali z jednej strany na druhú. Vetrík tíško pofukoval. Mesto zaliala tma. V parčíku nikto iný nebol. Iba oni dvaja. Lucia položila Petrovi hlavu na kolená a on vzal zľahka medzi prsty prameň jej vlasov. Všade bolo ticho, nič nenarušovalo túto intímnu atmosféru. Len listie diskretné šumelo.

„Na čo myslíš?“ prerušil ticho Peter. Pozrel na svoju milú. Mala zavreté oči.

„Hádam len nespíš,“ povedal o čosi tichšie.

„Nie, nespím,“ odvetila ona.

„A načo teda myslíš?“

„A ty?“

„Ja na nič. Vždy keď sem prídem, totálne vypnem. Nevieť čím to je, ale v tomto parku nikdy nemyslím na nič.“

„Ja som tiež na nič nemyslela.“

„Čo myslíš, čím to môže byť?“

„Asi tou atmosférou. Je tu taký klud, ticho, človek tu zabudne na všetky starosti.“

„A pritom je toľko parkov. V máloktorom sa dá na nič nemyslieť.“

„Podľa mňa tak, ako každý človek má určitú karmu, aj miesto má čosi podobné.“

„No hej. Genius loci.“

„Ale vieš ty čo?“

„Hm?“

„Ten park nie je taký, ako o ňom hovoríme.“

„Aký?“

„Hovoríme, že to je miesto, kde človek na nič nemyslí. A my tu nad tým celý čas rozmýšľame.“ Obaja sa na to zasmiali.

„Už radšej buďme ticho, lebo úplne narušíme fluidum tohto miesta,“ usmial sa Peter.

„Ja poznám lepší spôsob a oveľa príjemnejší, ako na nič nemyslieť,“ riekla Lucia a objala Petra okolo krku. Zľahka sa dotkli perami. Tento dotyk prerástol do vášnivého bozku. Zaľúbenci boli v parku ešte asi hodinu. Čas vyplňali blahodarným nemyslením na nič a semtam sa bozkávali.

„Už je veľa hodín,“ povedala Lucia hľadiac na hodinky.

„Odprevadím ťa?“

„A kedy si ma ty neodprevadil.“ Zdvihli sa z lavičky a ruka v ruke kráčali preč. Čím viac sa vzdŕaľovali od toho miesta, tým menšia bola tma. Až sa napokon ocitli na osvetlenej ulici. Pri domove dôchodcov zahli doľava a za chvíľu už stáli pred jej domom.

„Nejdeš dnu?“ opýtala sa Lucia.

„A vaši sú doma?“ spýtal sa Peter.

„Sú. A čo má byť. Ja iba či nejdeš na kávu, alebo na niečo.“

„Á, zajtra skoro ráno vstávaš, tak choď dnes radšej skôr spať.“

„No dobre. Ja len že sa teraz dlhšie nevidíme.“

„Hm, škoda, že nám brigáda nevyšla v jednom meste. Ty budeš v Prahe a ja až v Ostrave.“

„Ale aspoň čosi zarobíme. A potom si to vynahradíme. Pôjdeme niekam na dovolenku. Len my dvaja.“

„To bude pekné,“ objal ju Peter. Ani sami nevedeli, ako dlho boli v tomto tuhom zovretí. Nakoniec mocne k sebe pritisli svoje ústa.

„Ľúbim ťa,“ šepala Lucia.

„Aj ja teba,“ riekol Peter. „Dávaj na seba pozor,“ zvolal, ako Lucia vchádzala do domu.

„Aj ty,“ povedala ona a zavreli sa za ňou dvere. Peter tam potom stál ešte asi minútu a aj on odišiel.

„Ahoj mami,“ pozdravila sa Lucia, keď vošla dnu.

„Pozri koľko je hodín,“ povedala ona namiesto pozdravu, „ty zajtra nevstaneš. To ti hovorím“

„Ale vstanem.“

„A kde si vlastne bola?“

„Bola som s Petrom. Dlhší čas sa nevidíme, tak sme chceli dnes byť čo najviac spolu.“

„A kde ste boli?“

„Boli sme sa trochu prejsť, potom sme boli v parku.“

„Teraz v noci? A čo keby vás niekto prepadol?“

„Ale mami. Veď som už dospelá. A navyše som bola s Petrom.“

„S takými vecami nie sú žarty,“ vravela jej matka. Lucia jej však už neoponovala a naliala si do taniera polievku, ktorú si medzitým zohriala.

„A zbalená už si?“ opýtala sa matka.

„Hej, zbalila som sa už doobeda,“ povedala Lucia uchlipujúc polievky.

„Dobre, tak ja idem spať,“ povedala jej matka a objala ju, „dávaj tam na seba pozor.“

„Budem. Dobrú noc.“

„Dobrú noc.“ Keď Lucia po polievke zjedla aj druhé jedlo, umyla sa a tiež šla spať. Ešte predtým si však nastavila budík. Ten ju nesklamal a zobudil ju vtedy, kedy mal. Keď vychádzala z domu ovešaná batožinou, ešte sa len briezďilo. Šla na neďalekú vlakovú stanicu. Kúpila si lístok, sadla do čakárne a čakala. Nie však dlho, lebo vlak bol už o päť minút tu. Nastúpila doň a našla si úplne prázdne kupé. Uvelebila sa v ňom a ukolísaná monotónnym zvukom zaspala. Vlak ju zaviezol rovno do stavebníckej. Keď na stanici vystúpila, šla rovno do supermarketu, kde mala dohodnutú prácu. Chvíľu síce blúdila po meste s mapkou v ruke, ale nakoniec to predsa len našla. Na informáciách sa hlásila ako nová brigádnica. Keď povedala svoje meno, žena na informáciách ju poslala k pani, ktorá mala na starosti tieto záležitosti. Tá Lucii povedala o všetkom, čo obsahovala zmluva, ktorú mala podpísať, tiež ju oboznámila s niekoľkými dôležitými vecami a povedala jej, že od zajtra môže nastúpiť. Lucia sa poďakovala, podala jej ruku a odišla. Po telefóne si tiež zohnala ubytovanie, najlacnejšie možné v Prahe a keď vyšla zo supermarketu, hneď tam zamierila. Električkou tam bola za polhodinu.

Ubytovňa bola dvojkriдловá prízemná budova. Stravovať sa tu nedalo, takže to bola vlastne len nocľaháreň. Lucii to však nevadilo. Zložila sa na izbe a hodila sa na posteľ. Bola strašne utáhaná z tej cesty. Dnes sa jej už nechcelo nikam ísť. Hlad však bol silnejší ako ona. A tak vzala kabelku, zamkla izbu a šla sa niekam najesť. Vošla do najbližšej reštaurácie na ktorú natrafila. Varili tam celkom chutne a za slušné ceny. Po dobrej večeri sa vrátila späť na ubytovňu. Osprchovala sa a šla do postele. Na ďalší deň vstávala skoro ráno do práce. Malo to byť pre ňu prvý krát na novom mieste. Mala aj trochu obavy. Prvý deň bol viac-menej zaúčací. Potom však pracovala pri pokladni bez najmenších problémov.

Po jednom z ďalších takýchto dní si utáhaná šla ľahnúť. Zanedlho tvrdo zaspala. Z ničoho nič sa však prebudila na to, že sa nemôže nadýchnuť. Otvorila oči, ale nevidela nič. Ani len tmú noc. Pocítila smrteľnú úzkosť. Metala so sebou, kopala, no čím viac tak robila, tým viac z nej unikol život.

O pár dní už boli noviny plné titulkov o záhadnej smrti mladej brigádničky. Akokoľvek si všetci chceli vysvetliť príčinu jej smrti, ostávali na mŕtvom bode. Len tak z ničoho nič zomrela zdravá žena. Šla spať a už sa nezobudila.

Stará pani otvorila dvere a vyšla na priedomie. Šla dať sliepkam žrať. Keď tak urobila, sadla si do prúteného kresla na priedomí. Pekné počasie ju bralo do spánku. Ani nevedela ako a zaspala. Zo sladkého spánku ju prebudil prenikavý zápach. Taký, čo štípal v nose. V momente ju napadlo, že to je dym. Šlo to z domu. Vstala a vošla dnu. Dym prichádzal z kuchyne. Keď otvorila dvere, skríkla iba: „Proboha!“ Asi polovica kuchyne bola v plameňoch. Rýchlo bežala k telefónu a vytočila číslo hasičov. Za niekoľko minút už bolo počuť sirénu. Stará pani ich čakala pred domom. Hasiči vyskakujúci z auta už hneď vedeli, kde horí. Plamene totiž šľahali už z troch okien a k oblohe sa niesol čierny dym. Stará pani bedákala, že príde ešte aj o strechu nad hlavou, že už nikoho nemá, čo si len počne a podobne.

„Uděláme vše, co bude v našich silách,“ povedal jeden z hasičov, „vy ale musíte jít nabok.“ Jeden prebehol s hadicou v ruke k požiaru z vonkajšej strany. Ďalší dvaja s hadicami vošli dnu. Keď boli pri samotnom požiaru, z hadíc vytryskol silný prúd vody. Hasili v dvoch miestnostiach. Bolo počuť syčanie vody dopadajúcej na toho červeného kohúta. Rozsah požiaru nebol príliš veľký a hasiči prišli pomerne včas a tak systematickou prácou zlikvidovali požiar za trištvrte hodiny. Do tla vyhořela kuchyňa a spáľňa, čiastočne chodba.

„Měli jste pojištěný ten dům?“ opýtal sa veliteľ hasičov.

„Ne, neměla,“ odpovedala so slzami v očiach stará pani.

„Ale vždyť bydlet se v něm bude dát. Vyhořeli jen dvě místnosti, čili statika domu by neměla být narušena.“

„A co já stará budu dělat s těmi dvěma shořenýma pokojema. Jako já to dám do pořádku,“ zalamovala rukami starká.

„O to se nebojte,“ povedal starosta, ktorý medzitým prišiel tiež na miesto, „o to se postarám.“

„No tak vidíte. Nemějte žádné obavy,“ riekol veliteľ a šiel smerom k vozidlu.

„Tak vám velice pěkně děkuju,“ povedala starká.

„Nemáte za co,“ odvetil veliteľ a auto sa pohlo preč.

Keď dorazili na hasičskú stanicu, väčšine zúčastnených sa končila služba a tak šli domov. Jedným z nich bol aj Zdeněk. K paneláku, v ktorom býval, to mal na skok, asi desať minút chôdze.

„Ahoj rodino,“ povedal, keď vošiel do bytu. Nikto však neodpovedal.

„Už jsem tady,“ zvolal zvýšeným hlasom.

„Jó, ja tě slyším,“ ozvalo sa z kuchyne. Keď sa Zdeněk vyzul, šiel tam. V kuchyni varila jeho žena večeru.

„Tak co, jaký jsi měl dnes den?“ opýtala sa ho.

„Ále, nic moc. Jen sme šli hasit dům jední starí, jinak nic.“

„Ty tomu říkáš nic moc? Vždyť na opravdovém požáru ste byli naposled před měsícem.“

„No jo. Co je k večeri?“

„Špagety. Nic jiného mě nenapadalo, tak dělám špagety.“

„A polévka?“

„Houbová.“ Zdeněk ohrnul nos, ale tak, aby si to jeho žena nevšimla.

„Je David doma?“ opýtal sa Zdeněk.

„Ne, šel ven s kamarády.“

„Řekla jsi mu, že má být do jedenácti doma?“

„Jasně.“

„Zítra ráno do práce nejdu, tak si ne nej počkám jestli skutečně přijede o tí jedenáctí.“ A tak sa Zdeněk najedol a šiel spať s tým, že na jedenástu si nastavil budík. Potom sa posadil

k televízoru a čakal. Hodinu. Dve. O druhej v noci ho začali premáhať driemoty. Zobudilo ho však otáčanie kľúča vo dverách a ich otváranie. Zdeněk vyskočil na rovné nohy a šiel tam. V chodbe zažal svetlo. Stál tam jeho pätnásťročný syn David. Motalo ho z jednej strany na druhú. Páchol, ako keby vyšiel z liehovaru. Pri pohľade na jeho tvár bolo Zdeňkovi hneď jasné, že je ožratý na mol.

„Ahoj tati,“ povedal David a usmial sa na otca, „jak to že jsi ještě vzhúru?“ V Zdeňkovi kypela zlosť. Očervenel ako rak. To si uvedomil aj David napriek tomu v akom bol stave.

„Tak to bylo naposled,“ zručol Zdeněk a zahnal sa naňho, „tak já se o tebe starám, šatím tě, živím tě, dávám ti peníze a ty takhle.“ Vzápätí ho začal zasypávať buchnátmi a fackami, ktoré miešal s najrozmanitejšími nadávkami. Na krik sa zobudila Zdeňkova žena a keď videla čo sa robí, okamžite tých dvoch rozdelila.

„Nevidíš jak přišel domů? Ještě ho obraňuj,“ fučal Zdeněk.

„Jaký to má význam?“ vravela ona, „vždyť teď v takovém stavu si i tak nic neuvědomuje.“ Odviedla ho od jeho izby a Zdeňka odviedla do spálne. Na druhý deň sa David zobudil s hroznými bolesťami hlavy. Šiel do kuchyne najmä kvôli tomu, že sa potreboval niečoho napiť. Sedeli tam obaja jeho rodičia. Obával sa ich reakcie, ich výčitiek, no nič také neprišlo. Obaja boli ticho, neodpovedali ani na Davidove „dobré ráno“. David sa napil, čosi zjedol a so sklonenou hlavou sa vrátil do svojej izby.

Zdeněk sa v ten deň vrátil z práce ako v ten predošlý.

„Ahoj,“ pozdravila ho žena, keď prišiel domov.

„Ahoj,“ odvetil on. Aj teraz varila večeru. Vždy keď prišiel domov, bolo to už pravidlom odkedy sa vzali, sa ho spýtala čo bolo dnes nové v práci. Inak tomu nebolo ani dnes.

„Dnes sme neměli nic zvláštního,“ riekol Zdeněk.

„To jsi říkal i včera i když jste byli na akci.“

„Nu, dneska sme akorát museli dávat dolů ze stromu jednu kočku.“

„To muselo být hezkí.“

„Hm, to jo.“

„A jinak nic?“

„Nic.“ Zdeněk si sadol za stôl a jedol polievku, ktorú mu žena medzitým načerpala.

„Zítřa bych chtěl jít za rodičema,“ povedal Zdeněk, keď dojedol polievku.

„To budeš muset jít sám. Zítřa jdu ku sestřenicí. Má čtyřidsítku. Vždyť jsem ti říkala.“

„Jó, málem by jsem zapoměl. Tak ji ode mě pozdrav.“

„Ale mohl by s tebou jít David.“

„S ním já nejdu. A už jsi mu oznámila, že má měsíc zaracha?“

„Jo, řekla jsem mu to.“

„Ať se kluk naučí jak se chovat.“ Na druhý deň šiel Zdeněk tak ako vravel za svojimi rodičmi. Životné cesty Zdeňka boli naozaj zaujímavé.

Jeho otec zahynul pri autonehode ešte predtým, ako sa narodil. Zdeňkova matka sa z toho psychicky zrútila a o dieťa sa nebola schopná starať. Preto Zdeňka vo veku dvoch mesiacov matke odobrali a umiestnili do detského domova. Tam strávil svoje prvé tri roky života. Potom si ho všimol jeden manželský pár a rozhodol sa ho adoptovať. Boli manželmi už osem rokov, nepodarilo sa im však splodiť vlastné dieťa a tak sa rozhodli nejaké si osvojiť. Na tom by nebolo nič zvláštne, ak by sme nebrali do úvahy fakt, že to boli Rómovia. Niekedy sa stáva, že bieli manželia si adoptujú rómske dieťa. To že rómski rodičia si adoptujú biele dieťa je však skutočná rarita. A tak po dvojročnej byrokratickej tortúre sa stal Zdeněk právoplatne ich synom. Filip s Markétou (tak sa volali) sa snažili, aby sa mal Zdeněk ako v bavlnke. Nič mu nechýbalo po citovej ani materiálnej stránke. Lebo hoci boli Filip a Markéta Rómovia, žili tak, ba možno aj lepšie ako bieli okolo nich. Zdeněk vyrástol v tejto atmosfére lásky a porozumenia v statočného a dobrého človeka. Pri výbere jeho povolania mali síce jeho rodičia výhrady, ale rešpektovali to. Avšak netreba im to zazlievať. Iba sa oňho báli. Nie je

potrebné nikomu vysvetľovať, že byť hasičom je veľmi nebezpečná práca. Proti žene, ktorú si Zdeněk vybral za ženu svojho života však nemali ani najmenšie námietky. Už od začiatku si s ňou výborne rozumeli. Teraz už boli obaja na dôchodku. Bývali v meste vzdialenom asi päťdesiat kilometrov. Vždy sa tešili návšteve syna, či už prišiel s rodinou, alebo ako teraz sám. Práve obedovali, keď vyrušil drnčiaci zvonček.

„Kdo to môže byť?“ pýtal sa Filip.

„Jdi se podívat,“ vravela Markéta. Filip vyšiel von z domu. Keď uvidel Zdeňka stáť pri bráničke, bol milo prekvapený.

„Ahoj tati,“ zavolať Zdeněk.

„Zdeňku,“ šiel mu otvoriť Filip, „nevolal jsi, že přijedeš. Máma by napekla koláče.“

„Chtěl jsem vás překvapit. A se mnou si nemusíte dělat starosti.“

„Tak pojď dnu.“

„Ahoj mami,“ riekol Zdeněk, keď vošiel do domu.

„Ó, to seš ty,“ bola rovnako ako jej manžel prekvapená Markéta.

„Tak jak se tu máváte?“ opýtal sa Zdeněk.

„Dobře, celkem dobře. Právě obědváme, jak vidíš. Dáš si taky, že jo. No, že se tě vůbec ptám,“ povedala Markéta a vytiahla z kredenca tanier a tiež príbor. Potom do taniera naliala polievky.

„Tak co už mám s váma dělat,“ zasmial sa Zdeněk a sadol si k stolu. Po výbornej polievke si dal ešte lepšie kurča za čo pochválil svoju mamu. Poobede sa pýtali Zdeňka čo má nové. On im vyrozprával všetko, čo sa mu za uplynulý čas prihodilo. Potom sa zas on pýtal rodičov čo majú nové oni. Takto sa rozprávali až do večera ani si neuvedomujú čas.

„To už je tolik,“ bol prekvapený Zdeněk, keď pozrel na hodinky.

„Rád by sem ještě zůstal, ale už musím jít. Zítra mám ranní šichtu, tak se chci vyspat.“

„Ale jasne, jen jdi. A dávej si pozor,“ vyprevádzali ho rodičia. On sa na nich usmial, sadol do auta a zmizol v diaľke. Na druhý deň skutočne skoro ráno vstával. V práci musel byť o piatej.

„Nazdar Jardo,“ pozdravil sa s kolegom, ktorý vchádzal do dverí akurát vtedy ako on.

„Nazdar,“ odvetil on.

„Koukal si včera ten fotbal,“ opýtal sa Jarda Zdeňka.

„Jen kousek. A jak to vlastně skončilo?“

„Vyhráli sme tři jedna.“

„To je skvelí. A ještě venku.“ Vošli do šatne a tam sa preobliekli do pracovného oblečenia. V priebehu desiatich minút poprichádzali aj ostatní. Šli do spoločenskej miestnosti. Niektorí hrali karty, iní zas stolný futbal. Čas sa vliekol pomaly. Bolo už jedenásť, keď mnohí zívali a želali si, aby im už konečne padla. Vtom sa ozvalo zvonenie a všetci sa strhli. Každý si vzal svoju helmu a v momente boli v aute. Uháňali stovkou predbehujúc ostatné vozidlá. Zastavili v priemyselnej časti mesta pred jedným sklodom. Niekoľkí vybehli z auta s hadicami v rukách. Vošli dnu do skladu. Horel tam nábytok. Traja sa postavili vedľa seba a začali hasiť. Na ich veľké prekvapenie a zdesenie však vytrysknutý prúd spôsobil ešte väčšie plamene. Než si stačili uvedomiť čo sa deje, hrozné plamene vyšľahli rovno na nich. Všetci traja hrozne vykriekli. Dvaja tam ostali ležať. Tretí mal viac šťastia a plameň ho zasiahol menej a tak utekal von.

„Jarda a Zdeněk sou uvnitř,“ kričal ten hasič, „je s nimi špatně!“ Dnu vbehli ďalší a chceli odtiaľ Jardu a Zdeňka dostať. Kvôli obrovským plameňom to však nebolo možné. Ten čo bol vtedy dnu im vysvetlil, čo sa vnútri stalo. Šli zistiť, prečo tomu tak bolo. Príčina bola zanedlho jasná. Namiesto vody mali v nádrži lieh. Všetkých pri tomto zistení zamrazilo. Museli zavolať iných svojich kolegov, aby požiar uhasili. Vedeli však už, že šance na záchranu Jardu a Zdeňka sú mizivé. Na miesto za chvíľu prišli tri hasičské autá. Za dve hodiny bol požiar zlikvidovaný. Podľa očakávania sa však Jardovi a Zdeňkovi už pomôcť

nedalo. Vyniesli iba ich obhorené mŕtvolky. Všetci sa prenesmierne čudovali, ako sa to mohlo stať. Ako sa do nádrže na vodu mohol dostať lieh. Nasledovalo siahodlhé vyšetovanie, ktoré však v konečnom dôsledku k ničomu nevedlo. Smrť dvoch hasičov ostala záhadou.

Svetlo sa plúžilo oblohou a vystupovalo nad vrcholky hôr. Bezfarebný úsvit s nádychom sivých a čiernych tónov zaplavil všetko navôkol, takže biele a belasé veci boli zrazu striebřité a červené, tmavozelené sa zas naopak menili na čierne. Nové lístie na mohutných duboch bolo čierno-biele a obrysy vrchov vystupovali veľmi zreteľne. Vreckovité, ťažké chmáry sa prevaľovali po oblohe ako obrovské knedle. Steblá pšenice sa tiež lenivo prevaľovali pod náporom vetra z jednej strany na druhú. Celé pole pripomínalo jeden veľký koberec.

V diaľke bolo vidieť akéhosi človeka. Vynoril sa z ničoho nič spoza kopca. Kráčal po poľnej ceste. Zdalo sa, že je sám, avšak zanedlho sa pri ňom zjavilo čosi malé, čo pobežovalo okolo neho. Bol to pes. Nemecký ovčiak. Muž mal oblečené čierne rifle a tmavomodrú šuštiakovú vetrovku. Bol príliš ďaleko, takže črty jeho tváre nebolo možné rozoznať. Je však isté, že bol atletickej postavy. Kráčal sebaisto stále hľadiac pred seba. Zastal a pozeral vôkol seba na okolitú prírodu. Zavolať psa a prikázal mu sadnúť si. Sadol si aj on a hladil ho po hlave a chrbte. Takto bol asi dve minúty. Potom vstal a pokračoval ďalej v ceste. Začal sa vzdľať až došiel na rázcestie. Vybral si tú cestu, po ktorej kráčajú zmizol z dohľadu.

V poli čosi zašušťalo. Bolo to slabé, ledva počuteľné. Onedlho bol šum dlhší a bolo aj jasné odkiaľ to prichádza. Ozval sa výstrel. Prepelica sa zvalila na zem. Hlava mala celú zakrvavenú. Náboj ju trafil rovno do zobáka a tak ho mala úplne roztrieštený.

Podišiel som k nej. Chytil som ju za nohy a zabalil do novinového papiera. Bol to môj prvý úlovok. Vcelku dobrá úspešnosť. Prvá strela a hneď zásah do čierneho. Je síce pravda, že ako malý chlapec som vzduchovkou strieľal vrabce a iné drobné vtáčtvo. Zastreľil som ich vyše osemdesiat. Presné číslo neviem, lebo po dvadsiatke som to prestal počítať. Ale okolo tých osemdesiat to bude. Je však rozdiel strieľať vrabce a strieľať prepelice. Preto som bol na svoj prvý úlovok právom hrdý. Od končekov prstov na rukách a nohách sa mi rozlievalo po tele príjemné teplo. Bol to krásny pocit.

Keď som zabalil prepelicu do papiera a dal ju do ruksaka, nabil som pušku a strieľol som ďalej. Pomaly som sa plíživým pohybom presúval z miesta na miesto. Prešľapoval som úplne nečujne. Už som však žiaden šum v poli nepočul. Uvedomil som si, že ten výstrel istotne odplašil všetko živé široko ďaleko. Preto som si povedal, že sa presuniem ďalej. Asi tak kilometer by mal stačiť. A tak som šiel. Ani tak som však neostal nepozorný a hľadel som z jednej strany na druhú. Asi po dvadsiatich minútach chôdze som si povedal, že som dosť ďaleko a pozeral som vôkol seba. Vtom som zasa začul šum. Namieril som a vystrelil. Tentokrát mi však ušla. Potom som bol na poli ešte asi hodinu, no prepelice sa už neukázali. Tak som to vzdal a šiel naspäť.

Akurát som schádzal z poľnej cesty na hlavnú, keď sa predom mnou mihla liška. Zjavila sa iba na pol sekundy a už jej nebolo. Chvíľu som ostal stáť a pozorne som sa obzeral na všetky strany. Keď som nevidel nič zvláštne, pokračoval som v ceste. O pár minút sa liška objavila znovu, no tentoraz ostala stáť na mieste. Pozerala na mňa divým pohľadom. Čo najopatnejšie som zložil pušku z pleca a nabil ju. Myslel som si, že medzitým dávno ufrnkne, no nestalo sa. Stále na mňa pribľbilo čumela. Až keď som na ňu zamieril, zacítila hroziace nebezpečenstvo a vzala nohy na plecia. Že je zle si však uvedomila neskoro, lebo ja som vystrelil a ona sa zrútila na zem. Pribehol som k nej a chystal som sa ju vziať a dať do ruksaka. Pri pohľade zblízka som však zistil, že má penu okolo papule. Hneď som vedel prečo. A mohla z nej biť taká pekná kožušina. Namrzený som do nej kopol a šiel som preč.

Kráčal som po asfaltke asi polhodinu, až kým som nedošiel do najbližšieho mestečka. Práve tam som si požičal v jednom poľovníckom združení pušku. Dostal som chuť trochu si zastrieľať a oni mi ju ochotne požičali. Na moje prekvapenie som aj zbrojný pas získal veľmi rýchlo. Nebola s tým žiadna veľká byrokratická tortúra. Keď som prechádzal jednou z ulíc, zaujala ma škriepka dvoch malých chlapcov. Tváril som sa, že nepočúvam, no v duchu som sa na tom smial.

„To je moje euro,“ kričal jeden.

„Ja som ho našiel,“ vravel druhý.

„Ale je moje. Ja som ho stratil.“

„No a čo. Ale ja som ho našiel, takže je moje.“

„Daj mi ho, lebo...“ skríkol ten prvý a na tvári sa mu zračil zlostný výraz. Obočie mal zvrátené a ústa pokrivené. Bol našťvaný a zdalo sa mi, že je mu zároveň do plaču.

„No čo. Čo mi spravíš, ty...“ postavil sa ten druhý pred neho. Už som si myslel, že sa strhne bitka, keď zrazu ten čo mincu našiel, vykrikol: „Žaba!“

„Kde?“ opýtal sa ten, ktorý mincu stratil, no hneď ju zbadal aj on. Rozutekal sa za ňou a na druhý pokus sa mu ju podarilo chytiť. Bola to malá, asi troj, štvorcentimetrová žabka.

„Daj mi ju, ja som ju videl prvý,“ povedal ten čo našiel mincu.

„Hovno,“ vyplazil jazyk chlapec so žabou v ruke, „keď si ju videl prvý, mal si si ju aj chytiť.“

„Vymením ju za mincu.“

„Ja ti seriem na mincu. Môžeš si ju nechať.“ Bol by som ich sledoval aj dlhšie, ale po chvíli asi sami zistili, že ich niekto pozoruje a tak stíchli. Ja som sa len v duchu usmial a šiel som ďalej. Keď som sa ocitol na námestí, vošiel som hneď do prvého domu. Na dverách bol nápis oznamujúci, že tu sídli poľovnícke združenie. Zaklopal som na dvere kancelárie predsedu.

„Ďalej,“ ozvalo sa zvnútra.

„Dobrý deň,“ otvoril som dvere.

„Dobrý,“ riekol predseda. Práve vybavoval nejaké papiere. Napravil si okuliare, aby na mňa lepšie videl.

„Tak čo, aká bola poľovačka?“ opýtal sa.

„Ale, nič moc,“ odvetil som, „mám iba jednu prepelicu.“

„No, na to, že strieľate prvý raz to nie je zlé.“

„Viete, keď som bol malý, strieľal som vzduchovkou vrabce. Ale toto je niečo iné.“

„Ehm.“

„A ešte som zastrelil jednu besnú líšku. Máte o jednu starosť menej.“ Predsedovi sa rozžiarili oči.

„Ani neviete, akú službu ste nám urobili,“ povedal. „Tú líšku sa snažíme dostať už skoro mesiac. Tu na okolí neboli besné líšky už veľmi dávno. Iba táto jedna tu v poslednom čase robila šarapatu.“

„Ďakujem za pušku,“ riekol som a podával ju predsedovi, „strieľa sa s ňou veľmi dobre.“

„Nemáte za čo. Aj nabudúce.“ Pozdravili sme sa a ja som odišiel. Bolo práve dvanásť hodín, keď som vošiel do penziónu, v ktorom som bol ubytovaný. Dnes som prešiel dobrých pár kilometrov a tak sa mi momentálne nechcelo nikam chodiť. Len som si sadol na posteľ a pozeral do prázdna. Vtom mi – prásk – napadla z ničoho nič perfektná myšlienka. Že mi niečo také neprišlo na um skôr. To ma hneď postavilo na nohy a vzápätí som si uvedomil, že som vlastne od rána nič nejedol. Bol som riadne hladný. Pozrel som na stav účtu v peňaženke a keď som usúdil, že by tam toho malo byť dostatok, vybral som sa do najbližšej reštaurácie. Hneď som však zistil, že najbližšie nemusí znamenať aj najlepšie. Bol to totiž riadny pajzel už na pohľad. Navyše dym by sa tam dal krájať. Preto som vyšiel skúsiť št'astie inam. Reštaurácia o pár metrov ďalej vyzerala už z vonku celkom obstojne. Podobné to bolo aj vnútri. A do tretice ani jedlo nesklamalo. Vychádzal som odtiaľ s dobrým pocitom.

Moje kroky smerovali k potravinám. Takýto typ obchodu bol totiž neoddeliteľnou súčasťou myšlienky, ktorá mi len pred chvíľou skrsla v hlave. Postupne som prešiel takmer všetky potraviny v meste. Na koniec som si nechal dva supermarkety. Keď som dostatočne pozisťoval čo a ako, ako posledné som navštívil domáce potreby. Kúpil som tam riedidlo a šiel som do penziónu. Po dnešnom dni som bol fakt uťahaný. Vlastne celý deň som bol na nohách. Dal som si niečo pod zub a šiel som spať.

Hneď ráno som sa vybral do zdravotníckych potrieb. Kúpil som si tam najmenšiu injekčnú striekačku, akú tam mali. Teraz som už mal všetko, čo som potreboval. Šiel som späť do penziónu. Otvoril som zásuvku na bielizníku a spod oblečenia som vytiahol riedidlo, ktoré som kúpil včera. Otvoril som ho a ponoril doň injekčnú striekačku. Potiahol som. Keď bola plná, položil som ju na stôl a z bielizníka som vybral mikinu. Keď som si ju obliekol, z nočného stolíka som vzal lepiacu pásku a nožnice a prilepil som si striekačku na dlaň. Rukáv som stiahol, aby ju nebolo vidieť. Vyšiel som von z izby aj z penziónu. Z potravín, ktoré som včera navštívil, sa mi najviac pozdávali tie v jednej uličke vychádzajúcej z námestia. Vošiel som dnu. Nebolo tu veľa ľudí, čo mi vyhovovalo. Takisto tu nemali žiadne kamery ani zrkadlá, čo mi prišlo tiež vhod. Džús v krabici, ktorý bol mojím cieľom, sa nachádzal na druhej strane regálu od pokladne, čiže ma nikto nevidel. Keď som mal skutočnú istotu, nebadane som vpichol ihlu do krabice a vstrekol do nej jej obsah. Potom som si kúpil žuvačky a vyšiel som odtiaľ.

„Po pesničke sme tu opäť. Pre tých, ktorí prišli k svojim prijímačom až teraz, počúvate nočnú reláciu Dotyky. Náš vysielací čas sa chýli ku koncu a tak má možnosť ešte jeden poslucháč podeliť sa s nami o zážitky na tému dňa – môj splnený sen. Preto neváhajte a volajte. A už máme niekoho na linke.“

„Zdravím, tu je Jaro.“

„Aj ja vás Jaro. Tak aký je váš splnený sen?“

„Začnem pekne od začiatku. Teda od detstva.“

„Nech sa páči.“

„Hm, tak teda. Narodil som sa v rodine riaditeľa banky. Teda presnejšie z jeho druhého manželstva. Ako už tomu napovedá jeho post, nič mi nechýbalo. Mal som všetko, na čo som si len pomyslel. Bol som typický rozmazaný synáčik bohatého tatka. Už od útleho detstva som videl, že moji rodičia sa neustále hádajú. Párkrát dokonca otec udrel moju matku. Keď som mal jedenásť, videl som na vlastné oči súložiť otca s inou ženou. Zakrátko som videl ako je zas neverná moja matka. Tieto udalosti a neskorší rozvod zanechal na mojej duši nezmazateľné stopy. Žil som striedavo u otca a u matky. Obaja boli totálnymi otrokmi konzumného spôsobu života. A tak som sa márne dožadoval lásky a porozumenia z ich strany. Jediné, čo mi boli schopní poskytnúť boli peniaze a iné materiálne statky.

Lásku som teda hľadal inde. Mal som mnoho partneriek, ktoré sa u mňa striedali závrtným tempom. Žiadna mi však nevedela dať lásku. Šlo im iba moje peniaze. Vyštudoval som žurnalistiku a zamestnal som sa v jednom periodiku. Neuveriteľne rýchlo som stúpil po rebríčku funkcií a netrvalo dlho a stal som sa tam šéfredaktorom. Potom som robil konkurz na moderátora spravodajstva istej televízie. Len tak z pasie som sa tam prihlásil. Vzali ma. Okamžite som sa stal televíznou hviezdou. Bol som nielen rozprávkovo bohatý, ale aj slávny. Mohol som mať ktorúkoľvek ženu, na ktorú som si pomyslel. Koľkí by dali čokoľvek za takýto život. Mne sa to však bridilo. Nenávidel som vlastný život, samého seba.

Myslel som, že sa to zmení, keď sa ožením, budem mať deti. Preto som si vzal jednu krásku s ktorou som práve chodil. Nahovoril som si, že ju milujem, aj keď to tak nebolo. Zanedlho sa nám narodil syn a ja som si myslel, že konečne mám to, po čom som tak dlho túžil. Nebolo mi to však dopriate. Môj synček mal slabé srdiečko a nemal ani mesiac, keď zomrel. Veľmi ma to vzalo. Moju ženu však nie. Akoby mala srdce z kameňa. Opustila ma so slovami, že nás už

nič nespája. Zároveň podala žiadosť o rozvod. Vytrieskala zo mňa pekný balík. Ved' o to jej vlastne celý čas šlo. Ja som sa psychicky zrútil. Bol som na takom hlbokom dne, že ani hlbšie sa nedalo. Jediné východisko som videl v tom, že odídem z tohto odporného sveta. Pojedol som kopy tabletiiek na spanie a potom všetko zaliala tma. Zobudil som sa v nemocnici. Nemal som poňatia ako dlho som bol mimo. Bolo mi strašne zle. V tom okamihu ma zaplavila neskutočná radosť, že žijem. Začal som sa tešiť z maličkostí a v tom momente som zmenil svoj život.

Keď som vyšiel z nemocnice, prvé čo som urobil bolo, že som dal výpoveď v televízii aj v novinách. Potom som všetok svoj hnutelný aj nehnuteľný majetok speňažil a peniaze som poslal na účet organizácie starajúcej sa o hladujúcich v Afrike. Bol to úžasný pocit. Akoby som sa zbavil ťažkého bremena. Cítil som sa konečne slobodným človekom. Čudoval som sa sám sebe, že som to neurobil už skôr. Nechal som si len minimum peňazí. Presne toľko, aby som si mohol kúpiť malý domček na druhom konci republiky. Tam, v dedine s dvesto obyvateľmi kde ma nikto nepoznal, som sa cítil úplne slobodný. Našiel som si prácu ako drevorubač v hore a takto pracujem dodnes. Taktiež som si našiel skvelú ženu, do ktorej som sa bezhlavo zamiloval a ktorá miluje mňa. Vzali sme sa a dnes sa môžem tešiť z troch krásnych zdravých detí. Toto je ten môj splnený sen o ktorom som sníval celý život.“

Na druhom konci linky bolo chvíľu ticho. Moderátorka nevedela, čo má povedať.

„Bol to nádherný príbeh,“ riekla po chvíli roztraseným hlasom, na ktorom bolo znat', že plakala, „a takéto príbehy vie vymyslieť len sám život. Ďakujeme Jaro,“ dodala.

„Nie je za čo. Rád som sa s vami podelil o svoju skúsenosť.“

„Tak to je na dnes skutočne všetko. Aj o týždeň však vaše duše pohladí relácia Dotyky. Dopočutia.“ Katarína si sňala dole slúchadlá a mlčky pozerala pred seba. Potom pozrela na technika Paľa: „To bol dnes asi najsilnejší príbeh.“

„Ehm. Určite bol najemotívnejší. Človek si tu vždy dobre poplače.“

„Aj ty si plakal? Nevšimla som si.“

„Hm, priznávam, že nejakú tú slzu som vypustil. Pri niečom takom sa ani inak nedá. A keď ešte pod tým púšťam ten dojímavý podmas.“

„Ja už pôjdem,“ postavila sa Katarína a vzala zo stoličky vetrovku.

„Tak sa maj.“

„Čau.“ Katarína mala tridsať. Bola ešte slobodná. Zatiaľ dávala prednosť kariére pred rodinou. V rádiu robila už štyri roky a bola vcelku úspešná. Pozrela na hodinky. Bolo čosi po jednej. Ponáhľala sa domov. Zajtra totiž skoro ráno vstáva. Mala naplánované zjásť k mame bývajúcej sto kilometrov odtiaľ. Jej matka už žila sama. Iba pred dvoma rokmi ovdovela. Katarína bola jej najmladšia. Tri staršie deti mali svoje rodiny a mamu príliš často nenavštevovali. Bremeno starostlivosti tak pripadlo na slobodnú Katarínu. Jej to však nevadilo. Mala svoju mamu veľmi rada. Ráno vstávala o šiestej. Za dve hodiny už bola u nej.

„Ahoj mami,“ pozdravila sa, keď vošla do bytu.

„Ahoj Katka.“ Stará pani sedela v kresle a pozerala rannú telenovelu.

„Ako sa máš?“ opýtala sa jej dcéra.

„Dobre, celkom dobre,“ odpovedala ona. Katka sa pozrela do chladničky aj do špajze.

„Ved' tu už skoro nič nemáš. Pôjdem nakúpiť, dobre? Za chvíľu som späť.“

„Dobre, tak choď.“ Katarína vyšla von a vošla do najbližších potravín. Kúpila plno jedla a pitia, aby mala jej mama s tým na nejaký čas pokoj. Ťažko sa jej totiž pohybovalo. Ísť do obchodu bolo pre ňu veľkým utrpením. Preto takmer vôbec nevychádzala z domu. Okrem toho mala ešte veľa iných ďalších chorôb. Keď Katka prišla späť a povykadala všetko do chladničky a do špajze, opýtala sa mami, či si niečo nedá.

„Som smädná,“ odvetila ona.

„Kúpila som džús. Dáš si?“

„Ehm.“ Katarína otvorila krabicu džúsu a naliala ho do pohára. Podala ho matke. Tá ho celý vypila. Vzápätí zbledla.

„Je mi zle,“ šeptala, „páli ma. Tu ma páli,“ ukazovala na krk. Hneď nato stratila vedomie.

„Mami!“ vykričla Katarína. Triasla ňou, no bez odozvy. Rýchlo skočila po mobil a zavolala záchranku. Bola za pár minút na mieste. Do bytu vbehli traja záchranári. Najmladší z nich, mal niečo pod tridsať, začal zisťovať, čo jej je. Vzápätí začal s oživovaním. Asi po pätnástich minútach s tým však skončil. Bol veľmi rozrušený. Bol to asi jeden z jeho prvých zásahov.

„Vaša matka je mŕtva,“ sklonil hlavu. „Infarkt,“ dodal.

Po tejto nešťastnej náhode som premýšľal čo ďalej. No akokoľvek som namáhal šedé tkanivo mozgu, nemohol som na nič prísť. Ešte som sa nejaký čas iba tak potĺkal, keď som si povedal, žeby nebolo zlé zmeniť vzduch. Zmeniť krajinu. Nechcel som však ísť už nikde k susedom. Lákalo ma to niekam ďalej. Premýšľal som nad dvoma možnosťami. USA alebo UK. Napokon som sa rozhodol pre druhú možnosť. Amerika sa mi zdala drahá a bolo to dosť ďaleko. Nevylučoval som, žeby som niekedy nemohol zájsť aj tam, no nateraz bolo mojim cieľom Anglicko.

Zbalil som si tých pár vecí, čo som vždy nosil so sebou a autobusom som sa zaviezol do nášho pekného krásneho hlavného mesta. Zo stanice SAD som sa mestskou odviezol rovno na letisko. Akurát keď som vchádzal dnu, vrazil do mňa akýsi chlapík. Neviem ako sa mi mohla otvoriť príručná batožina, keď bola zazipovaná, ale stalo sa. Ten chlap sa mi ospravedlňoval a pomohol mi dať veci späť do ruksaku.

„Nič to nie je,“ zdvihol som hlavu, no jeho už nebolo. Pokrčil som plecami a šiel som dovnútra. Kúpil som si letenku a sadol si do haly. Začal som čítať knihu, no po piatich stranách som to nechal. Radšej som pozoroval ľudí, ako už bolo mojim zvykom.

Presne oproti mne si sadla staršia pani. Tvár mala ružovú, buclatú, namiesto očí dve čiarky. Akokoľvek som sa tomu bránil, pripomínala mi prasiatko. A keď z plátennej tašky vybrala bôčik a krajec chleba a začala ich jesť, bol som na istom.

Vzápätí prešla popred mňa jedna mimoriadne chudá mladá žena. Zaujali ma najmä jej nohy. Mala čierne obtiahnuté legíny a ja som mal pocit, že na nohe ani nemá svaly, že je to kosť potiahnutá kožou.

Potom nejaký čas neupútal moju pozornosť nikto zvláštny, až kým som nevidel jedného policajta so psom. Bolo na ňom vidno, že je mimoriadne obdarený svalovou hmotou. Tým by však nebol až taký výnimočný. Mal obrovskú hlavu, navyše vyholenú. Perlil sa mu na nej pot. Nemohol som sa ubrániť predstave, že vyzerá ako melón, alebo biliardová guľa. Skôr však melón, lebo biliardová guľa je menšia. Z myšlienok ma zrazu vyrušil štekot toho psa. Ťahal svojho pána rovno smerom ku mne. Pozrel som sa napravo i naľavo, či náhodou nebreše na niekoho iného, no vedľa mňa nikto nesesedel.

„Hej! Hej! Čo je!? Stoj!“ kričal policajt na psa, no ten bol neoblomný. Keď bol pes pri mne, štuchol do mojej príručnej batožiny, otočil sa k svojmu pánovi a hrdelne zaštekal. Ten štekot sa ozýval celou halou. Nepozeral som sa konkrétne na nikoho, no cítil som pohľady všetkých ako sú do mňa zapichnuté.

„Čo je? Čo chceš s tou taškou?“ opýtal sa policajt svojho psa. Ten do nej ešte raz ňufákom štuchol a zabrechal.

„Nehnevajte sa pane,“ oslovil ma, „ale otvorte prosím vás tú tašku, lebo kým tak neurobíte, nepohne sa odtiaľ. Neviem, čo to doňho vošlo.“

„Ale samozrejme,“ odvetil som, „nemám čo skrývať.“ Potiahol som zips a vyberal som odtiaľ veci. Keď som vybral asi dve tričká a nohavice, to čo som uvidel, mi vyrazilo dych. V taške ležali tri vrecká s bielym práškom. Okamžite mi prišlo na myseľ, čo to asi môže byť. Nechápal som, ako sa to tam mohlo dostať. Policajt vzal jedno z nich do ruky a skúmavo sa naň pozrel. Potom ho dal späť a tašku zazipoval.

„Pôjdete so mnou,“ povedal a jeho mocná ruka zovrela moje rameno.

„Ale ja... ja vôbec nechápem, ako sa to tam mohlo dostať... to nie je moje,“ jachtal som kráčajúc vedľa neho. Držal ma za rameno tak silno, až ma to začínalo bolieť. Došli sme do jednej z kancelárií leteckej polície. Dvere sa za nami zavreli.

Kancelária bola pomerne priestranná. V rohoch nejaké tie fikusy, pri stenách sektorové skrine a v strede sektorový stôl a stoličky. Na dôstojnom mieste sa vynímali podobizne aktuálneho ministra a hlavy štátu a aktuálneho štátneho znaku.

„Šéfe,“ ozval sa policajt.

„Áno?“ zdvihol on znechutene hlavu.

„Toto,“ riekol príslušník otvárajúc tašku a vyberajúc vrecúška, „sa našlo u tohto tu.“ Ukázal pri tom na muža vedľa seba. Jeho vedúci sa na balíčky skúmavo pozrel a povedal: „Dobre. Ja to pošlem do labáku, ty sa vráť späť a zaisti svedkov. Ja sa už oňho postarám.“ Jeho podriadený prikývol.

„Á,“ zastavil ho šéf, keď bol vo dverách, „zavolaj mi sem Miša.“ Muž kráčal s Mišom po pravici a jeho šéfom po ľavici. Otvorili sa dvere a všetci traja vošli do miestnosti bez okien v ktorej bol iba stôl a dve stoličky. Šéf si sadol a pokynul mužovi aby tak urobil tiež. Mišo ostal stáť pri dverách.

„Cigaretu?“ opýtal sa šéf.

„Nefajčím,“ kývol hlavou muž. Šéf si zapálil a opýtal sa: „Čo nám môžete povedať k tým balíčkam čo sa u vás našli?“

„Čo vám môžem povedať? Nie sú moje.“

„Výsledky expertízy budú známe až zajtra, ale myslím si, že múka ani cukor to asi nebude.“

„To viem aj ja. Nie som sprostý.“

„Tak ako nám môžete vysvetliť, že to bolo práve vo vašej taške?“

„Absolútne nechápem, ako sa to ku mne mohlo dostať. Vyzerám ako nejaký díler?“

„Ja neviem. Existuje nejaké kritérium, ako má vyzerat' díler?“ Muž oproti bol ticho, hlava zvesená. Šéf vybral pero a medzi papiermi nalistoval ten správny.

„Meno?“

„M... E...“

„Dátum narodenia?“

„23. 8. 19..“

„Bydlisko?“

„Nemám.“

„Ako to že nemáte?“

„Jednoducho nemám.“

„A čo ste bezdomovec alebo čo?“

„Keď to hovoríte.“

„No ale nevyzeráte. Ste slušne oblečený, nesmrdíte, našli sme u vás pomerne veľký obnos peňazí.“

„A to existuje nejaké kritérium, ako má vyzerat' bezdomovec?“ Šéf sa oprel o stoličku, zhlboka vydýchol, ohorok pošúl'al medzi prstami, zadusil ho a po chvíli sa ozval: „Fajn. Ale aj bezdomovec sa musí kdesi nachádzať. Nežije predsa vo vzduchoprázdne.“

„To áno. Ja miesta pobytu dosť často striedam. Nemám rád všednosť.“

„No a aké bolo miesto vášho posledného pobytu?“

„No akurát som prišiel zo Zlatých Moraviec.“

„Aspoň čosi,“ zvrátil pery šéf a zapísal to.

„A kam ste sa chystali letieť?“ pokračoval vo výsluchu.

„Do Londýna.“

„A odkiaľ ste vzali toľko peňazí na letenku,“ podoprel si rukou bradu a so záujmom sledoval vypočúvaného.“

„Podávam tikety.“

„A to tak vynáša?“

„Dará sa mi. Ak mi neveríte, môžete sa presvedčiť sami. Medzi mojimi vecami sú aj dva tikety.“ Šéf sa prehrabával v peňaženke, až napokon vytiahol spomínané tikety. Výhra na jednom bola 706 eur pri vklade 17 eur a na druhom 445 eur pri vklade 10 eur.

„Hm, máte pravdu. Ste fakt dobrý.“ Muž oproti sa pousmial a kývol hlavou.

„No ale k veci,“ položil šéf tikety na stôl, „na čo ste chceli ísť do Anglicka?“

„Vravel som vám, že nemám rád všednosť. Potreboval som zmeniť vzduch.“

„Tak potom nie ste žiadny chudák a už vôbec nie bezdomovec.“

„Povedal som vám, že rád cestujem, tým pádom nemám stály domov a tak by sa dalo povedať, že som „bezdomovec““

„Áno. Vráťme sa ale k tým drogám, teda nie je ešte potvrdené že sú to drogy, ale čo iné by to mohlo byť, že?“

„Hm,“ hlesol muž a nálada uňho klesla o sto percent.

„Priznáte sa, alebo nie, že sú vaše?“

„K čomu sa mám priznávať? Ved' vám vravím, že neviem ako sa to ku mne dostalo.“

„Dobre. Vidím, že takto sa dnes nikam nedostaneme.“ Šéf vstal a oslovil podriadeného: „Mišo.“ Ten podišiel k mužovi, nasadil mu náramky a šlo sa. Posledná vec, ktorú mu šéf povedal, bola: „Predpokladám, že právnika nemáte. Bude vám pridelený štátny obhajca. Už zajtra by vám mal byť k dispozícii.“

Muž kráčal chodbou. Mišo s ním. Jeho ruka bola ako račie klepeto. Na chvíľu ho usadil v akejsi miestnosti. Potom sa k Mišovi pridal ďalší kolega a s príslušníkmi zákona po bokoch vyšiel z budovy. Priviedli ho k autu. Všetci traja nasadli dozadu, muž bol samozrejme v strede. Terminál letiska sa vzd'aloval v oranžovej záplave zapadajúceho slnka. Mesto sa pomaly ponáralo do ďalšej z tých miliárd nocí ktoré prežilo a ešte len prežije.

Tej noci toho veľa nenaspal. Nadránom sa mu to ako tak podarilo, keď ho prebral šramot kľúča v zámku. Ešte v polospánku videl, ako sa dvere otvorili a dnu vošiel akýsi chlapík. Pretrel si oči a posadil sa na posteľ. Premeral si toho muža. Krémový oblek, kravata žiadna, strhaná, ale celkom priateľská tvár. Odhadoval ho tak na štyridsať, na krku nezniesiteľná manželka, finančne náročná milenka, dve deti, z toho jedno už určite v puberte. A k tomu ešte hypotéky na auto a dom. Typický dnešný človek, ktorý si toho nakladie viac, než by mohol uniesť.

„Dobré ráno,“ milo sa prihovoric chlapík, „ako ste sa vyspali?“

„Nič moc,“ odpovedal muž s krvavými očami.

„Som Peter N.,“ ponúkol pravicu, „a som váš právny zástupca.“ Sediaci muž mu ňou potriasol jemne nadvihujúc kútiky úst. Vzal stoličku, postavil ju pred posteľ, sadol si a pokračoval.

„Bol som o vašom prípade zbežne informovaný. Teda tvrdíte, že o tých drogách nič neviete. Mimochodom už prišli výsledky z labáku. Je to mimoriadne kvalitný kokaín.“

„Hm, to dá rozum. A nie, naozaj o tom nič neviem.“

„Trváte na tom?“

„Áno. Ved' ste môj obhajca. Čo ani vy mi neveríte?“

„O to tu nejde či verím alebo nie. Vy mi musíte povedať všetko, čo viete, aby som niečo pre vás mohol urobiť.“

„Ehm.“

„Čo myslíte, ako sa tie drogy podľa vás mohli dostať do vašej tašky?“

„To fakt netuším.“

„Musíte mať nejakú predstavu.“

„No, čosi by tu možno aj bolo... počkajte... myslím, že nejaký súvis by s tým mohlo mať to, že keď som vchádzal na letisko, vrazil do mňa nejaký chlapík. Veci z tašky sa mi vysypali a on mi ich pomohol dať späť. Možno on... Ale to by som si určite čosi všimol. Alebo bol fakt dobrý.“

„No, toto znie veľmi dobre,“ spozornel advokát, „priznám sa, že do tejto chvíle som váš prípad považoval za pomerne... beznádejný. Ale tento fakt výrazne zvyšuje vaše šance. Urobíme identikit a vyhlási sa pátranie po tom človeku.“

„Hm, v tomto vás asi sklamem.“

„Prečo?“

„Zbehlo sa to veľmi rýchlo, videl som ho len pár sekúnd a jeho tvár si veľmi nepamätám.“

„Ale nejakú približnú predstavu asi máte, nie?“

„No, asi...“

„Nenapadá vás ešte niekto iný, kto by za tým mohol byť?“

„Nie, už ma nič iné nenapadá. Viete, bol som ubytovaný v jednom penzióne v Zlatých Moravciach. Všetky svoje veci som dal do tej tašky a celú cestu autobusom som ju mal na očiach. Nikto do nej nemal prístup, iba vtedy pred tým letiskom...“ Obhajca vstal a šúchajúc si bradu sa prechádzal po cele.

„Takže máme tu drogy v taške,“ hovoril si asi sám pre seba, „ktoré nevedno ako sa tam dostali. Jediná možnosť je zrážka s tým chlapom. Nič iné nateraz nemáme. Nič. Od tohto sa musíme odpichnúť. No ale na druhej strane môžeme byť radi, že máme aspoň toto. Počúvajte, máte čistý register trestov?“

„Áno, mám.“

„To je dobre,“ ostával zamyslený obhajca a pokračoval: „Môžete mi povedať ešte niečo užitočné?“

„To je všetko čo viem,“ pokrčil muž plecami.

„Dobre. Tak na dnes je to asi všetko. Ešte sa uvidíme,“ povedal obhajca, nahádzal písomnosti do kufríka a chystal sa na odchod.

„A kedy bude súd?“

„Ešte sa to musí celé vyšetriť, zozbierať dôkazy... rátam tak najneskôr o mesiac.“ Obhajca už bol vo dverách, keď ešte dodal: „Možno ešte dnes vás navštívi prokurátorka. Snažte sa odpovedať stroho, aby ste sa nezamotali do svojich odpovedí, aby ste si neprotirečili, no skrátka pripravte sa na ňu. A o tom chlapovi, čo ste sa s ním zrazili jej nehovorte. Necháme si to ako tromf.“

„Dobre. Dovidenia.“

„Dovi.“

Ostal v cele sám. Sám so svojimi myšlienkami. Koľkokrát si už v hlave premietal ten okamih. Stále to nemohol pochopiť. Aj tvár toho, čo doň vrazil si snažil vybaviť, no márne. Nemohol si na ňu spomenúť. Robiť ten identikit bude úplne zbytočné. Asi o polhodinu na to, čo odišiel advokát, mu priniesli raňajky. Jeho prvé jedlo vo vyšetrovacej väzbe. Včera na večeru akosi zabudli. Dali mu len napiť vody. Žalúdok mu zvieralo od hladu. Dva chleby s maslom a čaj zjedol, až sa za nimi zaprášilo. Celý deň bol sám. Nikto s ním neprehovoril ani slovo. Prokurátorka neprišla. Jediný dotyk so svetom bol, keď mu priniesli obed a neskôr večeru. Myslel si, že väzenská strava nebude nič moc, no bolo to celkom chutné a aj sýte.

Tú noc zaspal pomerne skoro. Ráno ho nikto nebudil. Automaticky pozrel na zápästie pravej ruky. Koľko je hodín sa nedozvedel. Hodinky mu vzali so všetkým ostatným. Odhadoval, že je okolo ôsmej. Sadol si na posteľ, podoprel hlavu a len tak čumel do prázdna. V cele toho veľa na obzeranie nebolo. Stolička, posteľ a záchod. Špina ani smrad tu však neboli. Bolo to celkom dobre udržiavané. Podľa pachu vápna bolo cítiť, že len nedávno maľovali. Po chvíli prišli raňajky – obligátne dva chleby s maslom a čaj.

Práve keď dojedal, dostalo sa mu návštevy. Tipol ju na tridsať. Na nose okuliare, na sebe priliehavé modré sáčko, nohavice rovnakej farby. Celkom pohľadná. Odhadoval, že je slobodná, má priateľa s ktorým žije už dlhý čas a svadbu aj deti vytrvalo odkladá. Karieristka jak hovado.

„Volám sa Elena S. a vo vašej veci zastupujem štát,“ napriahla pravicu.

„Teší ma,“ postavil sa a stisol ju.

„Asi viete, prečo som prišla.“

„Aby ste mi kládli nepríjemné otázky.“

„No aj tak sa to dá povedať.“ Sadla si na stoličku, vybalila potrebné písomnosti, posunula prstom okuliare bližšie ku koreňu nosa a začala.

„Boli tie drogy vaše?“

„Nie.“

„A koho teda?“

„Neviem.“

„Ako mi viete vysvetliť, že sa našli vo vašej taške?“

„To vám neviem vysvetliť.“

„Nemáte tušenie, kto ich vám tam mohol dať, keď hovoríte, že nie sú vaše?“

„Nie. Keď som kládol veci do tašky, nič tam nebolo a až na tom letisku sa to tam zjavilo.“

„Chcete povedať, že sa tam zjavili šmahom čarovného prútika, alebo čo?“

„Nemám logické vysvetlenie, ako sa to tam mohlo dostať. Verte, mám teraz dostatok času na premýšľanie, no nenapadá ma absolútne nič.“

„Kde ste sa chystali letieť?“

„Do Londýna.“

„Prečo práve tam?“

„No, ani neviem. Jednoducho sa mi to zdal byť dobrý nápad ísť práve tam. Rád cestujem.“

„Hm, toto ste povedali aj pri výsluchu. A tiež ste neuviedli žiadne bydlisko. Nejaké trvalé bydlisko predsa musíte mať. Určite nie ste bezdomovec, ako ste tvrdili na polícii.“

„Nemám trvalé bydlisko.“

„Ale choďte niekam s takými rečami. Ste mladý, rodičov ešte určite máte. Kde bývajú?“

„Keď som bol s nimi naposledy, tak bývali v D.“

„Dobre. Vypočujeme ich. Podľa občianskeho, mimochodom už rok neplatného, ste sa narodili v Ž.“

„Áno, ale bývali sme tam len veľmi krátko.“

„Čo ste robili, kde ste bývali, keď ste odišli od rodičov?“

„Cestoval som.“

„Sám?“

„Sám.“

„Aj ste pracovali?“

„Nie. No, vlastne sem tam.“

„A z čoho ste žili? Kradli ste?“

„To určite nie. Väčšinu mojich príjmov tvorili výhry zo stávk. Môžete si overiť, že sa mi v tomto smere darí. Keď ma zadržali, mal som pri sebe výherné tikety s výhrami dokopy niečo nad 1100 eur.“

„Overím si to. Kde ste prespávali?“

„Tak rôzne. Väčšinou v penziónoch.“

„Čo ste sledovali týmto spôsobom života?“

„Nič. Čo by som mal sledovať. Jednoducho ma bavil takýto život.“

„A kde všade ste takto boli? Cestovali ste iba po Slovensku, alebo aj niekde inde?“

„Po Slovensku aj po okolitých krajinách.“

„Akých konkrétne?“

„No Česko, Poľsko, Rakúsko.“

„Mohli by ste uviesť konkrétne miesta a ubytovacie zariadenia?“ opýtala sa prokurátorka, ktorá si všetko od začiatku zapisovala, no teraz ešte o čosi horlivejšie.

„Hm, kde to som bol. No v Krakove, v Prahe, ešte v pár menších mestách, ale na konkrétne penzióny, na názvy si nespomeniem.“

„Hm, veľmi zaujímavé, veľmi zaujímavé. Dôkladne to preveríme. Ani som netušila, že toto dnešné stretnutie bude také podnetné. Vidíte, ešte môžeme prísť na veľa zaujímavých a netušených vecí...“ Muž sa strojene zazubil. Ona ho však príliš nevníkala, lebo si vkuse čosi čarbala.

„Už ste mali niekedy problémy so zákonom?“

„Nie.“

„Takže toto je prvý krát?“

„Áno.“

„Nikdy ste nedostali ani len pokutu za prekročenie rýchlosti, alebo čosi podobné?“

„Nemám vodičák.“ Prokurátorka chvíľu hľadela do stropu a rozmýšľala, čo by sa ešte tak mohla opýtať. Zjavne ju však nič nenapadlo.

„Mohli by ste mi povedať ešte niečo užitočné?“

„Nič ma už nenapadá.“

„Ani mňa,“ riekla a zdvihla sa zo stoličky, pričom bolo badať záblesk úsmevu na jej perách, nepozornému divákovi nepostrehnuteľný.

„Tak nateraz sa s vami musím rozlúčiť.“

„Dovidenia,“ postavil sa a podal jej ruku.

„Keby ste si na niečo spomenuli, kontaktujte ma.“

„Určite,“ zazubil sa ešte raz. Bolo počuť zaklapnutie a otočenie kľúčom. Opäť ostal sám. Pár dní nemal žiadnu návštevu. Začal byť z toho na nervy, nepočuť ľudský hlas. Vždy len dookola to isté – raňajky, obed, večera, raňajky, obed, večera... Keby mal aspoň čosi na čítanie. Pri najbližšej návšteve obhajcu ho ako prvé požiadal o nejaké knihy a časopisy. Potom začali s obhajcom pomaly preberať taktiku na súde. Ešte ho neskôr navštívil párkrát a niekoľkokrát ho návštevou poctili aj prokurátorka a policajní vyšetrovatelia. Vždy sa to však točilo v podstate o tom istom. A on bol stále zavretý v tej cele, až mu z toho začínalo šibať. Ved' aj väzni predsa musia vyjsť raz za čas na vzduch, aj keď sú pod dozorom, premýšľal. Pre vyšetrovačku však asi platia iné pravidlá.

Zo začiatku by bol najradšej ten proces čo najďalej oddialil, no ako sa čas vliekol, tie výsluchy a aj celkovo tá všeobecná monotónnosť ho unavovali a najradšej by to už mal čo najskôr za sebou. Vždy keď bol s obhajcom, tak sa ho pýtal, že kedy už bude proces. Ten mu vždy povedal nejaký neurčitý termín, že to bude asi o toľko a toľko, ale nikdy nebol konkrétny. Zdalo sa mu, že v tej vyšetrovačke je už celú večnosť.

Jedného dňa sa obhajcu opäť raz spýtal, kedy začne proces, čakajúc zvyčajnú odpoveď. Keď počul, že za tri dni, myslel si, že zle počuje. Obhajca to zopakoval a on vedel, že sluch ho neklame. Tak chcel, aby to už prišlo a keď to bolo tu, naraz dostal strach. Keď s obhajcom preberali, čo bude hovoriť, tak ho ani poriadne nepočúval, iba po ňom mechanicky opakoval. Odkedy sa dozvedel tú správu, skoro nič nejedol, polovicu nocí prebdel a kvôli jeho častému používaniu sa zápach okolo záchoda zväčšoval.

Nastal deň D. Tú noc nezažmúril ani oka. Čakal, kedy prídu. Čas ubiehal. Vonku bol vidno už dosť dlhú chvíľu a stále nik neprichádzal. Kráčal hore dole po cele s hlavou plnou miliónov myšlienok. Bol do nich tak pohrúžený, že ním až myklo, keď začul otáčanie kľúča. Vo dverách stál obhajca a dvaja príslušníci.

„Je čas. Ste pripravený?“ opýtal sa. Muž prikývol. Vykročil. Nasadili mu putá. Cestou s obhajcom veľa nehovoril. Idúc mu jeho právny zástupca povedal iba toľko, aby hovoril

všetko tak, ako sa dohodli. Muž pritakal. Pred väznicou ich už čakalo policajné auto. On a dvaja príslušníci nasadli dozadu. Cesta na súd netrvala ani päť minút. Vystúpil a pozrel na tú majestátnu budovu. Kráčal po schodoch hore. Vo vstupnej hale zabočili doprava a ďalej kráčali po schodoch. Tu už bola súdna sieň. Sedelo v nej pár ľudí a videl, že tu je aj jeho advokát. Sadol si k nemu. Hneď na to prišla prokurátorka. Sedel tam a čakal. Asi o desať minút sa dostavil ten najdôležitejší – sudca. Prítomní sa postavili.

„Sadnite si,“ povedal. Všetci tak urobili.

„Otváram hlavné pojednávanie vo veci trestného činu nedovolenej výroby, držania a distribúcie omamných látok, jedov a prekurzorov, zo spáchania ktorého je obvinený M... E... Poprosím pani prokurátorku, aby predniesla obžalobu.“

Prokurátorka vstala a začala: „Podávam obžalobu podľa paragrafu 187 trestného zákona na obvineného M... E... narodeného 23. 8. 19.. v Ž., t. č. bytom D. Obvinený bol dňa 20. 6. 20.. okolo sedemnásť hodiny zadržaný policajnou hliadkou a pri osobnej prehliadke boli uňho nájdené tri balíčky s neznámym obsahom. Analýza preukázala, že sa jedná o 500 g mimoriadne kvalitného kokaínu. Obvinený nevedel vysvetliť prítomnosť balíčkov v jeho osobnej batožine a k tomu, že mu patria sa nepriznal. Obvinený sa dlhšiu dobu nezdržiava v mieste trvalého bydliska a často mení miesto pobytu. Obžaloba má dôvodné podozrenie, že to súvisí so šírením omamných látok, alebo poprípade s inou trestnou činnosťou. Týmto svojim konaním naplnil skutkové znaky trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa paragrafu 187 trestného zákona.“ Keď prokurátorka skončila a sadla si, sudca sa opýtal: „Pán obžalovaný, chcete sa vyjadriť k obžalobe?“

„Áno, chcel by som sa vyjadriť,“ postavil sa muž. „Nie som si vedomý spáchania ničoho čo uvádzala obžaloba. S tými drogami ja nič nemám.“

„Ale ako viete vysvetliť, že sa našli u vás?“ opýtal sa sudca.

„To vám neviem vysvetliť. Možno zhoda náhod. Možno som sa ocitol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste.“

„Ako to myslíte?“

„Domnievam sa, že mi to niekto podstrčil.“

„Máte na mysli niekoho konkrétneho?“

„No, bolo to takto. Keď som vchádzal na letisko, vrazil do mňa jeden muž a moja taška sa otvorila a vypadli z nej veci. On mi ich pomohol dať späť. A potom mi dnu našli tie drogy.“

„Prepáčte pán sudca,“ prerušil ho jeho obhajca, „s pomocou pána E... sme vytvorili identikit toho muža a už bolo po ňom vyhlásené pátranie.“

„Pán obhajca, má obhajoba ešte nejaké stanovisko k obžalobe?“

„Zatiaľ nie, ďakujem.“

„A vy pán obžalovaný, chcete ešte niečo k obžalobe povedať?“

„Nie, to je všetko, čo k tomu môžem povedať.“

„Súd zatiaľ nemá ďalšie otázky,“ riekol sudca a otočil sa k obžalobe, „pani prokurátorka, máte nejaké otázky?“ Prikývla a postavila sa.

„Vyrábate drogy?“

„Nie.“

„Máte kontakty na niekoho kto ich vyrába, alebo distribuuje?“

„Nie.“

„Užili ste v živote nejakú omamnú látku?“

„Nie.“

„Kam ste chceli letieť v ten deň, keď vás zadržala polícia a našla u vás drogy?“

„Do Londýna.“

„Chceli ste tam tie drogy distribuovať?“

„Nie, to určite nie. Ved' som ani nevedel, že ich tam mám.“

„Ak by sa náhodou stalo, že u vás tie drogy nenájdu, prišli by ste s nimi do Anglicka, ani tam by vám na nich neprišli, čo by ste robili, ak by ste zistili, že ich máte v batožine?“

„Prepáčte pán sudca, to je čisto hypotetická úvaha...“ postavil sa obhajca.

„Zamieta sa. Odpovedajte na otázku, pán obžalovaný,“ riekol sudca.

„No, čo ja viem. To je ťažko takto teraz... No asi by som sa ich zbavil, alebo čo...“

„Nenahlásili by ste to na políciu?“

„Asi by mi neuverili, že som to len tak našiel v taške...“

„A vy si myslíte, že my vám uveríme?“ Mlčal.

„Áno?“ opýtala sa ešte raz prokurátorka.

„No, ja neviem. Viem, že je to na neuverenie, ale ako vás mám presvedčiť.“

„Uviedli ste, že v súčasnej dobe nemáte trvalé bydlisko a často cestujete. Mám pravdu?“

„Áno.“

„Miesto pobytu ste menili dosť často a vraveli ste, že to kvôli tomu, že nemáte radi všednosť.“

„Áno.“

„A nebolo to náhodou kvôli tomu, že na danom mieste ste vykonávali určitú trestnú činnosť a potom ste museli, ako sa hovorí „rýchlo zmiznúť“?“

„O akej trestnej činnosti to hovoríte?“

„No napríklad výroba a šírenie drog. Alebo viete o nejakej inej trestnej činnosti?“

„Nie, ja neviem o žiadnej trestnej činnosti, ktorú by som niekedy v živote vykonal.“

„Máte nejakých nepriateľov, niekoho kto by vám chcel uškodiť?“

„O nikom takom neviem.“

„Tým pádom môžete vylúčiť možnosť, žeby vám to niekto zámerne podstrčil, aby vás poškodil.“

„Tak, že mi to niekto podstrčil, je isté. Ale určite ma nepoznal. Myslím, že to bola úplná náhoda, že sa to stalo práve mne. Pokojne to mohol byť hocikto iný.“

„Teraz myslíte toho muža o ktorom ste vraveli, že do vás vrazil a podstrčil vám tie drogy?“

„Áno.“

„Nemám viac otázok na obžalovaného.“

„Ďakujem,“ riekol sudca. „Obhajoba, otázky? Nech sa páči,“ otočil sa na druhú stranu.

„Áno,“ postavil sa obhajca, „pán E., kde ste sa naposledy nachádzali predtým, ako ste šli na letisko?“

„No, bol som ubytovaný v jednom penzióne v Zlatých Moravciach.“

„Mal niekto prístup do vašej izby?“

„Nie, bola zamknutá.“

„Keď ste si ukladali veci do cestovnej tašky, boli tam nejaké balíčky, alebo niečo iné neobvyklé?“

„Nie, nič zvláštne som si nevšimol.“

„Cestoval ste odtiaľ do Bratislavy autobusom, áno?“

„Áno.“

„Mal niekto iný prístup do tašky?“

„Nie. Mal som ju celú cestu na očiach. Celý čas bola zavretá, iba vtedy pred letiskom, aj keď neviem, ako je to možné, sa otvorila.“

„Myslíte vtedy keď ste sa zrazil s tým mužom.“

„Áno.“

„Všimli ste si, ako niečo vkladá do tašky?“

„Nie. Musel to urobiť veľmi nepozorovane.“

„Pán sudca,“ obrátil sa obhajca smerom k sudcovi, „ako som už spomínal, môj mandant pomohol vytvoriť na základe svojej výpovede identikit muža, o ktorom sa domnieva, že je

zodpovedný za jeho trestné stíhanie. Momentálne prebieha pátranie po tejto osobe. Preto žiadam veľavážený súd o prerušenie procesu až do ukončenia pátrania.“

„Vyhovuje sa žiadosti obhajoby,“ povedal sudca, „pojednávania sa až do odvolania odročuje.“ Vstal a odišiel. Aj ľudia v sále sa začali medzi sebou baviť, mrvili sa a postupne odchádzali. Muž s obhajcom a policajtom vyšli ako poslední.

„Dnes ste bol dobrý,“ poklepal ho obhajca po pleci, „myslím, že to pre vás vyzerá dosť nádejne.“

„Na to, aby som sa z toho dostal, musia najprv nájsť toho človeka.“

„Nájdu ho.“

„Hm.“

„Ale, no. Vzchopte sa. Musíte veriť. Vravím vám, že je to na dobrej ceste.“

„Asi máte pravdu.“

„Dobre. Tak ja idem. Ešte sa uvidíme.“

„Dovidenia.“ Obhajca šiel domov, zatiaľ čo jeho mandant putoval späť do vyšetrovacej väzby. Sadol si na posteľ a usporadúval si myšlienky. V ruke zvieral hodinky, ktoré mu práve dnes vrátili. Obhajca mal pravdu. Vyvíja sa to preňho dobre, ale aj tak z toho nemal dobrý pocit. Hlavne pre tie prokurátorkine reči o tom, že preto často menil miesta pobytu, lebo tam páchal trestnú činnosť. Znepokojovalo ho to. Ved' čo ak... Ale nie, určite nie, snažil sa odohnať nepríjemné myšlienky.

Vstal a začal chodiť po cele. Podišiel k hrbu nových kníh, ktoré mu priniesli. Začal sa v nich prehrabávať. Remarque, Vonnegut, Marquez, hm, môže byť..., pomyslel si, ale kto mi to preboha doniesol Daniele Steelovú? Prehrabával sa ďalej. Boli tu kvalitné knihy, ale aj také, ktoré by do ruky nevzal nikdy v živote. Rozhodoval sa, čo si asi tak prečíta ako prvé. Do finále sa dostali Kingova Carrie a Kafkov Proces. Vždy si chcel prečítať niečo od Kinga, no napokon prevážil Kafka. Kvôli tej irónii. Vzal knihu a pustil sa do čítania. A čas bežal. Keď prišiel deň, keď mal ísť znova na súd, mal prečítaných okrem Kafku ešte niekoľko ďalších kníh.

Do súdnej siene prišiel presne o druhej poobede. Odvrátil zrak od hodiniiek a rozhladol sa po sále. Bolo tu akosi viac ľudí ako minule. Asi ich zaujal jeho prípad. Vošiel sudca. Povedal, že pojednávajúce bude pokračovať vypočutím svedkov.

„Predvolávam svedkyňu Alenu B.,“ povedal sudca. Svedkyňa sa postavila pred neho.

„Dobrý deň. Budete vypočutá ako svedkyňa v trestnej veci. Ste povinná vypovedať pravdu a nič podstatné zamlčať. Máte právo odmietnuť vypovedať, iba ak by ste svojou výpoveďou sama spôsobili trestné stíhanie seba. Poznate nejaký dôvod, ktorý by vám bránil vypovedať?“

„Nie.“

„Takže budete vypovedať?“

„Áno.“

„Poznate obžalovaného?“

„No, prvýkrát som ho videla na tom letisku.“

„Teda boli ste pri tom ako uňho našla polícia drogy?“

„Áno. Sedela som asi desať metrov od neho. Čítala som časopis, keď som začula štekot psa. Videla som, že je s nejakým policajtom. Prišli k tomu mužovi, policajt mu prikázal, aby otvoril tašku. On ju otvoril a tam boli balíčky s bielym práškom.“

„To máte taký dobrý zrak, že ste z desiatich metrov videli, čo je vnútri tašky?“

„Nie, ale bola som zvedavá, tak som šla bližšie.“

„Pani prokurátorka, máte otázky na svedka?“

„Áno.“

„Nech sa páči.“

„Pani svedkyňa, všimli ste si na obžalovanom nejaké viditeľné zmeny, keď uvidel, čo má v taške?“

„No, vyzeral prekvapený. Vravel, že to nie je jeho.“
„Nemyslíte si, že to prekvapenie iba predstieral?“
„No, ja neviem. Ale nevyzeralo to, žeby to hral.“
„Myslíte, že tie drogy boli jeho?“
„To neviem. Ja som toho človeka nikdy predtým nevidela, neviem čo je zač.“
„Nemám ďalšie otázky.“
„Ďakujem,“ povedal sudca. „Má obhajoba otázky? Nech sa páči, pán obhajca.“
„Áno, ďakujem,“ postavil sa obhajca. „Pani svedkyňa, naozaj ste nevideli obvineného predtým, ako mu našli tie drogy?“
„Nie, určite nie.“
„Viete, nemyslím tým dlhšiu dobu, ale len veľmi krátky časový úsek. Krátko predtým totiž do môjho mandanta vrazil istý muž. Môjmu mandantovi sa pri tom vysypal obsah tašky. Nespomínate si, že ste niečo také videli?“
„Hm, nie nespomínam si.“
„Ste si istá?“
„No, áno.“
„Nemám ďalšie otázky.“ Bolo vypočutých ešte niekoľko svedkov, ktorí boli vtedy na letisku. Všetky tieto výsluchy boli však v podstate rovnaké a končili podobným výsledkom. Všetkým zúčastneným bolo jasné, že v tomto procese nemajú veľký význam. Sudca predvolal ďalšieho svedka.
„V dokazovaní budeme pokračovať výsluchom svedka Ondreja M., príslušníka polície Slovenskej republiky.“
„Dobrý deň.“
„Dobrý deň. Pán svedok, popíšte čo predchádzalo zadržaniu obžalovaného.“
„Bol som na pravidelnej obchôdzke terminálu. Ako vždy, aj vtedy som mal so sebou svojho služobného psa. Zrazu začal byť celý nesvoj, skákal, štekal, kamsi ma ťahal. Dotiahol ma až tuto k obžalovanému a štekal na tašku, ktorú mal pri sebe. Povedal som mu, aby ju otvoril. Boli tam tri balíčky s bielym práškom.“
„Má obžaloba otázky?“
„Áno,“ postavila sa prokurátorka, „vedeli ste, že sú to drogy?“
„No, domyslel som si.“
„Myslíte si, že podľa správania a konania obžalovaného, že tie drogy boli jeho?“
„No, keď boli nájdené uňho, tak boli asi jeho.“
„Nezaregistrovali ste vtedy nijaké iné podozrivé osoby?“
„Nie. Neskôr som sa postaral akurát o svedkov, aby poskytli svoje adresy a boli k dispozícii.“
„Nevšimli ste si niekde v okolí tohto muža,“ povedala prokurátorka a ukázala mu identikit vyhotovený obžalovaným. Policajt sa naň zahľadel.
„Nie, nevidel som tam vtedy nikoho takého,“ povedal krútiac hlavou po chvíli.
„To je všetko. Ďakujem.“
„Má obhajoba otázky?“ opýtal sa sudca.
„Nie.“
„V tom prípade predvolávam svedka Jozefa S.“
„Dobrý deň.“
„Dobrý deň. Budete vypočutý ako svedok v trestnej veci. Ste povinný vypovedať pravdu a nič podstatné zamlčať. Máte právo odmietnuť vypovedať, iba ak svojou výpoveďou by ste sám sebe spôsobili trestné stíhanie. Poznáte nejaký dôvod, ktorý by vám bránil vypovedať?“
„Nie.“
„Pán obhajca, navrhol ste tento výsluch, nech sa páči, vykonajte ho.“

„Ďakujem. Pán svedok. Na základe výpovede môjho mandanta bol vykonaný identikit. Pri pátraní sa došlo k záveru, že identikit sa zhoduje s vašou tvárou. Kde ste boli dňa 20. 6. 20.. okolo sedemnásť hodiny?“

„Doma.“

„A kde bývate?“

„V Michalovciach.“

„Kto vám môže potvrdiť, že ste sa vtedy nachádzali doma?“

„No, žena a môj syn. Každý večer chodím na pivo, takže určite som tam bol aj vtedy.“

„Neboli ste vtedy náhodou na tunajšom letisku?“

„Nie. A čo by som tam robil?“

„Pán svedok, objasním vám situáciu, aby ste presne vedeli o čo ide. Tuto môjmu mandantovi boli v ten deň na letisku nájdené drogy. Môj mandant vypovedal, že nie sú jeho a jediná možnosť, ako sa k nemu dostali, je nasledovná. Keď vchádzal na letisko, zrazil sa s jedným mužom, vysypal sa mu tam obsah tašky a on mu pomohol dostať ich späť. Myslí si, že tak sa tam mohli dostať tie drogy. No a popis toho muža je totožný s vami. Čo mi môžete k tomu povedať?“

„No, ale ja som v ten deň nebol v Bratislave. Bol som v Michalovciach. Môže vám to potvrdiť kopa ľudí. Veď ja som bol v Bratislave naposledy pred desiatimi rokmi.“

„Nemám ďalšie otázky,“ sadol si obhajca a zhlboka vydýchol.

„Pani prokurátorka, máte vy nejaké otázky?“

„Mám iba jednu,“ postavila sa a po perách jej prebehol úsmev, „vyrábali ste niekedy, prechovávali, alebo šíрили drogy alebo iné omamné látky?“

„Nie, to určite nie.“

„Ďakujem. To je všetko.“

„Dobre. Na dnes sa pojednávanie končí. Vo štvrtok budú vypočuté záverečné reči a vyneseny rozsudok.“ Ľudia vyšli zo siene a dnu ostali len obhajca, jeho mandant a príslušník. Obhajca povedal príslušníkovi, aby im dal ešte minútku.

„Ja som vám vravel, že s tým identikitom to nemá význam,“ povedal muž.

„Nebol to on, že?“

„Len sa naňho podobal. Videl som ho len pár sekúnd, ale s určitosťou môžem povedať, že tento muž čo tu dnes vypovedal, nebol ten z letiska.“

„Navyše má presvedčivé alibi.“

„Teraz už nemám také šance, ako sme sa vytešovali po poslednom pojednávaní, čo?“

„Nebudem vám klamať. Nevyzerá to v tejto chvíli ružovo. Ale čo viete, môže sa stať čokoľvek.“

„Nech sa to už skončí akokoľvek,“ riekol muž a podal advokátovi ruku, „chcem vám poďakovať. Urobili ste všetko, čo bolo vo vašich silách. Nič viac sa už robiť nedalo.“ Obhajca uznanlivo kývol hlavou a povedal: „Uvidíme sa vo štvrtok.“

„Áno.“

Tie dni boli preňho ešte neznesiteľnejšie, ako keď vtedy čakal na začiatok procesu. A pritom to bolo ešte menej času ako vtedy. Pokúšal sa prísť na iné myšlienky, no nedalo sa. Zamestnával sa rôznymi činnosťami, najmä čítal, no skoro vždy to skončilo tak, že si nepamätal o čo šlo na predchádzajúcej strane. Predstavoval si, ako bude vyzerat' cela, do ktorej ho zavrú po odsúdení. Či bude iná ako táto. Bude väčšia? Bude menšia? Ako bude zariadená? Na koľko ho vlastne odsúdia? Koľko môže byť za pol kila koksu? Nemal predstavu. Dúfal ale, že to nebude viac ako päť rokov.

Medzi týmito pesimistickými myšlienkami mu občas preblesli hlavou ako svetielko v temnote aj tie pozitívnejšie. Možno predsa len sa stane nejaký zázrak a pustia ho aspoň s podmienkou. No podobné myšlienky naplnené nádejou rýchlo zadusili tie čierne, chmúrne,

negatívne. Aby to nestačilo, ešte aj von bolo počasie podobné stavu, v akom sa nachádzala jeho myseľ. Neustále lialo a obloha bola zatahnutá, čiže človek mal pocit, ako keby bol celý deň podvečer. Toto mu rozhodne k psychickej pohode nepomáhalo. V stredu večer si líhal s prosbou k Bohu, aby mu pomohol, keď predsa nič neurobil.

Ani sa nenazdal, a už kráčal chodbou budovy súdu smerom k miestnosti, v ktorej sa malo rozhodnúť o jeho osude. Dnu už boli obhajca aj žalobkyňa a ešte viac ľudí ako minule. Tradične ako posledný prišiel sudca. Usadil prítomných, sám ostal stáť a povedal:

„Vyhlasujem týmto dokazovanie za ukončené a dávam priestor záverečným rečiam. Nech sa páči pani prokurátorka, predneste svoju záverečnú reč.“

„Nie je ešte všetko stratené,“ pošepol obhajca svojmu mandantovi.

„Čo?“ začudoval sa on. Obhajca sa však iba tajuplne usmial. Aj muž sa potom usmial a pomyslel si, že jeho zástupcovi sa predsa len podarilo získať nejaký tromf, alebo čosi také. Psychicky ho to veľmi povzbudilo. Znova mal nádej. Medzitým prokurátorka začala prednášať svoju záverečnú reč.

„Vážení súd. Z doznania obžalovaného, z obhliadky miesta činu a na základe svedeckých výpovedí a znaleckého posudku z prípravného konania má obžaloba za preukázané, že sa skutok stal tak, ako ho kladie obžaloba za vinu s výnimkou výroby a šírenia omamných látok, pretože tieto trestné činy neboli dokázané. Obžalovaný však pomerne veľké množstvo drogy prechovával a nepodarilo sa mu spoľahlivo dokázať, že nepatrí jemu. Preto navrhujem, aby bol uznaný vinným z trestného činu nedovolenej držby a prechovávanía omamných látok, jedov a prekurzorov podľa paragrafu 187 trestného zákona a navrhujem mu trest v úhrne desať rokov nepodmienečne.“ Muža až zamrazilo, keď začul to číslo.

„Nie je to priveľa za také čosi?“ obrátil sa na obhajcu.

„Je to horná hranica pri takom množstve drogy. Ale aj ja si myslím, že to je prehnané.“

„Ďakujem pani prokurátorka. Má obhajoba pripravenú záverečnú reč?“ opýtal sa sudca.

„Vážení súd,“ postavil sa obhajca, „môj mandant je mladý muž, ktorý je slušným a poctivým občanom tohto štátu. Ani kým sa zdržiaval v mieste svojho trvalého bydliska, ani keď miesta pobytu menil, sa nezistili žiadne sťažnosti naňho, ani porušenie zákona, o čom vlastne svedčí aj jeho čistý trestný register. Nepotvrdilo sa v žiadnom prípade, že za častou zmenou jeho pobytu bolo šírenie drog, alebo páchanie inej trestnej činnosti. Tiež neboli zistené žiadne kontakty s osobami prinajmenšom podozrivými z obchodu s drogami. Taktiež drogu nikdy neužil.“

Toto všetko vytvára obraz muža, ktorý nikdy neprišiel do čo i len najmenšieho kontaktu s omamnou látkou. Preto fakt, že sa naraz objaví s pol kilom kokaínu je prinajmenšom neobvyklý. Je pravda, že na človeka, ktorého podozrieva zo zodpovednosti za situáciu v ktorej sa teraz nachádza, sa veľmi nepamätá. Neznamená to však, že klame. O jeho nevine navyše svedčí navyše jeden veľmi dôležitý fakt, ktorý doteraz nebol spomenutý. Tento fakt zahŕňa skutočnosť, že na balíčkoch NEBOLI ZISTENÉ JEHO ODTLAČKY PRSTOV. Jeho bezúhonnosť a tento MIMORIADNE dôležitý fakt svedčia o jeho nevine.

Preto žiadame ctihodný súd, aby zväžil všetky okolnosti, ktoré sa nám podarilo preukázať a žiadame, aby upustil od potrestania. Ďakujem.“

„Ďakujem,“ vstal sudca, „verdikt sa dozviete o dvadsať minút.“ Keď odišiel, muž sa nahol k advokátovi.

„Mali ste pravdu,“ žiaril šťastím.

„Hm,“ usmieval sa on.

„Mne to úplne vyfučalo z hlavy, to s tými odtlačkami prstov. Robil som ich hneď v prvý deň a potom som hneď na to zabudol.“

„Ja som to tiež akosi prehliadal, keď sme sa sústredili na toho muža, čo do vás vrazil. Včera večer som si sadol k vašim spisom a lámal som si hlavu, čo také by sa dalo s tým urobiť. A keď mi padol zrak na to, mohol som si otrepať hlavu o stenu, že mi to nenapadlo skôr.“

„Ďakujem vám.“

„Hohó, ešte neĎakujte. Ešte nemáme nič vyhraté.“ Po stanovenom čase sa sudca vrátil. Všetci sa postavili a on začal: „Vypočujte si rozsudok v mene republiky. Súd po vykonanom dokazovaní uznáva obžalovaného vinným zo skutku tak, ako je uvedené v obžalobe prokurátorky. Obžalovaný mal v držbe a prechovával výťažok z rastliny koky pravej v podobe prášku napriek tomu, že jeho držba je zákonom zakázaná, čím spáchal trestný čin nedovolennej držby omamných látok, jedov a prekurzorov podľa paragrafu 187 trestného zákona. A preto sa odsudzuje na trest odňatia slobody vo výmere osem rokov v tretej nápravno-výchovnej skupine. Súd skončil. Môžete odísť.“

Muž celú dobu sudcovej reči stále dúfal, stále veril. Pri posledných vetách však jeho nadšenie padlo na bod mrazu. Stál tam ako obarený. Zdalo sa mu to ako zlý sen. Toto predsa nemôže byť pravda. Byť odsúdený za niečo čo vôbec neurobil. A vôbec celé to všetko od toho incidentu na letisku mu pripadalo ako vo sne.

„Je mi to ľúto,“ prebral ho do reality obhajca.

„Čo už. Taký je život. Veď čo iné som mohol čakať. Moje šance boli minimálne.“

„Veľa šťastia,“ potriasol mu rukou obhajca.

„Ďakujem.“ Potom sa ho už chopili príslušníci zboru väzenskej a justičnej stráže a vyviedli ho von z budovy súdu. Viezli ho späť do tej istej väznice. Nedostal však tú istú celu, ktorú obýval doteraz. Jeho nová cela sa nachádzala v úplne inom trakte, takmer na druhom konci väznice. Dokonca sa mu dostalo takého luxusu, že tú celu mal sám pre seba. Ešte predtým ako vstúpil dnu, požiadal tých, ktorí ho sem priviedli, aby mu priniesli knihy, ktoré mal vo vyšetruvačke. Oni prikývli a povedali, že sa o to postarajú.

Ostal v cele sám. Zdalo sa mu, že je o čosi menšia ako tá predchádzajúca, možno aj o niečo zanedbanejšia. Príslušenstvo bolo rovnaké – posteľ, stolička, záchod. Hlavné však bolo, že ani tu nebol smrad a špina. Sadol si na posteľ a začal si zvykať. Prvý deň býva vždy najhorší. Prvý deň na základnej, prvý deň na strednej, prvý deň na vysokej, prvý deň na internáte, prvý deň v práci, prvý deň v novom bydlisku, prvý deň v domove dôchodcov, prvý deň... Každý vie o čom je reč. Nie každý má však šancu okúsiť prvý deň v base. Treba skúsiť, aby človek vedel, aký je to naozaj pocit.

Na druhej strane by sa dalo povedať, že to vlastne nebol jeho prvý deň. Veď bol už vyše mesiaca vo vyšetruvačke. Rozdiel bol však v tom, že tam stále mohol živiť nádej, aj keď celkom maličkú, že sa odtiaľ dostane. Brať to tak, že tam je len dočasne. No teraz, keď takto sedel na posteli, uvedomoval si ťaživú realitu, ktorá znamenala, že spomedzi týchto štyroch stien sa tak skoro nedostane. Že tu bude tvrdnúť najbližších osem rokov.

S prvým dňom automaticky prichádza aj prvá noc. Bola to prvá noc odkedy bol zatknutý, keď sa vyslovene bál. Mal strach, že ktosi príde a urobí mu čosi veľmi, veľmi zlé. Dobré vedel, čo sa robí vo väzniciach. Ani táto určite nie je výnimkou. Ktosi povie: „Podáš mi mydlo? Spadlo mi na zem.“ a už to ide. Mal tiež strach, že ho tu nejaký hrdlorez pripraví o život. Takí ľudia na to môžu mať milión dôvodov. Podobné nočné mory ho prenasledovali celú noc. Keď ráno vstal, bol mokrý ako myš a lomcoval ním triaška. Mal pocit, že má horúčku. Zavolať na strážnika a oznámil mu to. Ten mu vzápätí podal teplomer. Muža prekvapilo, že nosí také veci pri sebe. Strčil ho pod pazuchu a čakal. Pre istotu až po desiatich minútach ho vytiahol. 37 C.

„To nič nie je,“ povedal bachar, keď sa na to pozrel. O nejakú chvíľu dostal raňajky. Potom mu spolu s obedom prišli aj knihy, o ktoré žiadal. Krátko po obede vošiel dnu bachar a povedal: „Hodinová zdravotná prechádzka.“ Vyšiel von. Videl ako aj z ostatných ciel vychádzajú väzni. Vyviedli ich na priestranstvo pred väznicou, samozrejme ohradené múrom zakončeným ostnatým drôtom. Pozeral sa vôkol seba. Záluba v pozorovaní ľudí ho akosi opustila. Radšej pozeral po stenách a do zeme. Nechcel im hľadiet do očí. Mal z nich strach. Veď ktokoľvek z nich ho pokojne môže pripraviť o život. Alebo ten život urobiť

neznesiteľným. Prechádzal sa najmä popri stene a ostatných sa stránil. Bol rád, keď sa vychádzka skončila. Bol radšej sám v cele, ako medzi tými ľuďmi.

O šiestej mu priniesli večeru. Jedlo bolo o čosi menej chutné, ako keď bol na vyšetruvačke, ale dalo sa zjesť. Hneď ako odovzdal tanier, mu dozorca povedal, že je čas na sprchovanie. Muž zbledol. Tvrdil, že sa necíti byť špinavý, že sa nedávno kúpil a bľabotal ešte všelijaké iné kraviny. Bachar ho však vytiahol, dal mu do ruky mydlo a uterák a priviedol ho k umyvárni. Muž vošiel dnu. Sprchovala sa tam už kopa chlapov. Kráčal k neobsadenej sprche a pomaly sa vyzliekal. Oni tam však ešte stále boli. Nejavili ale oňho záujem. Bavili sa ďalej medzi sebou. Nahý vošiel pod sprchu a vzal mydlo. Namydlil sa a čo najrýchlejšie to zo seba zmýval. Šmahol po uteráku a ledabolo sa poutieral. Obliekol sa a už ho tam nebolo. Keď došiel na izbu, teda na celu, pomyslel si, že to až také strašné nebolo. Že sa to možno iba tak hovorí. Lahol si a už o čosi pokojnejším spánkom zaspal.

Druhý deň sa opakovalo to isté. Raňajky, obed a po ňom hodinová vychádzka. Už nemal taký strach a aj celkove sa už trochu uvoľnil, už nebol taký napätý. Na priestranstve sa mu prihovril jeden celkom priateľsky vyzerajúci chlapík.

„Ty si tu nový, že?“

„Ehm.“

„Ja som Laco,“ podal mu ten chlap ruku.

„M...“ stisol mu pravicu on.

„Za čo sedíš“

„Našli u mňa drogy.“

„Ja som za daňové úniky. Prišli mi štyri roky. Polovicu už mám za sebou.“

„Ja som to ale neurobil. Nieko mi ich podstrčil. Som nevinný.“

„To my všetci, to my všetci,“ poklepal ho po pleci a otočil sa k svojej partii, ktorá to všetko sledovala. Všetci sa rozosmiali. Vedel, že nemá význam im čosi vysvetľovať. Ale veď tuto je to aj tak jedno. Ale keď tak na nich pozeral, videl, že to nie sú zlí ľudia. Veď ani neboli odsúdení za žiadne strašné veci. Rozhodne medzi nimi neboli žiadni vrahovia. Spomínaný Laco tu bol kvôli daňovým únikom, Ivan za falšovanie peňazí, Peter pod vplyvom alkoholu zrazil ženu, Lukáš kradol autá a Mišo mal podobne ako on problémy s drogami. Nemali ani vysoké tresty. Nakoniec vysvitlo, že práve M... mal z nich všetkých najvyšší trest. Rýchlo zapadol do tejto partie. A ani netušil, ako dobre je kamsi patriť. Pretože keď sa domnieval, že sú tu aj ľudia, ktorí sú schopní človeka zabiť či znásilniť, mal pravdu. Boli tu aj takí. Nenachádzal sa tu síce nikto, kto tu bol za vraždu, ale za domáce násilie, či ťažké ublíženie na zdraví ich tu bolo niekoľko. Taktiež sa tu nachádzalo pár takých, čo tu sedeli za znásilnenie. Keď sa však držal svojich, nemal sa čoho báť. Ako šiesti predsa len budili v prípadných útočníkoch rešpekt.

Myslel si, že celých tých osem rokov strávi tak, že každý jeho deň bude pozostávať z raňajok, obedov, vychádzok, večere, umývania, že to bude vždy takto dokola a že určite z tej monotónnosti zošalie. Už o pár dní však zistil, že nudiť sa rozhodne nebude. Pridelili ho do pracovne a tam vždy dve hodiny denne hádzal špinavé veci do veľkého kotla, potom ich sušil, skladal a robil ešte veľa iných vecí. Táto práca bola úplne dobrovoľná a keď nechcel, vôbec ju nemusel robiť. On bol však rád, že takýmto spôsobom môže opustiť aspoň na krátky čas svoju celu, rýchlejšie mu ubehne čas a navyše si takto môže zarobiť pár drobných.

Po nejakom čase zistil, že je tu ešte veľa iných činností, pri ktorých človeku ubehne čas. Dal sa tu hrať ping pong, stolný futbal, pár väzňov tu dokonca chovalo andulky, škrečky a všelijakú inú háved'. Ktosi z partie odkiaľsi splašil šach. On si zaobstaral ceruzku a skicár a začal kresliť. Neskôr si zohnal farby, štetce a plátna a jeho diela dostali farbu. Mnohí väzni, keď sa dozvedeli, že maľuje a to celkom obstojne, žiadali ho, aby ich namaľoval, alebo aby podľa fotografie namaľoval niekoho z ich najbližších. Okrem iného mu aj z toho kvaplo čosi

do vrecka. Navyše zmena prišla aj v tom, keď mu už jedlo nenosili do cely, ale chodil jest' do jedálne. Dovtedy tomu tak nebolo z dôvodu, že ju prerábali.

Začal si pomaly zvykať na tento spôsob života. Dalo by sa povedať, že sa mu to celkom páčilo. Nebolo to také zlé, ako očakával. Za celú dobu čo tam bol, nebol v žiadnom ohrození, až na jednu udalosť. Stalo sa to raz po večeri. Ako vždy, aj vtedy sa šiel do umyvárne osprchovať. Vzal mydlo a uterák a pískajúc si vykračoval k sprchám. Akosi nevnímal, že v umyvárni je úplne sám. Hlavou sa mu prehánali najrôznejšie myšlienky a tak prehliadol, že okrem neho tu nikto nie je. Začal sa vyzliekať. Spieval si pritom známu odrhovačku. Celý sa riadne namydľil. Zo sprchy sa začali liať prúdy kvapiek vody. Keď cítil, že už na ňom nie je ani trochu mydla, siahol po uteráku. Vtom mu ktosi kopol do ruky.

„Podal by si mi prosím'ta to mydlo?“ začul zozadu škrekľavý hlas. Otočil sa. Stáli tam traja chlapi. Nič dobré im z ksichtov nehľadelo. Nechutne sa uchechtávali. Hneď vedel, koľká bije. Vzápätí sa jeden naňho vrhol.

„Pod' ku mne zlato.“ Jemu sa však podarilo odsotiť ho. Druhý ho hneď na to tiež sotil. Chlap na zemi sa pozviechal a spolu s ostatnými ho pomaličky zatláčali do kúta. Keď videl, že situácia je beznádejná, kopol jedného do rozkroku. Ten zakňučal a zvalil sa na zem. Vzápätí mu ďalší dal takú ranu do nosa, že mu stena dala druhú. Jeho kolega sa nedal zahanbiť a dal mu kvalitnú podpásovku. Údery sa začali sypať jeden za druhým. Začal strácať vedomie, keď sa z ničoho nič objavili Lukáš a Ivan, jeho part'áci. Postarali sa už o tých dvoch. Zanedlho tam už boli bachari, aby urobili poriadok.

To bolo teda jediný raz, keď mal nejaký incident. Pokrikovanie a debilné narážky boli na dennom poriadku, ale na to si už človek po čase zvykol a bral to ako súčasť života. Vždy lepšie ako dostať na prdel alebo do... Celý pobyt teda prežil v pokoji a bez ujmy. Či už fyzickej alebo psychickej. A dni ubiehali a ubiehali. Kým na začiatku sa mu to zdalo ako večnosť tých osem rokov, tak keď sa mu to chýlilo, nemohol tomu uveriť, že to tak rýchlo ubehlo.

Rovnako ako prvý deň a noc, ani na tie posledné človek nikdy nezabudne. Celú noc sa len prevaľoval a premýšľal, aké to asi bude vonku. Po toľkých rokoch si to vôbec nevedel predstaviť. Čo bude vlastne robiť?

Keď som vyšiel von, za mnou sa zavreli železné vráta a ja som tam iba tak stál, vedel som, že budem pokračovať tam, kde som skončil.